

Dr. Hikmet Kıvılcımlı

Devrim Zorlaması Demokratik Zortlama

köXüz

Yayımları

Devrim Zorlaması Demokratik Zortlama

Dr. Hikmet Kıvılcımlı

köXüz

Dijital Yayınlar İndir - Oku - Okut - Çoğalt - Dağıt

**Bu kitap ilk defa: 1970 yılında Tarihsel Maddecilik
Yayınlarda yayınlanmıştır.**

Bu kitap KöXüz sitesinin dijital yayınıdır.

**Kar amacı olmadan, okumak ve okutmak için, indirmek, dijital olarak
basamak ve dağıtmak serbesttir.**

Alıntılarda kaynak gösterilmesi dilenir.

köXüz

Yayınları

İÇİNDEKİLER

Yayınevinin Notu	3
-------------------------------	---

Giriş

Biz Kime Benzeriz.....	11
------------------------	----

Sunuş	25
--------------------	----

BİRİNCİ BÖLÜM

MDD Zortlamasının Doğuşu.....	27
-------------------------------	----

Ayırım I

Zortlamaya Giriş.....	29
Dünyada Sosyalist Kuşaklar.....	30
Türkiye'de Sosyalist Kuşaklar.....	32
Dünya'da ve Türkiye'de Çelişkilerin Sonuçları.....	34
Yeni Sosyalistleri Eleştiriye Alıştırmalı.....	36
Bugünkü"Yuvar"larımız (Mahfil = Çete'lerimiz).....	37

Ayırım II

Minima Program-Demokratik Devrim-ABA'cı TİP Oportünizmi.....	39
Türkiye'nin 40. Yıl Önceki Devrim Stratejisi.....	39
Stratejiden ve Taktikten Söz Etmenin Yolu.....	41
Küçükburjuva Devrimciliği-Proletarya Devrimciliği.....	42
Burjuva Devrimciliği-Proletarya Devrimciliği.....	44
ABA'cı TİP Liderliği ve Proletarya Hazırlıksızlığı.....	46
"Tepeden İnme" Alerjisi: Çok Yanlı Mücadeleden Kaçmadır.....	48
"Başa Güreş" Dangalaklığının Anlamı: Halka İhanet.....	49
Türkiye'de Sendikalizm ve Parlamentarizm.....	50
Bir Delikanlının Yomsuz Falı.....	52
Panayır Kebabçılığına Reçeteler: "Sosyalizm Türüsü".....	53

Ayırım III

Eneski Sosyalizmden Enyeni Sosyalizme (Ak Aydınlık).....	55
Diyalaktiğin Saçmalamaktan Ayırdı.....	55
Ajit-Prop Örgütlenmeye Varmalı.....	56
Eneski Sosyalizmin Düşünce ve Davranışları.....	57

Bir "Emekçi" ve Bir "Vatan Partisi" Oldu.....	59
Eneski Sosyalistler ve Yeni Sosyalistler.....	60
Demokratik Devrim-Halk Devrimi.....	62
Tartışma ve Eylem Metodu.....	63
Proletaryasız Proleter Devrimciliği Olmaz.....	65
Kişi ve İlke Yüzeyi.....	66
İlkelerin İçyüzü.....	68
Ak Aydınlığın Dedikleri.....	69

Ayrım IV

Eneski Sosyalizmden Yeni Sosyalizme (Al Aydınlik).....	73
Strateji ile Taktiğin Karıştırılması.....	73
Devrim Konağında mıyız? Evrim Konağında mı?.....	74
İki Türlü Somut Taktik.....	76
Moment (An) Anlayışsızlığı.....	77
Aba'cı "Sosyalizm" ve Devrimci Taktik.....	79
MDD'ciler ve Ayrıllıkları.....	80
Barutsuz Top=Partisiz Devrimcilik.....	81
"Devrimci Pratik Yollar" Nelerdir?.....	82
MDD'ci Teorik Yollar Nelerdir?.....	83
Parti Yerine "Örgüt-Prose" Safsatası.....	84

İKİNCİ BÖLÜM

MDD Zortlamasının Açılışı.....	87
--------------------------------	----

Ayrım V

MDD'ciliğin Sınıf Skolastiği.....	89
Milli Demokratik Devrim mi? İkinci Kurtuluş Savaşı mı?.....	89
Yeni Ağızlara Yeni Taam Nerede?.....	91
Yabancı Emperyalizm-Yerli İşbirlikçi Soyutlaştırmaları.....	92
Sömürge ile Yarı Sömürgelerin Karıştırılması.....	93
Bir Paşalık da Biz Yapamaz mıyız?.....	95
Birinci Kurtuluşta Burjuva Egemenliği Unutulur.....	96
Küçük Burjuvazi "İleri Sınıf" mıdır?.....	97
Sınıflar Ötesi Konfüzyonizm.....	98
Üzümünü Ye, Bağını Sorma Hikayesi.....	99
Genel Gelişim Çizisinde Özel Devrim Durumu.....	100
Doğu Devrimcilerinin Getirecekleri Yenilikler.....	102
Dağ Teorisinde Ayakların Kayışı.....	103
Perhiz-Kıstas-Kalıp.....	105

Ayrım VI

Türkiye'nin Sınıf Orijinalitesi ve MDD'cilik.....	107
"Milli Burjuvazi" ve Serbest Rekabetçi Kapital.....	107
Finans-Kapitale Karşı "Vahşi" Kapital.....	109

Komprador Burjuvaziye Karşı Milli Burjuvazi.....	109
Çapraşık Alaman Çorbası.....	110
Devletçiliğimiz ve Geberen Kapitalizm Tahtı.....	111
Finans Kapital Derebeyliği.....	112
Eneskillerden Kaçarken Oportünizme Kapı Açış.....	113
Türkiye Devrimlerinde: Komprador ve Finans-Kapital.....	114
Emperyalizmin Yampiri Tanımlanışı.....	115
Finans-Kapital Anlayışında Yanılgı.....	116
Devrimler Tarihçesinde Yanılgı.....	117
Tarihi Kahramanlara Yaptırış Metafizği.....	119
Türkiye Sosyalizminin Trajedisi.....	120

Ayrım VII

MDD'ciliğin Örgüt Anlayışı.....	123
Türkiye'de Komünist Partisi İsteyenler.....	123
Sosyalizm Cambazlığı Olur mu?.....	124
Ne Yanlıklar, Ne Sosyalizm Saklanmaz.....	126
Demokratik Devrim ve Sosyalizm.....	127
MDD'ciliğin Örgüt Kötümserliği.....	128
Oportünizm Nedir? Nasıl Ezilir?.....	129
Siyasi Parti Problemi ve Devrimci Lafazanlık.....	131
Teoriyi Herkes mi, Parti mi Yapar?.....	133
Örgüt Yerine "Devrimci" Laf.....	134
Kendi Kendini Cezasız Suçlayış.....	135
"Bütün" Demokratik Devrim Bitmeden Sosyalizm olamaz mı?.....	136
Günün Görevini "Şartların" Kuyusuna Atış.....	137
Marksist Objektiflik Yoğu Var Etmektir.....	138
Ordusuz Savaşı Kazanma Donkişotluğu.....	140
Çetecilik Provokasyonun 40 Yıllık Kaynağıdır.....	141
"Zamanı Geldi" mi? "Geçti" mi?.....	143
Oportünizm ve Onunla Savaş Şartı.....	144

Ayrım VIII

Anarşistliğimiz mi? Dağınıklığımız mı?.....	147
Toptan Anarşizm.....	147
Otorite Gösterişi ve Anarşizm Diyalektiği.....	148
Otorite ve Savaşçılık.....	149
Anarşistlikle Savaşta: Örgüt.....	149
Anarşistlikle Savaşta: Teori.....	150

GİRİŞ

BİZ KİME BENZERİZ?

Devrim zorlamasına ve *Demokratik Devrim* zortlamamıza bir girişçik gerek.

1- Başkalarından Ders Alınır mı?

Geri bir ülkenin devrimci düşünürü olan Karl Marks, 25 Temmuz 1867 günü, **Das Kapital**'in Birinci Önsöz'ünde, yampiri Almanlara şöyle demişti:

"Bir Millet ötekilerinden ders almalıdır ve alabilir."(**age**, s. 7)

"Endüstrice daha gelişkin ülke, daha az gelişkin olana onun kendi gelecekteki tasvirini göstermekten başka bir şey yapmaz."
(**age**, s. 6)

Türkiye denli dünyanın (Modern Kapitalizmin) en aşağı basamağına itilerek boğuntuya getirilmiş bir ülkesinde bilim: gündelik hotzotçu *görülmedik ukalâlıklar* yerine, "öteki gelişkin"lerin geçmişlerinden çok ders alabilir ve almalıdır.

2- Türkiye'nin "Napolyon" ve Krallığı-İmparatorluğu

Türkiye 1970 yılında, Batı'nın 1851 yıllarını güçbelâ sürüklüyor. Türkiye'nin *yapısı*, Çarlığın sosyal yapısıdır, politikası Fransa'nınkine uyar.

Birinci Emperyalist Evren Savaşı, Türkiye'yi *Enverland* (Enver ülkesi) yapan Napolyon Savaşları yerine geçmiştir. Fransa'nın *Napolyon Bonaparte* avortonu [Düşük, düşkün], Türkiye'de *Enver Paşa* Panturanizm-Panislâmizm avantüriyeliği [Maceracılığı] oldu.

Verilen adlara değil, şeylere bakalım. Savaş sonu (1815'te de, 1917'de de) aynı oldu: *Galip Devletler* için tek kaygı, *Sosyal Devrimi* (1815'te *Burjuva Demokratik* Devrimini; 1917'de *Proletarya Sosyalist* Devrimini) her ne pahasına olursa olsun boğmaktır...

Onun için Türkiye'de 1923 *Cumhuriyeti*, ister istemez Fransa'da *Restorasyon* (Krallığın yeniden kurulması) denilen şey olmuştur.

Padişah'ın yerine Paşa geçmiştir. O kadar. *Saltanatın* adına *Cumhuriyet* denmiştir: Toplumun egemen *yapısı* ve *politikası*; elifi elifine 1815-1851 Fransa'sında (36 yıl) ne idiye, 1917-1970 Türkiyesinde (53 yıl) tıpkı odur.

3- 1830-1850 "KARMA"sı: 1960 Ötesi

27 Mayıs 1960 Devrimi'miz, Fransa'nın 1830 Devrimi'dir. *Kemal Paşa* (1919-38), Fransa'nın 18. *Louis'sidir* (1814-1824). *İsmet Paşa* (1939-45) Fransa'nın 10. *Charles'idir*. (1923-1950) 27 yıllık *Tekparti* çağımız, Fransa'nın 16 yıllık (1814-1830) *Restorasyon* çağıdır. Bütün siyasi ve sosyal-ekonomik olaylar gibi, kahramanlar bile karşılaştıralabilirler. Ayrıntılarla kafa çatlatmayalım.

Ancak Türkiye'nin *II. Cumhuriyeti* (1960) ile Fransa'nın *II. Cumhuriyeti* (1848) arasında -gerek zamanla uğratılan *Burjuva soysuzlaştırılmaları*, gerek ister istemez ortaya çıkan *Proletarya Sosyalizmi* açılarından- konumuza değgin paralellikler ilginçtir. Türkiye'yi, Fransa'nın 1848 Devrimi eli kulağında bekliyor. Ama, Türkiye'nin *politika* ortamı 1850-51 havasını çalıyor.

27 Mayıs'ın MBK'si, Fransa'da 24 Şubat 1848 *Geçici Hükümeti* oldu. 27 Mayıs'ın *Kurucu Meclis'i*, Fransa'da Mayıs 1848 *Assemblée Nationale Constituante'nin* tâ kendisidir. Ondan sonra gelen *Frenk Assemblée Legislative'i* (Yasama Meclisi), bizim otomatik kanunlar makinesi TBMM gibi işlemiştir. *Gürsel Paşa* çabuk öldürüldüğü için, Fransızların seçimle iktidara gelen *Louis-Napoleone Bonaparte'lığı*: 1950'de *Bayar-Menderes ikilisine*, 1961'den sonra *Gümüşpala-Demirel* ikilisine düştü. Fransa'nın *Temmuz Monarşisi* denilen krallık çağı, Türkiye'nin DP-AP çağı oldu.

4- Gerçekliğimiz: Gericilik Ortamımız

27 Mayıs sonrası AP Türkiyesini, hem 1830, hem 1848 Devrimleri sonrası Fransasına benzer ve benzemez yanlarıyla uzun boylu karşılaştırmamızın yeri burası değil.

	1830 Devrimi sonrası Fransası'nda	27 Mayıs 1960 sonrası Türkiyesi'nde
Parti Kutupları	Sosyalist-Katolik	İşçi-Dinci Faşist
Aydın Kaynaşmaları	Banquet (Politik Şölen)'ler	Gösteri-Seminerler
Gericilik Örgütleri	Gard Mobil	Komando-Toplum Polisi
Dış Politikada Teslim Dur	İngiliz Filosunun "Ziyaret Hakkı"	Amerikan Üsleri ve 6. Filo'nun "Ziyaret Provokasyonları"
	1848 Sonrası Fransası'nda	Türkiye'de Devam
	-Napolyon Bonaparte Dramı yerine, Louis-Napolyon Komedyası	-Tek Parti Trajedisi ve DP Dramı yerine, AP Curcunası (fars'ı)

-**"Para dinastisi"**
(hükümdarlığı) yerine
"Köylü dinastisi"

-**Para dinastisi** ile
yan yana yalnız
Köylü demagojisi

'Muazzam bürokrasi
yapma kast"+Din+Ordu
hayranlığı

-**Devletçi**'liğimiz+
Dinci'liğimiz+
Orducu'luğumuz.

1850 karşıdevrimi ile Fransa, tam "*Tarlacıklı Köylü*"özlemini taşıdı.
"Fransa, ancak otoritesiz bir kişinin istibdadı altına yeniden düşmek üzere, bir sınıfın istibdadından yakasını sıyırmışa benziyor. Ayrı-şıklık öylesine çözülmüş görülüyor ki, sınıflar, aynı kertede iktidarsız ve aynı kertede dilsizce tüfeğin namlusu önünde diz çökmüş bulunuyor." (K. Marks, **Louis Bonaparte'in 18 Brümeri**, s. 309)

Türkiye'de C. Gürsel Paşa çabuk öldürüldü. Karşıdevrim, Finans-Kapital ve Tefeci-Bezirgân **sınıflarını** dilli tahakküme ulaştırdı. Fark bu.

1850 Fransa'sında:

"Her şey: bütün resmî kurumlar, Senato Devlet Şûrası, Yasama Heyetleri, Lejyondonör (Şeref Alayı Nişanı), Askercil madalyalar, çamaşırhaneler, Bayındırlık işleri, Şimendiferler, askersiz Genel Kurmay, Gardnasyonel [Ulusal Muhafız], Orleans dinastisinin [hanedanının] müsadere edilen malları satın alım nesnesi oldu. Her şey: Ordu veya Devlet makinesi içindeki en ufak mevkii satın alma aracı oldu." (K. Marks, **agy**, s. 329)

"Saray, Bakanlıklar, yüksek idare mevkileri ve ordu: bir yığın acayip kişilerce kaplandı ki, bunların en iyisi için, nereden çıktığı bilinmiyor, denilebilir. Kötü ünlü, çapula susamış bir gürültücü bohem (gününü gün eden) takımı, alacalı bulacalı üniformalar giydikçe Sou-louque^() (vahşi kralı)nın mûteberânına [itibarlılarına] dönüyorlar. Bu üst tabakayı daha iyi tasvir edebilmek için, ona ahlâk dersi verenin Veron-Crevel ve düşünür olanın Garnier de Cassagnac olduğunu göz önüne getirmek yeter."* (K. Marks, **agy**, s. 330)

Bu anlatılanlar içinden her Türkiye'nin Türkü bir ayıklama yapabilir. Yalnız tanımayanlara: Veron-Crevel için Diyanet İşleri Başkan ve Yardımcılarını, de Cassagnac için Aydın Yalçın yahut Feyzioğlu ve benzeri profesörleri salık vermek olağandır.

Soulouque: Haiti Zenci Cumhuriyeti'nin başkanı. Napolyon'u taklit ederek, 1850'de kendini Haiti İmparatoru ilan ettirdi. Çevresini zenci mareşal ve generallerden kurulu bir genelkurmayla kuşattı. Sarayını Fransız modeline göre düzene koydu. Halk, Louis Bonaparte'a "Fransız Soulouque" adını takarak, bu benzerliği ince bir şekilde alaya alıyordu.

Napolyon rolünü oynayamayan "Siyasi Lider"lerin yaptıklarını ise, 118 yıl önce Marks şöyle anlatmış bulunmuyor mu:

"Her gün bir minyatür Hükümet Darbesi (İ. İnönü: "Her gün bir 31 Mart" demişti. - Hikmet Kıvılcımlı) (...) burjuva ekonomisini altüst ediyor. 1848 Devrimi için (1923 ve 27 Mayıs Devrimleri için anlaşılabilir. - H. K.), dokunulmaz görünen her şeye dokunuyor. Birilerini kaderine katlanmış, ötekilerini Devrim bağınazı haline çeviriyor. Düzen (Nizam) adına Anarşi yaratırken, aynı zamanda bütün Devlet makinesini başındaki azizlik hotozundan yoksun ederek, Devlet kut-sallığının ırzına geçiyor, Devleti iğrençleştirip gülünçleştiriyor." (K. Marks, **agy**, s. 330-331)

Marks, sonra gerçekleşen bir öngörü ile, "**Louis Napolyon'un 18 Brümeri**" kitabını şu son sözle bitirmişti:

"Ama, İmparatorluk Mantosu Louis-Bonaparte'ın omuzlarına giydirildiği gün, Napolyon'un tunç heykeli Vendôme sütunu yukarısından aşağıya tekerlenecektir." (K. Marks, **agy**, s. 331)

Bizim Dincil Bonazarta'lar sonrasını bile beklemeye dayanamıyorlar. Gerçi henüz Taksim'i "*Kanlı Meydan*"a çevirmekle kalıp, Ankara'daki Zafer heykeline dokunamıyorlar; ama her Allahın gecesi tunçtan veya mermerden, yahut alçıdan bir "*Atatürk Heykeli*"nin bütününü veya başını, hiç değilse burnunu kırmakta kusur etmiyorlar. Kimi, daha ağza alınmaz şeyler de ediyorlar.

5- Karaavrupa Devriminden Kaçanlar

Tarihcil *Objektif* ortamımız bu olunca, *Sübjektif* ortamımıza az geçebiliriz.

19. yüzyıl başlarken, Politika ve Ekonomiye egemen olan burjuvazi, *Büyük Sanayi* tırpanı ile son *Derebeylik* kalıntılarını temizlemek için *İşçi Sınıfını* yan güç gibi kıskırtıyordu. En ileri kapitalist ülkesi İngiltere'de "*Çağımızın ilk İşçi Partisi*" (Engels) olan *Şartizm*, gerice Fransa'da 1830 *Devrimi* patladı. Napolyon avantüresinin burjuva çapulunu götürdüğü hemen bütün *Karaavrupa* ülkelerini 1848 *Devrimleri* havai fişek tutuşması gibi sardı, geçti.

O zaman bütün o 1848 altüstlüklerinin kılıç artığı devrimciler İngiltere'de topluştılar. Çünkü güçlü İngiliz Burjuvazisi, İşçi dileklerine az çok kanuncul haklar tanıdığı için, *Şartizmi* küllendirmişti. Karaavrupasından sığınmış göçmen devrimciler *Şartizm*'in konduğu olmuşlardı. 1851 yılı, o ateşli kalabalık içinde kellesini yitirmeyen tek vücutlu 2 insan var: Marks-Engels... Bunlar *Tarihcil Maddecilik* Metodunu bulmuşlar. 1848 Devrimine ışık tutan: "**Komünist Manifesto**"su ile Sosyal Devrimin ulu anıt kanununu koymuşlar. Ama *Devrimin*, hiç

değilse o an için geçtiğini görüyorlar. Proletarya Devrimi için *Bilimcil Sosyalizmi* derinlemesine işlemeye girişmişler.

Bütün öteki yetmiş yedi buçuk milletin Devrimci döküntüleri, Marks-Engels'e devrim haini gibi yan bakıyorlar. Hepsi de, (tıpkı Türkiye'nin içeride-dışarıda *göçmenleşmiş* keskin Sosyalistleri gibi) "*Büyük Adam*", "*Dâhi Devrimci*", "*Sosyalizmin Mesihî*" rollerine çıkmışlar. Bugün değilse yarın, dünyada değilse falan ülkede, her biri en ulu Devrimi elense edip, cihan pehlivanı Tanrı-Lider olacak!.. Pek bizim politika palyaçoları ve sosyalizm şıhları gibi de "*Kerametleri kendilerinden menkul*" değiller. 1848 kasırgalarıyla bayağı yücelerde şişirilmişler, İtalyan Giuseppe Mazzini: Ömür boyu gizli faaliyetten kırılmış; 48 Devriminde Roma Triumvirat (Üç Buyurucu)'sından biri... Alexandre Auguste Ledru-Rollin: 48 Devrim Hükümetindedir. Fransa'ya Tek dereceli seçimi getirmiştir... Jean Joseph Louis Blanc: 48 Devrim Hükümetindedir. "*Emeğin örgütlenmesi*" ile, dünyaya: "*Herkesin hür yardımlaşması ve kardeşçil ortaklaşması yolundan herkesin maddecil mânâcîl durum düzelmesi*" teorisini atmıştır... Artık ötekileri hiç sormayın.

6- Bozgununda Zafer Havası Çalanlar

Öylesine ki, ateşleri küllenik *Şartistler* bile, o "*Büyük Adamlar*"ın Londra'ya taşıdıkları pozlarında ısınmayı marifet sayıyorlar. Bir yanda Marks-Engels'in düşüncelerine göz kırparken, ötede, hiç haber vermeksizin, o "*Büyük Devrimcilere* miting üstüne mitingler düzüp, şölenler pohpohluyorlar. Bir karga derneği ki, sorma gitsin.

Marks-Engels ne yapsınlar? 1849 Ağustosunda Marks Paris'ten sürülmüş; Engels, Bade isyanında yenilince Cenevre'den Londra'ya gelmiş; Güzün buluşur buluşmaz, merkezi Londra'da olmak üzere, Henri Bauer, Charles Pfänder, August Willich ile "*Komünist Lig*"i kurdular. Ne çare ki, yama küçük delik büyük. Sığıngan Almanlara iş ve yardım bulma yetersizlikleri, çekişmeleri arttırdı. *Neue Rheinische Zeitung, Politisch Ökonomische Revue*, 1850 başından Nisan'ına dek ancak 4 fasikül çıkabildi. Demek gitmedi.

Karşılarında yalnız L. Bucher gibi *Liberaller* yok, asıl *Radikal Demokratlar* ile *Küçükburjuva Sosyalistleri* ve Conrad Schramm, Ernest Dronke, Wilhelm Pieper gibi uçkun ahablar baş belâlarıydılar. Hele çıkarıcılarından cayamayan tiyatral pozlu lirik hatip Kinkel, Rastatt askerî mahkemesindeki saçma edebiyatını üstelik yayımlayınca, Marks-Engels susamadılar. "*Aşırı-Devrimci*" Kinkel'in kılına dokunuldu diye, "*Kahraman asker*" Willich curcunayı patlattı. "*Wahre: Hakikî*" Sosyalist, efendime söyleyeyim, onlardı. Pomeranyalı filozof Arnold Ruge, "ardında hayalî alaylar" varmışça, "*Kudretli Adam*" gösterisinde. Led-

ru-Rollin, Louis Blanc ile "Avrupa Demokratik Merkez Komitesi" kurmuş, ikide bir yangınlı Bildiriler savurup, ortalığı şaşkına çeviriyorlar.

"Amaçlarına ulaşmak için buradaki zavallı bir Straubinger'i (kirpileşmiş; keskin devrimci) bildirinin elli nüshasını Fransa'ya götürmekle görevlendirmişler (herifçioğlu bu acıklı hikâyeyi dün Pfander'e anlatmış). Bulonya'ya varmazdan az önce kirpicil, 49 tanesini denize atıyor. Pasaportsuz olduğu için Bulonya'ya sokulmayıp, geri Londra'ya çevriliyor. Orada, "Boston'a gitmek üzere bulunduğunu" hikâye ediyor." **(Marks'tan Engels'e Mektup, 2 Aralık 1850)**

Engels, bu devrimci şarlatanlıklar önünde şaşırakalıyor:

"1848'den beri olup biten utandırıcı olaylardan sonra, şu anda 'cra-paud' (kara kurbağa yumurcak) Fransızlardan başlarsak, bütün milletleri ayırt eden yetişkin zihniyet önünde, "Taç ve tahtları yutmakla tehdit eden halk denizinin kabarmasından"söz etmek, doğrusu sıkılmazlığı çok uzağa itmek oluyor."**(Engels'ten Marks'a, 17 Aralık 1850)**

7- Marks-Engels'i Sıkan Şeyler

Kişi olarak rahatsızlıklar artıyor. Marks, takım taklavatı satıp, rehine yatırmakla sürünüyor. "Toz konspiratörü" dediği oğulcuğu, gözü önünde oynarken yoksulluktan düşüp ölüyor. Kendi bitmeyecek hastalığı tepmiştir. Tam o sıra ahbab Seiler'in yaptığına bakın:

"(Seiler) 10 sterlin borçlu bulunduğu ev sahibine kendisini tam zamanında kapı dışarı ettiriyor; borcuna karşılık da, 18 peni (1 peni 1 sterlinin 240'ta biri) edecek möblesi ile benden ödünç almış bulunduğu iki üç kitabı bırakıyor. Adam sahiden, gelirinden taşkın masraflarını Amerikanca gidermekte yüksek derece becerikli hani." **(Marks'tan Engels'e, 2 Aralık 1850)**

Ve Seiler'in borcu kapatılıyor. Yalnız madde tırtıklamasıyla kalsalar. İnsana çalışacak vakit de komuyorlar. Marks, yalnız mecbur oldukça resmî toplantılara gidiyor.

"Bu baylar ha bire Derneğin can sıkıcı olup olmadığı meselesini tartışadurduklarından, tabii kendi söylediklerinin tadını çıkartmak zahmetini kendilerine bırakıyorum. Bana gelince, seyrekleşiyorum. İkimiz de epay denedik; insan boyuna semtlerine uğradıkça bu adamların saygısından düşüyor. Zaten artık kabak tadı verdi, zamanımı elden geldiğince daha yararlıca kullanmak istiyorum."**(agy)**

Aynı tartışma için tartışma bıkkınlığı Engels'te de artıyor:

"Tartışma büsbütün beklediğim gibi olmadı. İki taraf da küçük sa-vaş hileleri, Londra'nın nice tatsızlıklarından bizi teselli eden birçok skandallı havadisler."**(Engels'ten Marks'a, 8 Ocak 1851)**

Komiteler "Alângle" komedya:

"Burada lokal bir Şartist örgüt kurmuş bulunuyoruz. Demokratik biçimler çerçevesinde şu İngilizler, biz dürüst ve çekingen Almanlardan çok daha az aldırış ediyorlar. 13 kişi idik. Hemen oracıkta bulunan 13 kişiyle 13 kişilik bir komite seçmeye karar verildi. Bunun üzerine herkes hazır bulunan üyelerden birisini teklif etti. Ben, tabii hiçbir şey yapmak istemeyince, benim yerime ve adıma hazır bulunan yoldaşlardan birisi teklifi yapiverdi ve beş dakika geçmemişti ki, bu özge centilmenler bir komite kalıbına giriverdiler; ve bütün bunlar en büyük ciddilikle ve kendiliğinden öyleymişçe yapıldı. Ne çıkacak bakalım." (**Engels'ten Marks'a**, Şubat 1850)

8- Açlığı Bilimle Giderme

Bilimcil Sosyalizme biraz dikkatli olsalar... Önüne gelen kendi kurntu Sosyalizminde... Hiç değilse Komünist Manifesto'yu incelemek üzere Engels bir yuvarcık kuruyor. En kabadayı aydınlar, Proudhon'un "Ekonomik Çelişkiler" eserini anlamadığı için İngiliz işçisini "yeterce eğitilmiş" bulamıyorlar.

"Böyle burjuva sağlamlığına çevirmek isteyen kimseler için Proudhon, tabiatıyla, bu ülkede, haphazır bir yal (yahut deve hamuru) oluyor; görünüşte başka herhangi kimseden daha uzağa, Owen'den de daha uzağa gitse bile, "olağanüstü saygıdeğer"kalıyor."(**Engels'ten Marks'a**, 17 Kasım 1850)

Onun için Marks, bütün gücünü Ekonomi Politik araştırmasına veriyor. Tam o sıra, Malthus papazının saçma nüfus teorisine destek yaptığı Ricardo'nun Rant (Toprak İradı) yanlışını düzelten keşfini Engels'e danışıyor. O günler Rusça yerine Fizyoloji öğrendiğini yazan Engels, hemen belirtiyor:

"Her ne olursa olsun, toprak rantı için yeni kavrayışın adamakıllı doğrudur. Daima nüfusla birlikte artan toprak bereketsizliği üzerine Ricardo teorisi bana hiçbir zaman besbelli görünmedi ve buğday fiyatındaki boyuna artışın da haklı nedenini bulamadımdı; ama "teori olayında"ki bilinen tembelliğim verili bulunduğundan, işin derinliğine hiç inmeksizim, kendi kendime homurdanmakla yetindim. Senin getirdiğin çözüm tek doğru olanıdır ve sen böylece toprak iradının iktisatçısı unvanına yeni bir hak kazandın. Eğer hukuk ve adalet hâlâ şu yeryüzünde bulunsaydı, hiç değilse bir yıllığına bütün toprak iradi senin malın olurdu! ve bu irat da isteyebileceğinin en azı sayılırdı!" (**Engels'ten Marks'a**, 29 Ocak 1851)

"İşi aydınlattın; artık durma bitir, yayınla ekonomik politik eserini." (**agy**)

Dostunun bu bir yıllık Dünya İradını başışlayışına Marks da takılarak cevap veriyor:

"Fizyoloji'yi Mary üzerinde mi, yoksa başka yerde mi etüt ediyorsun?"

*"Şu an için, yeni irat teorim bana sadece her namuslu adamın ister istemez araştırdığı vicdan huzurunu sundu. Ancak, seni tatmin etmiş olması beni de tatmin etti. Hele "evliliğim endüstrimden daha üretici" olduğu ölçüde, benim gibi bir aile babasını, toprak bereketliliği ile insan bereketliliğinin tersine orantılılığı derinden derine müteessir kılmaktan geri kalamazdı."**(Marks'tan Engels'e, 3 Şubat 1851)***

Ve bu sefer Marks *"Para değeri teorisinin bir örneklemesini"* veriyordu.

9- Engels'in Hücüm Borusu

Gürbüz gelişen Bilimcil Sosyalizmi bir türlü anlamayanlara susulacak mıydı? Engels çoktan gemini kemiriyordu:

*"Hoş bir kepazeler çetesidir şu Gross, Wilhelm ve Cincinnatili ilerici hicviye yazarı! Bize bu tür teklifler yapabilmeleri için, bu acayip herifler moral, beden ve zihin bakımından bizim sahidan son soluğumuzu verdiğimizizi sanıyor olmalılar."**(Engels'ten Marks'a, 29 Ocak 1851)***

Bir hafta sonra, politika ünlülerini şişiren Şartist Harney'e Engels'in *"Karaavrupa Demokrasisi"* üzerine, Marks'ın eliyle gönderdiği yazılar taarruz fişeği oldu:

"O bahaneyle, bütün resmî demokrasinin yakasına yapışacağım ve onu, içinde Mazzini, Ledru-Rollin ve ilh... ilh... de bulunmak üzere, maliye reformcuları ile aynı sepete atarak, İngiliz proletaryasının gözünde şüpheli duruma sokacağım. Avrupa Komitesi iyice yoluna konacak! Orada sırayla şu baylar boy gösterecekler: Mazzini'nin yazıları, Ledru-Rollin'in Şubat'tan Haziran 1848'e dek meşhur yüksek eylemleri; artık elbet B. Ruge de unutulmayacak... Lafayette ve Temmuz Devrimi... Louis Blanc'ın On Yılın Tarihi: henüz aşılamadı ve Fransa'da olduğu gibi Almanya'da da bütün devrimci parti içinde çok önemli bir biçimlenme elemanı oluyor. Bence, şimdiye dek saldırılamaz bir otorite olan bu kitabın etkisini hak ettiği yere oturtmak yararsız olmayacaktı... Son günlerde rastladığım sersem bir Macar sığinganından öğrendim; şu asaletligil yeniden uluorta, kanlı konspirasyonlardan (gizli faaliyetlerden) ve büyük sergi vesilesiyle ayaklanmalardan söz ederler. Bu davullu zurnalı bando mızıkla önünde, Londralı devrimcilerden Willich ile Berthelemy'nin kahraman ruh hâletlerini sezinler gibi oldum.

"Buranın serbest-değiş tokuşcuları proletaryayı satın almak için mülkiyeti yahut yarı-mülkiyeti sömürüyorlar... Bütün toplantılarda, bu uğurda örgütlenen bütün mitinglerde işçilerin ve pek özellikle de,

şu ara Manchester Piskoposu ile araları en iyi olan yiğit, alçakgönüllü ve yararlı Watts'in övgü şarkıları durmaksızın dinlenmeksizin çağırılıyor. İlk uzlaşmazlıkta, dört bir yandan işçilerin nankörlüklerine karşı kopacak kızgınlık patlancığını düşünerek peşin peşin keyifleniyorum." (Engels'ten Marks'a, 5 Şubat 1851)

10- Göçmen-Sığınganlar Arası Sürtüşmeler

Sanki üstüne basılmıştır. İrkilen Marks, önce rahat bir nefes alıyor. Ve günün "küçük büyükadamcık"larının perde arkası oyunlarını alaylıca çiziyor:

"10 Şubat 1851

"Azizim Engels,

"Louis Blanc'a saldırmanın artık iyice zamanı geldiğini yazdığın vakit, hiç değilse, durumu duruca görmüştüm.

"Hele şu hikâyeyi bir dinle:

"Bir hafta kadar oluyor. Londolphe'a rastlıyorum. Karıma ve bana selam verişinden bozum havasını seziyorum. "Şövalyecil dost"umuzun, Dağ Bayard'ımızın (Müfrit Yiğitler Yiğidimizin) durumunda çürük bir şeyler vardı. Meğer! Landolphe ile Louis Blanc, M. Adam'ın bırakıp gittiği Willich-Schapper komitesine katılmamışlar mı! Hem daha on beş gün öncesi Landolphe, Barthelemy'yi assa hıncı bitmeyecekmişçe konuşuyordu ve ben de kendisine Willich-Schapper işini anlatmıştım. Ne dersin? Ol görüp şu babayiğitler bu meselede bana bir sözcük olsun fıslamadılar.

"Artık onların ölçülerinde Willich ve Schapper'in ne kertede büyüdüklerini ve hangi noktaya dek bizi yenik saydıklarını tasavvur edebilirsin.

"Ama biz onları başka yoldan döveceğiz. O marangoz Astsubay Willich'i deliye, ama sözün tüm anlamıyla çılgına çevirmek üzereyiz.

"(Kolonyalı) Becker ("kızıl" demokrat) adına Schramm'ın Willich'e yazdığı mektubu hatırlarsın: ona askercil diktatörlüğü sunuyor, aynı zamanda da basını ortadan kaldırarak Schapper'in moral yapısı üzerine hafif gölgeler düşürüyordu.

"Bir de ne görürsün! Willich tavşan gibi tuzağa daldı. Becker'i mektup üstüne mektupla bombardıman etti; hatta emre hazır bir ulak bile bulunduruyor; artık burnundan kıl kopartmayan bir II. Cromwell (İngiliz Burjuva diktatörü) kesilmiştir bile o, büsbütün dizgin kantarma tutmaz olmuştur, kimseyi karşısında konuşturmuyor ve Becker'i Kolonya'da bir devrim yapmakla görevlendirdi, devrim patlar patlamaz kendisini yüce güdümü ele almaya hazır ilân ediyor. Bir kaç güne değin Becker mektupları bana teslim edecek ve o zaman ben de ateşi baruta koyacağım.

"Burada yeni bir Demokratik hinoğluhinler çetesi var: Bruzelles'den kovalanmış Fransızlar, Cassel'den Heise Oppenheim, Francfort'tan Günther ve ilh... ilh... Bereket şu sonunculardan kimseyi görmedim.

"Umarım son mektubumu almışsındır.

"Senin, K. M."

11- Sarp Küçükburjuva Dikta Hevesleri

O bir avuç Sığınan (mülteci) göçmenler (İslâmlıktaki: "Muhaciriyn") ile onlara Şartist yardımcı (Medine'deki "Ensâr") arasında geçen, yapacak yığın işsizliğinden gelme yarı trajedi ve yarı komediler, zaman zaman son kertede dramatik sahnelere de kapı açıyordu. Gene Marks'ın dilinden roman gibi dinleyelim:

"24 Şubat 1851

"Azizim Engels,

"Sabahın saat biri. Bir saat önce hemen hemen, Pieper bir yel vuruşu ile, şapkasız, saç baş karmakarışık ve elbiseleri lime lime içeriye girdi. İşte olan biten şey.

"City'de miting yahut banquet (şölen) bu akşam olmuştur. Willich başkanlık ediyordu. Sözünde duran Jones (Şartist şeflerin biri) oraya gitmemişti. Bizim Dear (Aziz: Harney: başka Şartist şef) bir kızıl şeritçik taşıyordu. Hazır olanlar 700 kişi kadar. İçlerinde 150 Fransız, 250 Alman, 200 Şartist, sonra Polonyalılar ve Macarlar geliyor. Blanc, er kardeşlerinin Paris'ten ona yolladıkları toplantı dileklerini (adreslerini) okuyor. Willich, Chaux de Fonds'tan aldığı bir başka toplantı dileğini okuyor. Almanya'dan bir şey gelmemiş. Paris'teki Polonyalıların da bir adresi okunuyor.

"Anlaşılan söylevler fena halde kötü olmuş; ve bütün fraternité'ye (kardeşleşmeye) rağmen, can sıkıntısının şebnemleri yüzleri ve dilleri kaplamış.

"Schramm (Alman komünisti) ile Pieper (Marks ile Engels'in dostu, filozof) orta oyununa katılmak üzere kartlarını almışlar. Daha başlangıçta hırpalanıyorlar. Schramm, düzeni muhafazayla görevli, yiğit ve şövalyecil Landolphe'a sokulup, verdikleri paraya karşılık hiç değilse rahat bırakılmalarının sağlanmasını rica ediyor. Görevli, izahat verecek yerin burası olmadığı karşılığını veriyor.

"Yavaş yavaş Greatwindmillstreet'in adamları bu işi çok uzun sürmüş buluyorlar. Başlıyorlar haykırmaya: Casus var, casus! der demez, Schramm ile Pieper, sille sopa salondan dışarıya atılıyor. Şapkaları yırtılıp, salonun önündeki avluda ayaklar altında çiğneniyor. Tekmeler, yumruklar üst üste, adamlarda parçalanmadık kol kafa bırakılmıyor. Başlarından saçları demet demet yolunuyor ve ilh... ilh... Barthelemy

çıka geliyor ve Schramm'ı parmağıyla göstererek bağıyor: "Bu berbat bir heriftir! Ezmeli onu." Buna karşı Schramm'ın verdiği karşılık: "Siz bir serbest bırakılmış kürek mahkûmusunuz."

"Bağışmaya 200 kişi katılıyor: Almanlar, Fransızlar ve bu hepsi de pek babayiğit Fraternité'ler (Kardeşleşmişler) silahsızlandırılmış iki insana karşı.

"Bayram ertesi bizim "Dear" görünüyor ve enerjyle müdahale edecek yerde, bu kimseleri tanıdığını kekeleyor ve uzun uzun izahlara girişmek istiyor. Böyle bir anda hoş çare doğrusu.

"İki insan bir aslan cesaretiyle kendilerini savunuyorlar.

"Greatwindmillstreetli kişiler bağıyorlar: Bu herif kasamızdan 19 şilin çaldı.

"Bugünlük bu kadarı yeter. Ne dersin, azizim? Eğer yarın Londra'da devrim patlarsa, Willich-Barthelèmy muhakkak iktidara geleceklerdir.

"Senin, K. M."

12- Göçmen - Sığınanlarda İş Yok

Öyle gösterişçi bir küçükburjuva devrimci ortamı Marks-Engels için dayanılmaz şeydi. Orada her şey yapmacıktı. Engels bulantı geçiriyordu:

"(Tırnak içinde) 'Bizim dost' Landolphe, bir yol daha, kocakarı olarak davrandı ve şu kendini beğenmiş cüce Louis Blanc'ın ahmakça böbürlenışı, o küçük dangalaklığı adamakıllı deli edecek orantıya çıktı." **(Engels'ten Marks'a, tarihsiz, 1851)**

Marks, onlarda, bütün kendi toprağından kaçmış sığıntıların kompleksini buluyordu:

"Fransızlar, bütün buradaki orta oyuncuların başlarındaki hâlelerini yitirecek olan bir genel aftan korktukları kadar hiçbir şeyden korkmuyorlar." **(Marks'tan Engels'e, 23 Şubat 1851)**

Engels, olayların şişirmecilerine içerliyordu:

"Kutsal İttifak (Karşıdevrimci krallar antlaşması), hakikaten solumsuzca tabanı bu azgın eşeklere hazırlıyor ve eğer Palmerston bulunmasaydı, evrensel hayvanlığın yakın kurtuluşu pekâlâ altı ay önce olurdu." **(Engels'ten Marks'a, tarihsiz 1851)**

Tek tutamak bilimcil yazarlık kalıyordu:

"Gittikçe daha iyi göze çarpıyor: Göçmenlik öyle bir kurum ki, orada her bir kişi ister istemez bir deli, bir eşek yahut bir madrabaz olur, meğer ki insan onlarla her türlü dayanışmayı tümüyle koparsın ve o sözde devrimci parti ile bir uzun kuyruklu kirazla eğlenirce alay eden bir bağımsız yazar olmakla yetinsin. Bu basit bir rezalet ve alçaklık okulu; orada her önüne gelen eşek, vatan kurtarıcısı postuna bürünüveriyor." **(Engels'ten Marks'a, ay)**

13- "Eşeklerle Gülünçlüğü Paylaşmamak"

Marks neredeyse tapayı atıyor:

"Schapper, alkışlar arasında, İngilizce olarak kaçınılmaz nutkunu attı: *Bıçağına savaş! Louis Blanc daha iyisini yapmadı. Yaşasın savaş! Tausenau'da orada bulunuyordu ve Bern'den söz etti. Harney uzun bir söylev söylemiş -bana dediklerine göre, iyi olmuş- ve Blanqui'yi, Barbes'i ve en sonra Louis Blanc'ı sosyalist Mesih ilân etmekle sözünü bitirmiş.*

"Ne dersin?..

"Yorulдум, şu Harney'in "büyük adamcıklar"ı kamu önünde durmak dinlenmek nedir bilmeksizin buhurdanlamasından...

"(...) bugün bu saat, sen ve ben her ikimizin, kamu önünde en aslına uygunca tecrit edilmiş hoşuma gidiyor. Bu tecrit edilmiş, durumumuza ve prensiplerimize büsbütün uygun düşüyor. Bir zamanlar olduğu gibi karşılıklı imtiyazlaşmalar, nezaket gereği birtakım zaafalara göz yummak, kamu önünde, parti üzerine ikide bir fıskıran gülünçlüğü bu eşeklerle paylaşmak sistemi artık dindi. Sana rica ediyorum, bu satırlara çarçabuk karşılık ver. Burada Pieper'den başka hiç kimseyi görmüyorum ve pek itikâfa çekilmiş [köşesine çekilmiş, inzivada] bir yaşama sürdürüyorum. Anlarsın artık ne denli eksikliğini duyuyorum ve seninle konuşmaya ne kadar ihtiyaç duyuyorum." (Marks'tan Engels'e, 11 Şubat 1851)

14- Dar Kafalı Kariyeristler

İki gün geçmeden, Engels'in karşılığı ne oldum delilerine ateşten gömlekti:

"Kişi olarak Harney'in o sersemliği ve sakarlığı başka her şeyden çok rahatsız ediyor. Ama aslına bakarsan bunun da artık önemi yok.

"Bir kez daha -ve uzun süreden beri ilk defa olarak- şunu ispat etmek fırsatı elimize geçti: Bizim ne popüleriteye (dillere destan olmaya), ne herhangi bir ülkeden herhangi bir partinin 'dayanak'ına ihtiyacımız yok ve bizim durumumuz bu tür entipüflüklerden mutlak surette bağımsızdır; ve bu bayların bize muhtaç olacakları an geldi mi, kendi şartlarımızı dikte edebilecek durumda olacağız. O güne dek hiç değilse huzura kavuşmuş oluruz. Bir hayli yalnızlık! Vallahi, üç aydan beridir, Manchester'de ben bu yalnızlıktan yararlanıyorum ve ona alışmış bulunuyorum. Hem üstüne üstlük burada pek hoşuma gitmeyen bekâr yalnızlığına da alışmış bulunuyorum. Doğrusunu istersen, o küçük büyük adamcıkların bizden çekinmelerini yadırgarsak insafsızlık etmiş oluruz. Yıllar yıldır en ufak bir partimiz bulunmazken, hiç değilse resmen partimizden saydığımız kimseler doktrinimizin elemanlarını bile kavramadıkları ortadayken, çeşit çeşit kimseler sanki bizim partimizdenmişler gibi davranmadık mı? Hem bizim gibi kariyerlerden

(resmî mevkilerden: külah kapıcılıktan) veba illetini görmüşçe kaçan kimseler, nasıl olur da bir partiden olabiliydik. Biz ki her türlü ün salmanın üstüne tükürmüşüz, adımız duyulmaya başlar başlamaz kendi kendimizden kuşkulandırmaya kalkmışız, bize öyle partiler vız gelir. Hakikaten böyle! Son yıllar bize katılmış o dar kafalı (borne) kişilerin tıpatıp tâ kendi tanımlanmaları içine sığdırılmazsak, bu bizim için hiç de bir yitiri olmayacaktır." (**Engels'ten Marks'a**, 13 Şubat 1851)

Marks'ın: "Bir çüce ile yarım düzine deve"dediklerine karşı yüreği soğutuluyordu.

15- Devrim ve Devrimci Ciddiliği

Sonra, *Devrim'in* objektifliği ve o durumda Marks'a, Engels'e düşen iş geliyordu: Orada Engels, dün elde silah devrim için çarpışırken sınıadığı başından geçenleri veriyordu:

"Bir devrim, bayağı zamanda toplum gelişimini belirlediren kurallardan çok fizik kanunlara uyan sırf tabii (doğal) bir haile (büyük olay)dır. Yahut, daha doğrusu o toplum gelişim kanunları devrimler sırasında çok daha fizik bir karaktere bürünürler ve gerekliliğin (zaruret'in) maddecil gücü daha ziyade şiddetle kendini gösterir. Ve insan kendini bir partinin mümessili olarak koyarsa, bu dayanılmaz doğal gerekliliğin girdabı içine çekilip götürülür. İnsan, ancak bağımsız kalarak ve aslında başkalarından daha devrimci görünecektir ki, hiç de değilse bir zaman için olsun, en sonunda gene de içine sürüklenilecek olan bu girdaba karşı otonomisini (muhtarlığını) kurtarabilir.

"Bu pozisyonu (duruşu), gelecek sefere biz işgal edebiliriz ve etmeliyiz. Yalnız resmî Devlet mevkii yasak olmak yetmez, fakat elden geldiğince uzun süre Komiteler içinde koltuğa oturmak da yasak, eşekler için üzerine sorumluluk almak da yasak; herkese ve her şeye karşı acımak nedir bilmez bir eleştiri; ve onunla birlikte, bütün şu konspirasyon (gizli faaliyet) ahmaklarının bize yitirmeyecekleri açık hava duruluşu. Ve bu bizim elimizden gelir. Biz aslında her zaman şu laf ebelerinden daha devrimci olabiliriz. Çünkü biz bir şeyler öğrendik, onlarsa hiçbir şey öğrenmediler. Biz ne istediğimizi biliyoruz, onlarsa bilmiyorlar. Ve şu son üç yıl içinde gördüklerimizden sonra, büyük olayları kişicil olarak onlarla ilgili bulunan başka herkesten daha serinkanlıca ele alacağız.

"Şu an için esas olan şey yazdıklarımızı bastırmamızdır. İster bir üç aylık dergi içinde ya doğrudan doğruya saldırırız veya kişilere karşı pozisyonumuzu sağlarız; ister kocaman kitaplar içinde şu pis hayvanlardan hiçbirisinin adını bile anmak ihtiyacını duymaksızın aynı şeyi yaparız. Bunun ikisi birden de yürütülür. Zaman uzadıkça ve çoğalan

teпки önünde bana öyle gelir ki, birinci olanak azalır, ikincisi gittikçe üzerinde karar kılınması gereken olan kaynağımızı teşkil eder. Eğer sen hepsine Ekonomi Politik eserinle karşılık verirsen, bütün sığınmış göçmen hinoğlıhlarının sana karşı yapabilecekleri bütün dedikodular ve bütün sersemlikler neye yarayacaktır?" (**Engels'ten Marks'a**, 13 Şubat 1851)

SUNUŞ

MDD (Milli Demokratik Devrim) diye birkaç yıldır süren akım var. Onun tüm Tezlerindeki ana eğilim, Kapıkulu Aydınlar içinden bir kesimi heyecana verdi. Tabii, o (MDD'cilik) ve Marksizm'deki *Demokratik Devrim* iki bambaşka şeylerdir. *Demokratik Devrim* çok ciddi bir konudur. MDD'cilik: *Demokratik Devrim*'i dramatize ederken karikatürleştirir. O bakımdan söz benzerliklerine aldanmamalı. MDD'ciliğin *Demokratik Devrim* adına yapılmış bir *Küçükburjuva Zortlaması* olduğu Bes-Bellidir.

"Zortlama": Biliniyor, kimi çok hareketli sesler çıkaran ilkel bir halk türküsü türüdür. Yerine göre dinlenilir. Arada pek hoş da gidebilen *"parçaları"* geçer. Ancak ister istemez *İlkel* kalır, *Zortlama'dır*. Tam: *"Zurnada peşreve bakılmaz"* deyiminin yeri burasıdır. MDD'cilik Zortlamacılığdır.

Bu kitapta o MDD'cilik denilen tipik Küçükburjuva zortlamasının *doğuş* ve *açılış* ayrıntılarını gözden geçireceğiz.

Bu iki bölüm, bir *"Zortlamaya Giriş"* ile başlayacak ve *"Anarşizm mi? Dağınıklık mı?"* sonsözüyle bitecektir.

BİRİNCİ BÖLÜM

MDD ZORLAMASININ DOĞUŞU

İnsanlığın her *Pratiği* gibi her *Teorisi* de, Geçmiş-Gelecek kuşaklar arasında kaçınılmaz *ilişki-çelişkilerle* gelişir. Geçmişle *ilişkiler* açıkça veya gizlice koparılırsa, *çelişkiler* ürkekçe veya ikiyüzlüce atlanırsa gelişim durur.

Bu kural her şey gibi *Sosyalizm* için de doğrudur. *Toplumun* veya *Kendi kendisinin* gerçekliklerini, bir öğrenci içtenliği ve alçakgönüllülüğü ile *etüt* etmeyen sosyal akım, istediği denli *sansasyonel* (duygu çatlatıcı) olsun, Tarihçil gelişim pratiği içinde *köksüz* davranışlardan, Teorik bilinç aydınlığı yönünde *tutarsız* düşüncelerden başını alamaz.

Bu Bölümün üç Ayrımında, İkinci Emperyalist Evren Savaşından sonra ateş çizisine giren *Yeni* ve *Enyeni* Sosyalizmlerimizin -sırf *Eski* Sosyalizmin aşıladığı SS'lik (Sapık Softalık) hastalığı yüzünden- nasıl (görünüşte *Tarihçil* bağ ararken bile) *Eneski* Sosyalizmin *Teorik* kazançlarına kaygısızlık ve saygısızlık yaparak, en can alıcı noktalarda yanılıgılarla sahneye çıktığı eleştirildi.

AYRIM I

ZORTLAMAYA GİRİŞ

Öğrenimin yaşı, başı olmaz. İslâmlık: "Minel mehd ilel lâhd" ("Beşikten mezara dek" öğren), demiş... Allah bizi: "her şeyi biliyorum, bundan böyle hiçbir şey öğrenemem", eğilimli tıkanıklıktan ve ölüm körlüğünden korusun. Allah bizi, yaşarken hiçbir şey öğrenemezliğin mezarına gömdürmesin.

"GİRİŞ"ın konusu: Marksizm yeniden icat edilmez ama daima geliştirilir, prensibidir.

A) Dünya'da hayatın dinamizmini temsil eden yeni Kuşaklar, durmuş, yanılmış eski Kuşağı yıkmak için yıkmazlar. Yıkılan sakat ve bayağı eğilimler, derinliğine Teorik araştırmalarla doldurulur.

B) Türkiye'de çelişik başlıca 4 Sosyalist kuşak sayılabilir:

- 1- *Eneski* Sosyalistler (1920-1925) (Ş.H. Değmer - H. Kıvılcımlı);
- 2- *Eski* Sosyalistler (1925-1945) (N. H. Ran - R. F. Baraner);
- 3- *Yeni* Sosyalistler (1945-1960) (M. Belli - M. A. Aybar);
- 4- *Enyeni* Sosyalistler (1960 sonrası) (V. Erdoğan - D. Perinçek).

C) Dünya'da: Eski yanılan kuşağın *değerlendirilmesi* sonunda yeni ve daha yüksek teorik *sentez* yaratılır. Türkiye'de; eskinin olumluluğu örtbas edilip üzerine oturulduktan sonra, Teori hiçbir yüksek senteze vardiirılmaz.

D) Eleştiri yanlışı okşamak değil, yatağanla kökünden kazımadır. Yoksa dokunulmaz adam, Führer'liğe, basit oportünizm, *Sosyal* Faşizm karabilir.

E) Bugünkü Sosyalizmimiz Eski *Fraksiyon* = *Provokasyonların* yerine *Yuvar* (Mahfil) ilkelliğini geçirdi. TİP ABA'cıları kuyrukçudur. Ama azınlıkların *Anarko-Bundizmi* yanında, Enyeni'lerin *Menşevizm* ve Yeni'lerin *Otzovizm* (Hotzotçuluk, Ültimatomculuk) eğilimleri bellidir.

DÜNYADA SOSYALİST KUŞAKLAR

"Seni doğrucu başı mı koydular?" denecek. Ve bir MDD'cinin dediği gibi, "*işimize gelmeyen gerçekliği*", neden "*elimizin tersiyle itele*"meyelim?

Şunun için ki, gerçeklikler, (bir İngiliz atasözünden bir Usta'nın aldığı deyimle): "*Olaylar inatçıdırlar.*" En beklenmedik yerde karşımıza dikiliverirler ve bizi -içtenliğimize, iyi dileğimize, hatta devrimci sağduyumuza bakmaksızın- bozu bozuverirler. Olaylar'ın bir de *Bilimi* vardır, *Teori* adını alır.

Lenin'in "*Devrimci teorisz Devrimci hareket olamaz*" sözünü hemen her eline kalem, diline söz tutan Türkiyeli günde kaç öğün tekrarlamıyor?.. Ancak o söz hiçbir zaman ölü ve soyut formül değildir. Her defasında uygulanmak için canlı somut ekleriyle belirtilir. "*Ezilen sınıfın kurtarıcı hareketi, devrimci teorisz, olanaksız kalır*" denilince, hemen hatırlatılır: "*Bu teori icat edilemez!*" "*Devrimci Teori, tüm Evren ülkelerinin devrimci deneylerinden, devrimci düşüncesinden sonuç olarak çıkar... Ona Marksizm denir.*"(Lenin, **Bir Fransız Sosyalistinin Namuslu Sesi**, 1915)

Onun için Marksizmin *terim* ve *tanımlamaları* gelişigüzel değiştirilemez. Doğruculukta ısrarımızın anlamı budur. Yalnız, *Teori*: bir terim ve tanımlama *küpü* değildir. Marksizm her gün *gelişen* bilimdir. "*İnsan gücü yettiğinde bu Teorinin elaborasyonuna* (işlenmesine) *ve uygulanmasına katılmadıkça, günümüzde Plehanof, Kautsky ve Ortaklarının teorii uğrattıkları sakatlamayla mücadele etmedikçe SOSYALİST OLUNAMAZ, Sosyal Demokrat olunamaz.*" (Lenin, **II. Enternasyonal'in Krahı**, 1915)

Kautsky: II. Sosyalist Enternasyonal'in Lideri, Plehanof: Rusya Sosyal Demokrat İşçi Partisi'nin Lideri. Her ikisi de Bilimcil Sosyalizmin klasikleri sırasına girmiş... Onlara karşı Lenin çıktı. Niçin? "*Teoriyi uğrattıkları sakatlama ile mücadele*" için. Ne zaman? 1893'ten 1915 yılına dek, tam 22 yıl aynı II. Enternasonal ve RSDİP içinde *çalıştıktan* sonra. Her iki *örgütte* de çeyrek yüzyıl Kautsky ve Plehanof "*Öğretmen*", Lenin "*Öğrenci*" sayılarak çalıştı.

Nasıl çalıştığını mı merak ediyoruz? Bir saniye bile "*Beyinsiz işgüzarlık*" yapmadı. Attığı her *pratik* adımı bir *teorik* yorumla geliştirdi. En sıkı *örgüt* disiplini içinde, en önde *başıyla* ve *gövdesiyle* dövüştü. Dövüşürken yalnız kendi ülkesi için değil, dünya İşçi Sınıfı hareketi ve sosyalizmi için, görülmedik çığırlar açtı. Gerçek *baş* Lenin'di. Ama 22 hatta 25 yıl Lenin *Örgüt* geleneğini sayarak, "*Öğrenci*" durumunu korudu. Kautsky ile Plehanof hâlâ *örgütün* "*Öğretmen*"i, "*baş*" göründüler.

Lenin, o biri *dünya örgütünün*, ötekisi *ülke örgütünün* başı olan iki adama karşı yüzde yüz kopuşarak çıktığı gün, ardında, 2 yıl sonra yeryüzünün 6'da birinde iktidara geçecek en güçlü *Partisi* ve ömür boyu yazdığı 30 (sonra 40) cilt emeğinin tam *20 cildi* dağ gibi sıralanmıştı. Ve bu sıra dağların tepesinde bir de hiç yanılmadan benimsenip değerlendirilmiş *1905 Devrimi* şahikalaşıyordu.

Ve eser, Marksizm'in bayağılaştırılmış kimi formüllerini tekerlemek değil. Daha *ilk* adımı, kendi ülkesinin en yakıcı problemi, Rus köyü içine girer. "*Köy Yaşantısında Yeni Ekonomi Hareketleri*" (1893) ile başlar. Hemen "**Halk Dostları** (Drujya Naroda) **Nedir ve Sosyal-Demokratlarla Nasıl Dövüşürler?**" ve "**Narodnicestva'nın Ekonomik Özü ve Onun G. Struve'nin Kitabında Eleştirisi**" (1894) eserlerinde köyle ilgili Küçükburjuva ve Burjuva Sosyalizmlerini elekten geçirir. "**Fabrika İşçilerine Para Cezası**", "**Gimnaz Ekonomisi**", "**F. Engels**", "**Bakanlarımız ve Düşünür**", "**Sosyal - Demokrat Parti Programı**", "**İşçi Sınıfı Kurtuluşu Savaş Birliği**" (1895-96); "**Buğday Meselesi**", "**Kapitalist Ekonomi Romantizmi**", "**Yeni Fabrika Kanunu**" (1897); "**Mirasımız**", "**Bizim Fabrika İstatistiklerimiz**" (1897-98); "**Yazımları**", "**Köy Ekonomisinde Kapitalizm**", "**Rus Sosyal Demokrasininin Sorunları**", "**Partimizin Programı**" ve ilh... ilh... (1899) ve bu arada muazzam "**Rusya'da Kapitalizmin Gelişimi**" eseri...

Bütün bu yazılar, cızıktırma değil, içinde yaşanan toplumun derin etütleridir. Ancak o temelli Bilimcil Sosyalist etütlerden sonradır ki: bir yanda "**Marksist doktrin**" ve "**Devrim**", "**İşçi Partisi ve Din**" gibi genel konularla yan yana, bir daha "**Halk Dostları Kimlerdir?**", "**Rus Sosyal - Demokrat problemleri**" ve nihayet "**Ne Yapmalı?**", "**İki Taktik**" ortaya çıkar.

İşte bütün o her adımında, kendi Toplumunun ekonomik, sosyal, politik, kültürel orijinal karakterlerini, sıkı Marksizm derinleştirmesiyle at başı birlikte giderek inceleyen bu adam o büyük doğruyu kavramıştır: "*Devrimci düşünce*siz, *Devrimci davranış* olamaz"demekle kalmamıştır; o prensibi uygulamıştır. Ama o adam kimdir? Henüz adı bile her gün değişir. 1917 Patlamasaydı, kişi olarak belki adını işiten pek bulunmayacaktı. Bir çağ açtığı gün de işitilen adı: Lenin, *takma* idi.

Bir de bizim "*Üstâd*"ları düşünün. Hemen hepsi: Sosyalizmin "*ye-dek parçaları*" halinde dışarıdan ansızın harekete "*ithâl*" edilmişlerdir. "*Montaj sanayimiz*" gibi kafalarında yabancı makineli, yabancı hammaddeli uyduruk bir "*Montaj Sosyalizmi*" taşırlar. Hiç zahmetsiz, raki bulamayınca kahve höpürdeterek yıldırım ünlü, yanılmaz "*Lider*" sa-

yılmazlarsa hastalanırlar. Çünkü öyle nankör emekle beklemeye tahammülleri yoktur. Ancak, "*Üstâd'hları* yeni bir şey değildir. 50 yılın kuşakları içinde neleri görölmedi?

TÜRKİYE'DE SOSYALİST KUŞAKLAR

Bizim anabildiğimiz kadarıyla, Türkiye'de başlıca dört *konak*, yahut *Kuşak*, yahut *Aşama* Sosyalistler oldu. Bunları *zaman* aşımaları açısından şöyle adlandırabiliriz:

1- *Eneski* Sosyalistler: Bunlardan adı kalanlar Dr. Şefik Hüsnü Değmer ile Dr. Hikmet Kıvılcımlı oldu.

2- *Eski* Sosyalistler: Bunlardan gene adı kalanlar Şair Nâzım Hikmet Ran ile rahmetli Reşat Fuat Baraner oldu.

Burada, *bilmeyenler* için birkaç küçük açıklama yapalım.

a) *Sosyalizm* ve *Sosyalist* deyince sırf ve yalnız *Bilimcil Sosyalizmi* anlıyoruz. Marksizm dışındaki akımların Sosyalizmleri ne olursa olsun, Türkiye Sosyalizmi Tarihinde bugüne dek sürekli olabilenleri yoktur.

b) *Sosyalizm* ve *Sosyalist* deyince şu veya bu *kitabta*, yahut *Kütüphanede*, yahut *okulda* sosyalizm "*tetebbu*" etmiş [araştırma yapmış] olmak aklımıza gelmiyor ve öyle sosyalizm ve sosyalist de olamaz ve olunamaz. *Sosyalist*: belirli bir ülkenin, belirli savaşının *tümü* içinde *teoriyi* ve *pratiği* yaşamış insan demektir. "Biz de falan zamanda, filân köşecikten sosyalizm yapmamış mıydık?" diye sokranacak olan kimi ahbab çavuşların bu bakımdan gönülleri kırılmasın. Kendilerini Antika meraklılarına bırakıyoruz.

c) *Sosyalizm* ve *Sosyalist* dediğimiz şeyi (b) bendiyle açık seçik koyunca, kimi kafaları karıştıran "Anakronizm"ler (zaman çelişkileri) aydınlığa kavuşabilir. Nitekim, *Eneski* Sosyalistlerle *Eski* Sosyalistlerin kimileri arasında (*baş* farkı bir yana) hiçbir *yaş* farkı görmeyenler, bu iki kuşağı birbirine karıştırmakta çok "duygucul"durlar. Ne çare ki, olaylar böyledir.. Savaşa beş on yıl önce katılanla sonra katılan er, eğer *erse*, hiçbir düzeyde aynı kertede "*kıdemli*"sayılmaz.

Ve Türkiye'nin Sosyalizm olayları ile geleneğinde öyle kesin bir *hiyerarşi* (basamaklar zinciri) kuruludur. Kimse onu, hiçbir düşünce ve davranışı ile değiştirememiştir. *Türkiye Sosyalizminin Sosyalistleri*, kendi aralarında (her kuşağın *kendi içinde* ve öteki kuşakla *arasında*) bu hiyerarşiyi (hiç değilse bilenler önünde) bozmak cesaretini gösterememişlerdir. *Yaş* ve *baş* farkları ne olursa olsun *Eneski* Sosyalistler *Eneski* Sosyalist olarak kalmışlardır, *Eski* Sosyalistler de *Eski* Sosyalist...

d) *Sosyalizm* ve *Sosyalist* dediklerimizle, daha tanımlarken belirttiğimiz gibi, "*adı kalanlar*"ı gözönünde tuttuk. Bir de "adı kalmayan-

lar" var. Bunlar iki zıt kutupta toplanırlar. Bir bölüğü adı ağza alınamayan kertede yüreksiz ve alçak çıktıkları için, Allah bizden onların ne adlarını, ne sanlarını sormasın, Şeytan hesaplarını görsün.

Ama bir de her kuşağın "adsız" yiğitleri vardır. Onlar ne savaşta, ne savaş sonrasında hiç kimseden hiçbir şey; ne ad, ne ün, ne şeref, ne baht istememişlerdir. Kendi çaplarında, kanlarının son damlasına dek son kurşunlarını doğruca, namusluca atmışlar, çoğu hayatın sillesiyile vurulup "ölmüşlerdir". Burada, günümüze dek kesintisiz süregelmış savaşın somut elemanlarına sembol olmuş bir iki adı ancak anabildiğimiz için, geçmiş kuşakların adsız yiğitlerine yalnız saygı, sevgi ve yoldaşlık bağlarımızı bir yol daha sunmakla özür dileriz.

Bu açıklama üzerine somut sayı ile yıl rakamı da verebiliriz:

Eneski Sosyalistler: Savaşa 1920-1925 yılları arasında katılanlardır.

Eski Sosyalistler: Savaşa 1925'ten sonra, İkinci Emperyalist Evren Savaşına dek katılanlardır.

Bu ayrıma göre, genel olarak *Eneski* ve *Eski Sosyalistler Birinci Emperyalist Evren Savaşı* sonucu Bilimcil Sosyalizm Savaşına giren kuşaklardır.

Eneski Sosyalistlerin "kıdem"leri kısa süre gibi görünür. Ancak o kısa 5 yıl, Dünya ve Türkiye Tarihinin en büyük Devrilişler ve Devrimler günleri olduğu için, kendinden sonra gelen uzun süreye orantılarsa, ölçülemeyecek kertede yoğun ve yaman zenginlikte mücadele ve örgüt biçimleri ve parolaları ile yüklüdür. Üstelik hareketin kuruculuğunu ve bütün korkunç yükünü Eneskiler omuzlarına aldıkları için, Sosyalizm biliminde ve hiyerarşisinde özel yerlerini tutmuşlardır. Bu oluşta ne takmalığın, ne öğretiliğın, ne yakıştırmalığın, ne kulluğun zerresi aranamaz. Herkes *bıçağı hakkına yaşamıştır*.

Eneski Sosyalizmin matrisi, Dünyada: *Emperyalizmin* ilk yıkılışı ve *Sosyalizmin* 6'da 1 yeryüzünde güç ile kuruluşu; Türkiye'de: *Osmanlı İmparatorluğu'nun* yıkılışı ve *Cumhuriyetin* kuruluşu ile damgalıdır. *Eneski* Sosyalizmin gücü bu damgayı taşımaktan gelir. Hiyerarşisi o nedenle tartışılmamıştır. O kadar ki, bir bakıma *Eski* Sosyalistlerin *Eneski* Sosyalizm sınırında savaşa katılan Nâzım Hikmet Ran bile, hiç değilse "*Şâir*" olduğu sürece (çünkü bizde edebiyatçılar ün aldıkça başka şey de kesilirler), bu sürece, *Eneski* Sosyalizmin hiyerarşisine karşı -kimi gülünçlüğe dek varan- aşırı bir duygululuk "prejüjesi" (önyargısı) sayılacak eğilimlerini gösterileştirirdi.

3- *Yeni* Sosyalistler: Bunlardan Türkiye'de yaşayıp duyulanlar arasında Mihri Belli ile Mehmet Ali Aybar'lar anılabilir.

4- *Enyeni* Sosyalistler: Bunlardan en "serbest green"lerden Vahap Erdoğu ile Doğu Perinçek'ler anılabilir.

Yeniler ve Enyeniler o denli oklar ki, içlerinden ancak birkaç sembol ad alabildik.

Elbet, *Eneski* ve *Eski* Sosyalistler için yapılmış "*birkaç küçük açıklama*" sırasında bütün söylenenler, *Yeni* ve *Enyeni* Sosyalistler için de, hem fazlasıyla yürürlükte sayılır.

Yeni ve *Enyeni* Sosyalistlerin *dünya* açısından *ortak* yanları, hepsinin de *İkinci Emperyalist Evren Savaşı* sırasında yahut sonra, Sosyalizm Savaşına katılmış olmalarıdır. Fakat *Türkiye* açısından aralarında çok kesin bir uçurum aılır: 27 Mayıs... *Yeni* Sosyalistler 27 Mayıs *ncelerinde*, II. Emperyalist Savaşı biterken dve, (tabii herkes kendi çapında) katılmışlardır. *Enyeni* Sosyalistler, 27 Mayıs *sonralarında*, (gene tabii herkes kendi çapında), Savaa katılmışlardır.

DÜNYA'DA VE TÜRKİYE'DE ÇELİŞKİLERİN SONUÇLARI

Türkiye'de Bilimcil Sosyalizmin 50 yıllık Tarihçesine toptan kuba-kıı göz atınca ne görüyoruz?

Düz mantiğa (yani Skolastik ve Metafizik düşünce yollarına) epey aykırı gelecek ŗamaz bir genel kanun buluyoruz.

Art arda yetimi Sosyalist Kuşaklar arasında her *sonradan* gelen kuşak, kendisinden *nce gelmiş* bulunan kuşağa karşı, bıyık altında saklayamadığı bir "*Antitez*" yaratma sevdasına kapılmıtır.

Her nceki Kuağın Tez'ine karşı, sonraki Kuağın *Antitez* yaratması, diyalektik canlılığın kaçınılmaz sonucudur. Olacaktır. Olmuştur. Her ülkenin yetimi, yetiecek kuşakları arasında bu diyalektiğin benzerleri gelişir. Yalnız bu olu sırf eski teze yeni antitez çıkarılmış olmak gibi *eski* bir çelişki basamağında kalmaz. Mutlak daha yüksek bir *Sentez* uğruna gelişir.

Plehanof'un Marksizm'i eletirilirken iki ŗart yerine getirilmiştir:

1- Plehanof Kuağının Kurucu *Marksizm*'e tahrif ve işkence yapması nlenmitir. En eski kuşağın (Marks - Engels'in) getirdiği bütün *kazançlar* birer birer ve bütünü ile *ele alınarak* değerlendirilmiş, hemen ondan sonraki kuşağın (Kautsky-Plehanof'ların) "*antitez*" yaratacağız diye giriştikleri dzeltmeci, gözden geçirici, uyuşturucu ve ilh... ilh... fare tırtıklaması *Oportnizmleri* rtlmtir.

2- Olduğu gibi ele alınan Eneski doktrin, papağanca ezberlenerek toptan ve perakende satışa çıkarılmakla kalınmamıtır. Marks-Engels ağındakilerden bambaşka olan yeni ŗartların doğrulukla, nasıl Enes-

ki doktrine sadık kalınarak işlendiği hem *teorice*, hem *pratikçe*, hem (gizli kapaklı değil) *apaçıkça* ortaya konmuştur. Yani, örneğin Leninizm denen yeni *Senteze* varılmıştır.

Dünya çapında Sosyalist *metot*, Sosyalist *ahlâk* budur. Kuşaklar, normal savaşılar olarak, *dengelerini* böyle kurarlar, *görevlerini* böyle yerine getirirler.

Türkiye'ye gelince, iş anormalleşir. Çünkü, Türkiye, yığını bakımından, *Bâbil artığı* Tefeci-Bezirgân Antikalığının batağında soğulcanlaşmış *küçükburjuva* ortamıdır. Bu dejenere düzende *geniş yeniden üretim* yapan Kapitalizmin *serbest rekabet* kuralı gibi otomatikçe olsun gelişime elverişli bir ilişki bile mumla aranır. Günü gününe kit kömür geçindiren *basit dar yeniden üretimli* Küçükburjuva ortamımız, ister istemez sosyalist kuşaklar içine de uğursuzluğunu çöktürmüştür.

Her kuşak, *yaratıcı* çaba gösterecek yerde, ya teoride, ya pratikte beliren eksikliğini ve yanlışını, kendinden önceki kuşağın değerine ve kazancına en azından *susuş kumkuması* kesilip örtmeye çabaladı. Küçük dükkâncı rekabeti içinde *öldürücü* düşünce ve davranışlarla mirasını örtbas etmeye çalıştı, çalışıyor.

Bunu niçin yapıyor?

Aklınca sivrilmek, "*essiz örneksiz*" geçinmek ve tarihte her şeyin kendisiyle başladığını ispatlamak için! Bütün bu amaçların sonucu ise: çevresindeki üç beş müridi esrarkeşleştirmeye, üç beş provokatörün daha yılanca hareketi zehirlemesine yarıyor. Hareketi birbirinden kopuk, ilkel çetecilik yolundan, her gün "*bir adım ileri, iki adım geri*" gitmeye zorluyor.

Yanılgı, o küçükburjuva yapıntılarını ve pozlarını bir kahramanlık sanan kişilerin herkesten önce kendi kendilerini aldatmalarıyla kalsa, pek bir şey denemez. Yahut, "*İlâ cehennem'üz zümera!*" (Cehenne dek yolu var) denir. Ancak Sosyalizmin trajedisi sürüp gidiyor ve memleket gibi, halkımız ve İşçi Sınıfımız da bir yol daha hayal kırıklığına, umutsuzluğa, kötümserliğe düşürülüyor. Kuşaklar-arası, aşamalar-arası eleştirinin iki şartı yok ediliyor:

1- Eneski Kurucu Kuşağın *mirasını*, korumak şöyle dursun, sinsice alçaklıkla kökünden kazıyıp yok etmek hırsı *tariklaşıyor*.

2- O pis Küçükburjuva lonca *düşünce* ve *davranış* soysuzlaşmasından en ufak bir teorik ve pratik *sentez* doğmuyor.

YENİ SOSYALİSTLERİ ELEŞTİRİYE ALIŞTIRMALI

Aşağıdaki satırlar bu *rezil çemberi* kırmak için -ne ilk, ne son olacağına benzemeyen- bugün için bir sınamadır. Elbet *mekanik* bir "*kuşaklar çelişkisi*" deyimini ile Türkiye Sosyalizminin bütün problemlerini

çerçevelemek istemedik. Maksadımız Kuşaklar *örneği* ile Sosyalizmin Pratik ve Teorik aksaklıklarını az çok toptan şemalaştırmaktır. Derdin ne denli eski ve derin olduğunu *Yeni* ve *Enyeni* sosyalistlerimize başka türlü sezdiremezdik.

"*Eleştiri*": Hem olumlu, hem olumsuz yanları belirtirmiş. Biz, olumlulukları sıralayacak kadar ne *vakit*, ne *nakit* lüksüne sahip değiliz. Özellikle olumsuz bulduğumuz, eksik gedikleri doldurmaya çalıştık. Mezhebimizce, *yanlış* okşanmaz, *kazınır*. Onun için yanlış saydıklarımızın üzerine kalem efendisinin çelebi kalemtırışı ile değil, sevimli halk filozofumuz Nasreddin Hoca'nın *yatağanı* ile saldırmak meşrebimizi düzeltmedik. Ve yanılan ne denli bize yakın, daha çok sevdiğimizize, *yatağanı* o denli derine kıyasıya batırdık.

Çünkü, bıçak kemiğe dayandı. Kuşaklararası bağlar mı? Evet. Küçükburjuva yakıştırmaları teyellemelerle bu sökülük dikilemez. İkiçilik ise, kararlar dünyasında İşçi Sınıfı'na ve Halka ihanet olur.

Türkiye'nin Sağ, mitingde birbirini yaraladı. Sol henüz salonda kafa göz yarıyor. Meydanlarda dövüşmemekse, bir tarafın daima "Deliye uymamalı" eğilimine bağlanıyor. Ancak teorik ve pratik alanda gittikçe kızıştırılarak derinleştirilen sol uçurumlar, sağdakinden az değil.

Bunun anlamı nedir?

Yalnız bir akımın en doğru "*çizi*y" savunarak ötekileri paramparça etmesi, izleyebileceğimiz kadarıyla başrolü oynamıyor. O zaman tek şık kalıyor: Finans-Kapital bütün uç akımları kedi fareyle oynar gibi parmağına dolama yollarını bol bol bulmuştur.

70'ine geldim. Hiçbir zaman kendimi beğenemedim. Daima, sonsuz eksiklerimle cenkleşirim. Bir ara, çok toyken, kendini beğenenlerin (çürüklerini elle tuttuğum halde) gerçek bir güce dayanmış olabileceklerini sanırdım. Denemelerim çoğaldıkça, kendini beğenmenin bir yaldızlı paravan olduğunu, arkasında acıklı yoksullukların saklandığını hep gördüm. O zaman Bilimcil Sosyalizmdeki: "*Mükemmel adam=ölmüş adam!*" gözleminin derinliğine ve sağlamlığına bir daha sonsuzca inandım.

"Piyasa" kendini beğenenlerle dolu. Demek, insanların toylukları "ha!" deyince geçmiyor. Bunların içinde: "*Herkes hiç karşılıksız bana itaat etsin, Dünyayı Cennete çevireceğim!*" buyuranların, burunları dibinde oynanan *Finans-Kapital* alicengiz oyununu görmeyişleri: Ya burunlarının aşırıca "*büyük*lük" nezlesine uğramış olmasından, yahut *Sosyal Faşizme* Mussolini ve Hitler'lerin hangi kapıdan girdiklerini hatırlamak istemediklerinden başka nedene güç bağlanır. Proletarya Particiliği ile *Führer* taslaklığı nasıl bir sayılabilir?

BUGÜNKÜ "YUVAR"LARIMIZ (MAHFİL = ÇETE'LERİMİZ)

Çok soruldu. Soruluyor. Hangisi haklı?

Enyeni Sosyalist Ak Aydınlığın büyük tedirginlikle işlediği tema, kişi istibdadına karşı "*Demokrasi*" oluyor. "*Saf Demokrasi*" Dünyanın ve Türkiye'nin neresinde var? Şef kalitesinin *Taktik* eksikliğine *İdeolojik* silah yetmez.

Yeni Sosyalist Ak Aydınlık "*Etken Azınlık*" zılgıtından "halkı uyarı" umuyor. Dünyanın ve Türkiye'nin hangi bölümünün eğilimidir bu? Sınıf karakterinin *İdeolojik* eksikliğini *Pratik* silah kaldırmaz.

40 yıl önceki bir anıda "*Parti ve Fraksiyon*" bölümü üç sapıtma tanımlıyor:

- 1- Kuyrukçuluk
- 2- Anarko-Bundizm
- 3- Otvovizm

ABA'cılık (Aybar-Boran-Aren) oportünizmi *Kuyrukçuluk* eğilimindedir. Bu eğilim daha önce *Ekonomizm* biçiminde idi; daha sonra *Menşevizm* biçimini alacaktı.

Yeni Sosyalistlerle *Enyeni* Sosyalistler ABA'cı (Kuyrukçuluğa) karşı işbirliği yaparak yola çıktılar. ABA'cılık puan hesabıyla "*yenilmiş*" sayılır sayılmaz, üçü de birbirini "*Oportünizm*ce suçlayan 3 akım ortaya çıktı. Bunlar ne mene Oportünizm idiler? "*Daha belli değil!*"

Araya sıkışan ve bütün yüksek yıldırımları üstüne çeken Azınlıklığı, Allah "*Anarko-Bundizm*"den korusun.

Enyeni Sosyalizme bir ölçüye dek *Menşevizm* yakıştırılabilir.

Yeni Sosyalizm'in payına *Otvovizm* (Türkçesi: *Hotzotçuluk*, Ultimatomculuk) kalır.

Eğer bütün o Sosyalizm eğilimleri, bir *Siyasi Parti* içinde doğmuş bulunsalardı: *Fraksiyon* adını alırlardı. O zaman her fraksiyonun eğilimine düşen ad verilirdi. Oysa bütün bu eğilimler ortada *Proletarya Partisi'nin* bulunmadığında sözbirliğidirler. Demek 40 yılın kazancı *Parti'yi* yitirmek olmuş! Fraksiyonlar da birbirleriyle çatışan "*Bağımsız*" *Führerlikler* haline gelmiş.

Bu durumda susmak, çeşitli oportünizmlerin *Sosyal-Faşizme* karmalarını önlememek olurdu.

AYRIM II

MİNİMA PROGRAM - DEMOKRATİK DEVRİM - ABA'CI TİP OPÖRTÜNİZMİ

Bu Ayrımda Sosyalist Parti'nin *Minima* (Enaz: Asgari) programı içine giren *Demokratik Devrim* problemi açısından *Burjuva*, *Küçükburjuva* ve *Proletarya'nın* bakımları ele alındı, TİP ABA'cı (Aybar - Boran - Aren'ci) oportünizminin (*Sendikalizm + Parlamentarizm*) açısından ekonomik *köksüzlüğü* belirtildi. O yüzden başvurduğu: "*Tepeden inme*"düşmanlığı, "*Başa güreşme*"atmasyonu ve *Sosyalizme* (Maksima: Ençok: Azami Program) kaçamağı karakterize edildi.

TÜRKİYE'NİN 40 YIL ÖNCEKİ DEVİRİM STRATEJİSİ

40 yıl önce Türkiye Stratejisi "**Demokratik İnkılâp**" olarak konuldu. Bu **İnkılâp** (şimdiki **Devrim**) alanında İşveren sınıfı değil, **İşçi Sınıfı** öncü sayıldı.

Türkiye'de Sosyal Strateji ve Taktik ağza alınmamalı mıdır? Yerrinde ve doğru olmak şartıyla alınmalıdır. Nitekim alınmıştır da. Hem bundan tam 40 yıl önce, yani 1930 yılları adıyla sanıyla alınmıştır. Henüz 10 yaşına basmış olmasına rağmen, Feleğın her türlü çemberinden geçmiş olan yeni Türkiye'nin Bilimcil Sosyalizm çocuğı, 1970'ten tam kırk yıl önce "Slogan" veya Soyut kavram tekerlemiyordu. Meseleinin girişine şöyle başlıyordu:

"Tekmil siyasi meseleleri, birbirlerine bağlı ve zincir halinde bir takım halkalara benzetirsek, bu halkalardan hangisinin üstüne basarsak, peşinden bütün öteki halkaları getirir ve zinciri sürükler? İşte o halkaya "Anahalka" diyelim.

"Şüphesiz Ana-halka, zemine ve zamana göre başka başkadır. Şu halde, her meselede, Bilimsel Sosyalizmin bu ana halkalarını bulmak

mühimdir. Burada denenecek olan şey, Sevkülceş (Strateji) ve Tabiye (Taktik) meselelerinde Firkamızın (Partimizin) bugün hangi ana-halkalara sarılması icap ettiğini araştırmaktır. Fakat, "ARAŞTIRMAK" olduğu için büsbütün kısaltılmayacaktır."

Görüyoruz. Türkiye'de 40 yıl önce, Strateji, Taktikten ayrılıp kuşa çevrilmeksizin bütünüyle ele alınmıştır. Ve bu ele alış, daha önce ve sonra: "Bilhassa Tabiye ve Sevkülceş (Taktik ve Strateji) meselelerinde, fakat umumiyetle tek mil siyasi mücadelede, bir kelime ile (Tahrikat [Ajitasyon] +Propaganda+Teşkilat) işlerinde en ince teferuatına kadar her noktayı işlemek" biçiminde olmuştur.

"Firkamızın Strateji planını şöyle şemalaştırmak mümkündür" denilip, "Proletarya İnkılâbı"nın Evrensel ve Millî anlamına işaret edilmiş ve asıl ayrıntılı Devrim, Sınıflar incelemelerine girmeden önce, genel Strateji planının karakteristiği şöyle özetlenmiştir:

"Her Fırka (Tümen değil Parti. -H.K.), kendine düşen dövüş sahasında, kendi sevkülceşini (Stratejisini) ne kadar muvaffakiyetle [başarıyla] kurar ve güderse, Cihan İnkılâbındaki [Dünya Devrimindeki] rolünde o nispette muvaffak olur. Şu halde, bizim bugünkü Sevkülceşimiz (Stratejimiz), Cihan İnkılâbının hangi konağına uyar? İçtimai [toplumsal] harbimizde hangi Sevkülceş hedefiyle karşı karşıyayız? Varılacak konak, gaye, hedef nedir?"

"Bu sorguya cevap vermek için keramet sahibi olmaya lüzum yok. Türkiye'de, Türk Burjuvazisi kendi İnkılâbını yaptı. Bu inkılâbı bitirdi mi, bitiremedi mi? Bitirebilir mi, bitiremez mi? Bunu bir tarafa bırakalım. Cihanın herhangi bir sermayedar sınıfından beklenilmeyen ve alınamayan şeyi, DEMOKRATİK BURJUVA İNKİLÂBİ'ni son haddine vardırılmayı, bizim burjuvaziden ummak beyhudedir. Türkiye Sermayedarlığı ununu elemiş eleğini duvara asmıştır. Fazlası: Fazla kâr, zâit-kıymet (artı-değer) çekmekten ileriye geçemez. Şu halde bize, Türkiye Proletaryasına, bütün memleketler amele [işçi] sınıfına düşen bir vazife kendini dayatıyor: Burjuvazinin bıraktığı yerden başlamak!"

"Türk Burjuvazisi, Türkiye'nin Müstemleke [Sömürge] Kurtuluşu mücadelesinde inkılâpçı rolünü oynadı ve Zaferden sonra kendi soygun nizamını kurdu. Zaferin ganimesi ile yaşıyor. Türkiye Proletaryası, yarım kalan ve yarım bırakılmak istenen işi bütünlüştürecek: MÜSTEMLEKE KURTULUŞUNU YAPAN TÜRKİYE HALKINI İÇTİMAÎ KURTULUŞA GÖTÜRECEKTİR."

Ancak, 1930 yılları, Antika KOMPRADOR Burjuvazinin duyulur bir çabuklukla sinsice FİNANS-KAPİTAL Burjuvazisi haline geçtiği dönemdir. Ve bu deri değiştirme, ancak, yılanın üstünkörü derisi değil, organik iç yapısı incelenirken izlenebilmektedir. Üstyapıda en inanılmaz demagoji

hokkabazlıklarıyla dikkatin en ters yerlere çekilmesinin kimseyi aldatmaması için, o istatistik boşluğu içinde bile, ekonomik temeldeki Finans-Kapitalleşme gidişi canlı çürütülemez olaylarla göze çarpıtılmaktadır.

STRATEJİDEN VE TAKTİKTEN SÖZ ETMENİN YOLU

Strateji çizmek:

- a) *Aklına esenin işi değildir. Partice çizilir.*
- b) *Soyut Kavram, Slogan atmak değildir. Somut **Pratik Program** ister.*
- c) **"Formül ezberciliği"** devrimci **güçsüzlüğün** belgesidir.

Kırk yıl sonra Türkiye'de ne yapılıyor?

"Gelin kapı arkasında baltayı buluyor"olsa hiç kınamayacağız. Hiç kimsenin görmediği ve bilmediği bir Strateji baltası keşif ve icat edildiği kendine göre velvelelice ortaya atılıyor. Türkiye'nin, içinde yaşanılmış, ıcığ-ıcığı çıkarılmış *Sınıf* ilişkileri, tamamıyla altüst ediliyor. Ve bir hayli çam devirmeler, yeni bir "*Devrim Stratejisi*"gibi öne sürülüyor.

Bu "*ihtirâ* [Türetme]", Lenin'in "**İki Taktik**" emeği son Türkçeye çevrildiği sırada ortaya konup, ısrarla tekrarlandığı için, o yoldaki çabaları, asıl kaynağında görmek ilginç olacaktır, "**İki Taktik**" emeği, asıl problemi nasıl koymaktadır? En az anlaşılabilir ve en çok, hatta trajik biçimde karıştırılan gerçeklik burada yatıyor. Herkesin bakabileceği sayfalarda yürüyelim.

"**İki Taktik**" her şeyden önce *Skolastiği* Bilimcil Sosyalizme sokmamak *metodu* ile yola çıkıyor. Ezbere formül papağanlığını yok etmek için bütün özentilerin yolunu kesiyor:

"*Soyut gerçeklik yoktur, gerçeklik her zaman somuttur*". (Lenin, **İki Taktik**, Türkçe Baskısı, s. 89) diyor.

Diyalektik somutlukta "*formül ezberciliğini*" sık sık çürütüyor:

"(Devrimci Komün)'ün sözünü etmek, Partinin pratik Programına hiç değinmediğine göre ve gerekçe olarak kararlardan birinde Tarih dersi verildiğine göre: Formüllerini ezberlemiş olan bir adamın yersiz muhakeme yürütmesinin ve devrimcinin güçsüzlüğünün kanıtı değil midir?" (Lenin, **İki Taktik**, s. 82)

Bu metodun yönü açıktır:

1- Dünyanın neresinde ve ne zaman olursa olsun bir Sosyal Strateji veya Taktik konusunu ele almak, yalnız ve ancak "*Parti*", yani Siyasi İktidar Savaşı yapan bir *örgüt* çerçevesi içinde *ciddiye* alınabilir.

2- Parti açısından problem, "*Devrimci Komün*" veya "*Devrimci Slogan*", "*Devrim Stratejisi*" gibi soyut kavramlar satrancı oynamakla değil, yalnız ve ancak "*Pratik Program*" somutluğunu derinliğine işlemekle konulabilir.

3- *Parti* ve *Pratik Program* ötesinde girilen her soyut tartışma, ne *Stratejik* veya *Taktik*, ne başka herhangi bir *Politik* problemi ne ortaya koymuş olur, ne de o çeşit yapmacıklar *ciddiye* alınabilir. O zaman, geceli gündüzlü *tekrarlanacak* ve bir ölçüde yaymaktan bıkılıp usanılmayacak bütün "*Formülleri ezberleyiş*"lerin bir tek anlamı kanıtlanır: "*Yersiz muhakeme yürütme*" önündeyiz. Onu yapan ister "*Bir adam*" olsun, ister bir küme insan olsun, "*Devrimci güçsüzlüğü*" içinde bulunmuş kimselerdir hepsi. Su üstüne yazı yazmaktadırlar.

KÜÇÜKBURJUVA DEVRİMCİLİĞİ- PROLETARYA DEVRİMCİLİĞİ

Demokratik Devrimi bitmemiş ülkede iki tip *Strateji* belirir:

a) Küçükburjuva görüşü: Kapitalizme uğramadan Sosyalizme geçmek (*Narodnik anarşisi*).

b) Proletarya görüşü: Kapitalizm kaçınılmazdır. Burjuvalar için olsa da, İşçi Sınıfı ve Halk için de olumlu yanları ve olumsuz yanları vardır.

Metodu bu denli *duru* ve *kesin* olan "*İki Taktik*"in, özü nedir?

İşte asıl kargaşalığın, "*kafa karıştırmanın*" ve kör dövüşünün ortalığı kırıp geçirdiği yan burasıdır. Artık Türkçeye de iyi kötü bir çevirisi yapılmış bulunan "*İki Taktik*"i anlamak için "*Bilgin*" veya "*Keskin nişancı*" olmaya hacet yoktur. Her okuduğunu anlamaya alçakgönüllüce emek harcayabilen işçi ve köylü ve aydın arkadaş, yazılanları oldukları gibi kavramakta aşırı güçlüğü uğramaz.

"İki Taktik" kaçamaksızca belirtiyor:

"*Hepimiz, Burjuva Devrimini Sosyalist Devrimle karıştırıyoruz, hepimiz, kesin olarak bu iki devrimin birbirinden ayırt edilmesi üzerinde direniyoruz.*" (Lenin, **İki Taktik**, s. 87)

"*İki Taktik*" eleştirisi ne zamana geliyor?

Dünyamızda *genellikle* Kapitalizmin Tekelci Soysuzlaşması ile açtığı: *Genel Bunalımlar* (Krizler, Savaşlar, Devrimler) çağına; ve *özellikle* Çarlık Rusya'sının kapılarını 1905 Devrimi'nin kırıp içeriye girdiği güne geliyor. Artık, "*Devrim*" gelir mi, gelmez mi konusu değil, çatan *devrimin ne ol-*

duğu günün konusudur. 19. yüzyıl boyu hep o konu didiklenmiştir. Hangi Devrime hangi Sosyal Sınıf baş çekerek varılacaktır? Tartışma budur.

Devrim az çok uzaklarda iken iki Sosyal küme devrimcileri, Devrimin karakteristiğini vermekte ikiye bölünmüşlerdi.

1- *Küçükburjuva Devrimcileri*: Kendi Sosyal Kümelerinin eğilimine kapılarak bir tatlı hayali savunuyorlardı. Özellikle, Barbarlıktan en son Uygarlığa geçmiş buldukları için, *İslav* köylerinin şurasında burasında *İlkel Sosyalizm*'den kalma "Mir" gibi "Komunalar" vardı. Küçükburjuva Devrimcileri, o *İlkel Sosyalizm* basamağından, "Mir"den: Avrupa'daki gibi *Kapitalizme* hiç uğramaksızın, doğru *Modern Sosyalizme* geçilebileceğine inanıyorlardı. Çabuk yenildiler.

"Rusya'nın Kapitalist gelişimden kaçınabileceğini, Kapitalizmden çikabileceğini, şu veya bu tarzda Kapitalizmin üstünden atlayabileceğini ve bunun Kapitalist sistem içinde ve Kapitalist temeller üzerinde Sınıflar Mücadelesinden ayrı bir yoldan başarılabilceğini düşünen Narodnik ve Anarşistlerin rüyalarına Marksizm son vermiştir." (Lenin, **İki Taktik**, s. 49)

Türkiye'de, Narodnik'lerin "Sıfır numara"larına bile benzemeyen "Kadrocu ideolog"ların yumurtladıkları, sakın Narodnik'lerle karıştırılmasın. Ama, Narodnik eğilimlerine "son" verildiği de kesinlenmesin.

2- *İşçi Sınıfı Devrimcileri*: Objektif (nesnecil) ve somut gerçekliğe bakınca, genel olarak hayale kapılmıyorlardı.

"Marksistler, kesin olarak, Rus Devriminin Burjuva karakteri taşıdığı kanısındadırlar. Bu ne demektir?"

Soruya tek yanlı ve "ya evet - ya hayır" la karşılık vermek ancak Skolastik Marksistlerin harcı olur. Diyalektik Marksistler için problem çok yanlı ve çelişkilidir. Burjuva Demokratik Devrimi genellikle:

"Asya Kapitalizmine değil, Avrupa Kapitalizmine geniş ve hızlı bir gelişme yolu açacak"tır. (Lenin, **İki Taktik**, s. 47)

Ancak, "Avrupa Kapitalizmi", ne olduğunu Avrupa'da göstermiştir. Yeckpare bir sonuç değil, *millet içinde iki millet* (Burjuvazi - Proletarya) çelişkilerini yaratmıştır. Geri bir ülke olan Çarlık Rusyasında bu çelişkiler elbet ileridekilerden daha yaman ve orijinal çelişkiler getirecektir.

1- *Bir yanda olumsuzluklar* yığılacaktır.

"Rusya'da Burjuvazinin sınıf olarak egemenliğini mümkün kılacak" *Kapitalizmi ortadan kaldırmak şöyle dursun, tam tersine, Kapitalizmin gelişmesinde yeni bir sıçrayış sağlayacak.*" Hatta: "Köylü ayaklanmalarının başarısı bile", "Toprakların köylü isteklerine ve çıkarlarına uygun biçimde dağılması bile" (Lenin, **İki Taktik**, s. 47) aynı sonucu verecektir. "Demokratik biçim değiştirmeler... Burjuva egemenliğinin kendiliğinden sarsılması anlamı taşımaz."**(agy)**

Sen "armut piş, ağzıma düş" beklersen olacağı budur. Yalnız iş o kadarla kalamaz.

2- Öte yandan olumluluklar yığılacaktır.

"Şu (sosyal - ekonomik karakteri gereği burjuva olan) Demokratik Devrim, proletarya için, en büyük önemi taşımadığı anlamına gelmez." Her şeyden önce: "Köylü yığınının Sınıflara bölünmesini hızlandıracak", köyde sınıflar savaşını, şehirde proleterleşmeyi arttıracaktır. Demokratik Devrimin: "Köylü için de, işçi için de elverişli biçimlere bürünmesinin imkânsız olduğu sonucu çıkarılmamalıdır." (Lenin, **İki Taktik**, s. 48)

"Burjuva Devriminin, Proletarya çıkarlarından çok Burjuva çıkarlarına uygun olduğu söylenebilir. Ama, Proletaryanın çıkarlarına hiç uymadığı görüşü, açıkça saçma bir görüştür. Bu saçma görüş bizi Narodnik teorisine... Burjuva siyasi özgürlüğünün bizim için gereği yoktur, demeye, yahut o saçma görüş bizi anarşizme vardırabilir." (Lenin, **İki Taktik**, s. 49)

BURJUVA DEVRİMCİLİĞİ-PROLETARYA DEVRİMCİLİĞİ

Çarlıkta **Burjuvazi** cılız. Marksistler ne yapacak? Menşevik - Bolşevik ayrıldı.

Kalp Marksistlerce: İşverenleri ürkütmemek için hükümete katılmamalı, Avrupa'da Sosyalizm tutarsa iktidara geçmeli.

Gerçek Marksistlerce: İşverenleri bırak. İşçi kardeş, köylülerle birleş. Biz iktidarı alırız, Avrupalılara örnek oluruz.

Marksistlerin genel kavrayışları da kendi içinde, çarçabuk bölünmeye başladı. Çar Rusyasının, hele 1905 yılı (Rusya'nın Japonlara yenilgisinden 1 yıl sonra) bir *Devrimle* yüz yüze geldiği, bu devrimin *Demokratik Burjuva Devrimi* olduğu hiç değilse Marksistler için tartışılmaz gerçeklikti. Ama, en büyük tartışma burada patladı: Devrimde öncü *İşveren Sınıfı* mı, *İşçi Sınıfı* mı olacak? Dolayısı ile de: *İktidar* İşveren Sınıfına mı, yoksa İşçi köylü ittifakına mı geçecek? Ana problem bu idi.

Onun için: "*Devrimin kapsam alanını*" daraltmamak, *Gelgeç Hükümete* katılmamak, "*Sosyalist çalışmayı ve bilinci derinleştirmek*"... gibi kaçamaklı mız çıkararlara **İki Taktik** şöyle bağırdı: "*(Devrimin Kapsam alanı) hangi gerçek güçlere dayanır? Hiç düşündünüz mü baylar?*" (Lenin, **İki Taktik**, s. 103)

Baylar (kimi bizimkiler gibi) bunu düşünmüyorlardı. İşverenlerin *Tutarsız* oluşu önünde şu iki zıt sonuca varılıyordu:

Konferans
(Yeni-İskra'cılar)
(Azınlıkçılar)

"Burjuvazi tutarsızdır, devrimden yüz çevirebilir. Onun için arkadaşlar, sakın geçici hükümete girmeye kalkışmayın. Çünkü, sonra Burjuvazi Devrimden yüz çevirir. Böylelikle Devrimin kapsam alanı daralmış olur." (Lenin, **İki Taktik**, s. 107)

(Bunun Alaturka karşılığı: Aman ür-kütmeyelim burjuvaziyi, Faşizme giderdir)

Kongre
(Vperiyod-Proletarii'ciler)
(Çoğunlukçular)

"Burjuvazi tutarsızdır. Devrimin sağladığı kazançları elimizden koparıp alma yolunda çaba göstermesi beklenmelidir. Onun için, İşçi Arkadaşlar, Köylüleri çevrenize toplayınız. Devrimde sağladığımız kazançları, bencil Burjuvaziye mücadelesiz teslim etmeyeceğiz." (**age**)

(Türkçesi: Bırak giderse gitsin Burjuvaziyi... Cehenneme dek yolu var. Sen köylüye bak.)

Bu iki zıt sonuç, Azınlıkçıları (Menşevikleri) kendi ülkelerinde halktan kopardığı, köylülere güvensiz bıraktığı için, ister istemez ülke dışından yabancı güçlere bel bağlatıyordu. Çoğunlukçular ise tam tersine, kendi topraklarının insanlarına, başta köylülüğe dayandıkları için, **dışarıdan** yardım ütopyasına kapılmıyorlardı. İki Tezin karşılıklı özeti şöyle idi:

Azınlıkçılar

"Yalnız, belirli bir ölçüye (?) kadar Sosyalizm için olgunlaşmış bulunan Batı Avrupa'nın ileri ülkelerinde Devrimin başarıya ulaştığı durumda... Sosyal Demokrasi kendi inisiyatifi ile, iktidarı almaya niyetlenmeli ve aldıktan sonra da onu elden geldiğince elinden bırakmamalıdır. Ancak böyle bir durumda Rus devriminin Tarihçil sınırları geniş ölçüde geri itilebilir ve Sosyalist biçim değiştirme yoluna girme olanağına kavuşabilir." (Lenin, Yeni-İskra Kararının Son Bölümü, **İki Taktik**, s. 83)

(Yani Sosyalizmi ört uyusun, bekle büyüsün! Ancak Avrupa Mali olursa Sosyalizm olur. İthal ederiz, gibi.)

Çoğunlukçular

"Vperiyod, iktidarı muhafaza etmede gerçek olanakların neler olduğunu belirtmiştir. Bu olanaklar: PROLETARYA ile KÖYLÜLERİN Demokratik Devrimci iktidarından ibarettir, bütün karşıdevrimci güçlerini yenmeye yetecek olan o yığınların ortak güçlerinden, Demokratik Devrimde Proletarya ve Köylü çıkarlarının kaçınılmazca denk oluşundan başka bir şey değildir."

"Proletaryanın Avrupa'da zaferi (ki, Devrimin Avrupa'ya yayılmasıyla Proletaryanın zaferi arasında belirli bir uzaklık vardır) Rusya'da Burjuva Karşıdevriminin bir direnmesine sebep olacaktır" (Lenin, **İki Taktik**, s. 85)

(Yani: Sosyalizmin yolu Avrupa'dan geçmez, İşçi - Köylü işbirliğinden geçer.)

Nitekim Çoğunlukçuluğun dediği dolaylı yoldan çıktı. Sosyalizmin Rusya'da zaferi, Avrupa'da Karşıdevrimin direnişini kışkırttı. Ancak, 1905 yılı bu sonuç ortada değildi. Oportünizmin ise demagojisini kimse doğru sözle tüketemez. Çoğunlukçular somutça: "*Cumhuriyeti Kurmak*" parolasını önerirken, Azınlıkçılar: "*Burjuva Hükümet Düzeneini eleştirmek için tam bir özgürlük sağlamak*" gibi "anlamı şâirin karnında", uygulanması: "*Burjuva İktidarını*" destekleme olan marna laflar dizelediler. "*İleri*" Alman Sosyalistlerinin Kayzer'e karşı "*Cumhuriyet*" değil, "*Sosyalizm*" parolası attıklarını örnek gösterdiler. Onlara şu sille indirildi:

"1898 yılı Alman Sosyal - Demokrati Cumhuriyet meselesini ön plana koymadığı için kınanamaz; bu tabiidir. Ama, Cumhuriyet meselesini gölgede bırakmış olan bir 1848 Alman Sosyal - Demokrati, Devrime ihanet etmiş olurdu. Soyut gerçek yoktur, Gerçeklik her zaman somuttur." (Lenin, **İki Taktik.**, s. 89)

"(Çarlığa karşı kesin zafer) bize imkân sağlıyorsa, devrimcileri aktif olarak bunu gerçekleştirmeye çağırmalıyız; sadece devrimin Batı Avrupa'ya yayılmasını öngören parolaları değil, Batı'daki devrime katkıda bulunmak için parolalar atmalıyız."(Lenin, **İki Taktik.**, s. 86)

ABA'CI TİP LİDERLERİ VE PROLETARYA HAZIRLIKSIZLIĞI

TİP ABA'cıları (Aybar - Boran - Aren'cileri); TİP Minima Programı (Demokratik Devrim) dururken, Sosyalizm (Maksima Program) taslamakla, Halk Cephesi gibi günün görevlerinden kaçtılar. İşçi Sınıfının (Bilinç - Örgüt - Eğitim) gereklerini atlattılar.

Türkiye'de *Burjuva Devrimciliği* eğilimini ABA'cı (Aybar-Boran-Aren'ci) TİP Liderleri, *Proleter Devrimciliği* eğilimini ise, TİP dışı sosyalistler savunmak durumuna düştüler. Gerçekte, o ABA'cı TİP Liderleri, doğrudan doğruya TİP'in kendi Tüzük ve Programına karşı çıkmışlardı. Çünkü TİP'in Programı, herhangi bir İşçi veya Sosyalist Partisinin "*Minima (Enaz: Asgari) Programı*" idi. Proleter Devrimcileri, ABA'cı Liderlerine karşı TİP'i savunuyorlardı. Ama ABA'cı Liderler, ellerindeki TİP Programı yokmuş gibi, ansızın (bir zaman sözünü edenleri boşdukları) *Sosyalizm'in* [Yani "*Maksima (Ençok: Azami) Programın*"] kesin şampiyonları kesildiler. Halk Cephesi kurmak, İşçi Sınıfını: (*Örgütlemek+Bilinçlendirmek+Eğitmek*) gibi günlük görevlerinden kaçtılar.

Azıcık "yavuz hırsızlık"a benzeyen bir şahbazlıkla da, karşılarında-kileri, TİP Programına uygun *Demokratik Devrimciliği* savundukları için, *Sosyalizme ihanet* etmekle suçladılar. Onlar (ABA'cı TİP Liderleri), hiç ötesi yok, gelecek seçimde "*Başa güreşecekler*, Sosyalizmi yekten kuracaklardı. Bu tartışma, elbet "*Ayıyı vurmada, postunu paylaşma kavgası*"değildi. ABA'cılar, en basit Programlarının uygulamasını, "*kayılcı dövüşü*"ne çevirip günlerini gün etmek istiyorlardı. Kendi tekerlemelerinden başka kitap okunmasını Parti üyelerine yasak etmişlerdi ya, kendileri de yasağa uymuşlar, anlaşılan artık Türkçeye de çevrilmiş, her işçinin okuyabileceği kitapları ya okumuyorlar, yahut anlamak istemiyorlardı.

Oysa ABA'cıların *Keskin Sosyalistlik* demagojilerine 65 yıl önce kesin karşılık verilmişti. *Minima Programla Maksima Programı* birbirine karıştırmak, yaşadığı toprağı ve insanları tanımamaktan, turist sosyalist olmaktan başka bir şey değildi:

"Ancak, en kalın kafallılar, şu anda gelişmekte olan Demokratik Devrimin Burjuva kökenlerini inkâr edebilirler; ancak en saf iyimserler, işçi yığınlarının sosyalizm amaçları üzerine ve bu amaçlara ulaşmak için tutulacak yol hakkında henüz pek az şey bildiklerini unutabilirler. Ve hepimiz şuna inanıyoruz: İşçilerin kurtuluşu, işçilerin kendilerinin eseri olacaktır; yığınların bilinci ve örgütlenmesi olmaksızın, yığınlar hazırlanmadan ve eğitilmeden, bir sosyalist devrim söz konusu olamaz. Sosyalist Devrimi geciktirdiğimiz yolunda anarşistçe itirazlara karşılık olarak şunu söylüyoruz: biz, Sosyalist Devrimi geciktirmiyoruz, biz biricik güvenilir ve doğru yoldan, Demokratik Cumhuriyet yolumdan Sosyalist Devrime doğru ilk adımı atıyoruz. Kim, Sosyalizme siyasi Demokrasi dışında, başka bir yoldan varmak istiyorsa, ister istemez, hem iktisat bakımından, hem de siyaset bakımından saçma ve gerici sonuçlara varır.

"Eğer bir gün, işçiler bize, Maksima (Azami) Programımızı niçin uygulamıyorsunuz, diye sorarlarsa, kendilerine Demokrasiye bağlı halk yığınlarının Sosyalizme henüz ne kadar az gelişmiş bulunduğunu, Proleterlerin örgütlenmesinin henüz ne kadar yetersiz olduğunu göstereceğiz. Öyleyse, bütün Rusya'da yüz binlerce işçiyi gidin örgütleyin, milyonlarca emekçinin Programımızı desteklemesini sağlayın! Bunu bir deneyin ve anarşistçe boş palavralarla yetinmeyin ve o zaman hemen göreceksiniz ki, bu örgütlendirme ve bilinçlendirme işinin, o sosyalist eğitim işinin başarısı, Demokratik Devrimin eksiksiz gerçekleştirilmesine bağlıdır."(Lenin, **İki Taktik**, s. 21-22)

"TEPEDEN İNME" ALERJİSİ: ÇOK YÖNLÜ MÜCADELEDEN KAÇMADIR

TİP'in, nispeten elverişli ortamını sağlayan 27 Mayıs'çılığa karşı ABA'cılarının: "Tepeden inme" diye alerji gösterişleri, Finans-Kapitalin Karşıdevrimini "demokratik" rahatlıkla başarması için duman perdesi yaymaktı.

Artık "Düşük" denilmeleri gereken ABA'cı TİP "Lider"lerinin bir ağız pelesenkleri de: Partiye uğratmadıkları, kitaplarını yasak ettikleri, adlarını söyleyen üyeleri "Haysiyet Divânı"na verdikleri Proleter Sosyalistlerini, 27 Mayıs gibi "Tepeden inme"devrimcilikle "suçlamaları"dır. Kendileri, sırf 27 Mayıs'tan sonra İşçi Sınıfının başına "Tepeden inme" apansız, füc'eten Kahraman yapıldıklarını unutan o Parlamentocu baylara, 122 yıl önceki Frankfurt Parlamentosu olayı (1848 Alman Devrimi) gereken şamarı atmıştı:

"Marks Neue Rheinische Zeitung'da, Frankfurt Liberallerini (O zamanın Osvobojenje'cilerini, zamanımızın Yön'cülerini, Devrim'cilerini, Kurucu Meclis'çilerini, Anayasa'cılarını! HK) güzel söylevler verdikleri için, Demokratik "Kararlar" aldıkları için, türlü türlü özgürlükleri "ilân ettikleri için" ama gerçekte iktidarı Kralın (veya Finans-Kapitalin. - H. K.) elinde bırakarak, Kralın emrindeki askercil güce karşı silahlı mücadeleyi örgütlenmedikleri için, onlarla amansızca alay etmekteydi. Ve Frankfurumlu liberaller nutuk atarlarken, Kral zaman kazanıyordu, Kral askercil Birliklerini güçlendiriyordu. Öylesine ki, gerçek güççe desteklenen Karşıdevrim, Parlamenterlerin hayran kalınacak "Kararlarına" bakmaksızın, demokratları tam yenilgiye uğrattı." (Lenin, İki Taktik, s. 28)

ABA'cılar 27 Mayıs'çılığı hor görmekle, Finans-Kapitalin Karşıdevrimini rahatça sağlaması için "Demokrasi Duman Perdesi"ni saçıyordu.

Demek, dövüşün ne "Tepeden", ne "Dipten", ne "Yukarıdan", ne "Aşağıdan", ne "Üstten", ne "Alttan" yapılması diye bir Skolastik şart, hayatın diyalektiğine sığmazdı. Mesele olayları ve güçleri doğru değerlendirebilmekteydi. Her an yeni dövüş şartları ve biçimleri gerekirdi. ABA'cılar, hem bindikleri dalı kesiyorlar, hem Finans-Kapitalin demagojisini haklı çıkararak, çeşitli mücadele biçimlerinden TİP'i yoksul bırakıyorlardı.

"O yeni dövüş biçimi, yani "Yukarıdan" mücadele, hangi şartlarda yararlıdır ve amaçlarımıza uyarlıdır? Anlaşılacağı üzere, Güçler oranı ve ilh... ilh... gibi somut şartlardan şimdiden söz etme olanağı yoktur... Aklı başında hiç kimse, şu anda, bu konuda kehanete kalkışamaz." (Lenin, İki Taktik, s. 22)

"BAŞA GÜREŞ" DANGALAKLIĞININ ANLAMI: HALKA İHANET

İktidar Finans-Kapital ipoteğinde iken, Halka ve İşçi Sınıfına tersi olacakmış pozunu takınmak, bir şişe boya ile her derde deva satan şarlatanlıktan da öte bir ihanettir. Çünkü halkın Sosyalizme güvenini balta-lamıştır, Gençliğin antuzyazmın [İstek, coşku, şevk] çarçur etmiştir. Devrimci ortamı kötülemiştir.

"Başa güreşme"ye gelince, onun da, yalancı pehlivanlarının "kur-saklarında kalacağı" paçalarından sızıyordu. Tarih ne diyordu:

"Bir zaferin temel şartlarının bulunmadığı bir durumu, kesin zafer olarak nitelendirmenin, Sosyal-Demokrasi için hiçbir vakit hoş görü-lemeyeceği söz konusudur."(Lenin, **İki Taktik**, s. 31)

"İşçi Sınıfını kendine karşı savsaklamalara, oyalamalara, pazarlık-lara, ihanetlere ve gerici tedbirlere karşı koyamayacak duruma getiren bir güçsüzlük ve zaaf durumunu, işçilerin zaferi diye adlandıran kimse için ne diyeceğiz? Belki de Rus Devrimi, Vperyod'un dediği gibi, "ölü doğmuş bir Anayasa ile sonuçlanacaktır". Ama, kesin savaşlar arifesinde bu ölü doğan çocuğu "Çarlığa karşı kesin zafer" olarak ni-telendiren Sosyal-Demokratın bu davranışını doğru bulabilir miyiz? Belki de Cumhuriyeti elde etmemiz ve ancak bir Anayasa hayaleti, Bay Çıpoş'kâri bir Anayasa elde etmemiz olağandır; ama bizim Cum-huriyet Parolamızı gölgede bırakan Sosyal - Demokratın o davranışını affedecek miyiz?"(Lenin, **İki Taktik**, s. 31-32)

Nitekim, arkadan: *"İşçi Sınıfının politik moralini zayıflatan ikiyüzlü tavizler... Halk temsilinin karikatürlerini yaratmak için İşçilere çağırılar... Karayüzleri (Komandoları. - H. K.) örgütlendirmeler", "Daha çok Proletaryanın bilinçli elemanlarına karşı baskı tedbirlerini arttırmak" ve ilh... ilh... "Başa güreş" gösterilerine ithaf olunacaktı.*

"Düşük" yahut "Güçük" ABA'cı TİP "Lider"leri, 65 yıl önce gelecek-lerini böylesine filme çekmiş kitapları hiçbir TİP üyesine okutmamakta yerden göğe dek haklı sayılmazlar mı?

TİP ABA'cıları alinyazılarını elifi elifine yazan Bilimcil Sosyalizmin öğütleri gibi, canlı Türkiye Toplumunun açık seçik gösterdiği gidişi de, 5 bin lira maaş cennetinde *"Anayasayı Tastamam"* savunmak edebiyatı ile boğdular. Oysa Anayasa, bütün *"Çıpoş'kâri"* Demokrasiyi kundaklama elemanlarını içinde bulundurmasaydı bile, beş on sayfa-

lık üçüncü hamur kâğıttan başını *raftan* kaldırıp ABA'cı pehlivanlığını "sayı ile galip" ilan edebilir miydi? Devrimci Güçler ortamı beycikleri o denli mi ürkütüyordu?

Sen, İşçi Sınıfının ve Köylülüğün yığınları Bezirgân Partiler ipoteğinde iken, yakında iktidara geçeceğinden söz et: *Demirel* misin be mübarek!.. Sen, Mussolini'den aktarma T. Ceza Kanunu'nun, eski Kemalist Anayasaya nasılsa girememiş maddeleri, yeni Anayasa ve Seçim Kanunu'na birer Demokratik gelişim gibi sokulurken onların "Tastamam" uygulanması için kan teri dök: *Sükan* mısın be mübarek!.. Sen, Suudi Arabistan'ın petrollü hacı-yağı borularından, yerli Finans-Kapital "Sincabî beyleri" ile "Tefeci-Bezirgân Hacıağaları"na Dolarlı fodlalar yağdırırken, başka işin kalmamışça, TİP'e girmiş ya girecek iki üç eski sosyaliste "kursaklarında kalacak" şantajıyla en "tepeden inme" zılgıtları zehir hafiyelik ve Sendikacı sopası biçiminde kaşarlatıp yağdır: *CIA* mısın be mübarek!.. Karagöz gibi "yıktın, viran ettin perdeyi..."

ABA'cılar Türkiye Halkını ve İşçi Sınıfını bu mavallarla oyalayıp politika moralinde sifıra indiriyorlardı. Proletaryanın bilinçli elemanlarını ve Devrimci Gençliği TİP'ten soğutarak, Karayüzlü Komandalara elsiz, ayaksız, "kafadan gayrimüsellâh" bırakıyorlardı.

Kim derdi ki bu "yağlı pehlivan"ların çıkarıp attıkları kirli kispetlere hevesli başka pehlivanlar türeyecek?

TÜRKİYE'DE SENDİKALİZM VE PARLAMENTARİZM

Türkiye, Finans-Kapitalin sömürgemsi yangın yeridir. Öyle olduğu için, Aşırı-Kârla oturaklaşmış bir Sendikalizmci "Aristokrat amelesi" ve "Parlamentarizm"ci "Aydın Küçükburjuvazisi" olamazdı.

Türkiye solunda, bir yılı aşkın zamandır, birbirine paralel iki olay suyun yüzüne çıktı:

1- TİP içinde patlama, ABA'cıların Tekerlenmesi.

2- TİP dışında Millî Demokratik Devrim "Stratejisi" yahut Tekerlemesi.

Sonra bu iki olay birbirine girdi. Karşılıklı Tez ve Antitez tartışmalarının tümünü izleyebildiğimiz söylenemez.

TİP içindeki patlama nedir?

Kimi TİP liderlerinin TİP'in temellerine koydukları saatli bombadır.

Nereden çıktı bu patlama?

TİP'i ilk kuran Sendikacılar, *Mebus olmak* "amacını" ülküleştirdilerdi. Nitekim, ilk TİP Genel Başkanı, *Mebus olma* "şansını" TİP yerine başka Partide görür görmez, ora listesine kendini atmakta sakınca bulmadı. Bezirgân Kulüp ve Parti'lerimiz için "*geçer akça*"sayılan bu "*Transfer*" yolu da tutmayınca, TİP'e bir "*Baş*" arandı.

Bulunan "*Baş*", anlaşılıyor, gövdeye göreydi. *Parlamentarizm*: aydın "*Baş*"ların da, Sendikacı "*Gövdelerin* de ortak eğilimlerine tıpatıp uygun, ortak "*ideolojikleri* haline geldi. Hele çarçabuk "*Millî Artık*"tan 15 TİP Milletvekilinin çıkivermesi, *Parlé'mantarizm* ideolojisini sanki perçinledi. "*Zafer*" sarhoşluğu son kertesine vardı. 1969 seçimlerinde "*Başa güreşme*" pertavları atan yağlı pehlivanlardan geçilmiyordu.

Bir şey unutuluyordu. *Parlamentarizm* gerçi Emperyalist Anavatanlarda tutmuştu. Çünkü bunun *sosyal* temel şartı: İşçi Sınıfı içinde oturaklı bir "*Aristokrat amele*" zümresi (İşçi Küçükburjuvazisi) ile, kaderini onunla eşleştiren *Aydın Küçükburjuvazisi* vardı.

Aristokrat İşçi zümresi, Finans-Kapitalin beslemesiydi; Emperyalizm Dünya ölçüsünde teknelci *aşırı-kâr* çapulu yapmak sayesinde, Sermayeye sadık bekçi köpekliği yapan oturaklı bir sosyal küme yaratmıştı.

Türkiye Finans-Kapitalinin, ne *sömürge* çapulundan, ne *yeni-sömürgeci* çapulundan doğmuş bir *aşırı-kâr* kaynağı yoktu. Türkiye kapitalizmi, yabancı sermayenin sadakasıyla geçinen bir tutsaktı. Doğu (Şark) vilâyetleri, *aşırı-kâr* şöyle dursun, komando *aşırı* masrafiyla kundaklanıyordu. Bu bakımdan, Türkiye'de ancak (CIA ve Entelijens Servis gibi) yabancı casus örgütlerinin yerli tutsaklarıyla birlikte yetiştirdikleri sayılı, sadık, yarı-resmî, yarı-sivil, *Toplum Polisine* benzer "*İşçi Polisleri*" yaratılabilirdi. Bu "*Besleme Aristokrat İşçi*" taslaklığı, yapma olarak, yani parasını yabancı ajanlara ödeterek kullanılabilirdi. Demek bizimkilerin *madde tabanları* oturaksızdı. Aristokrat *işçi küçükburjuvaları* tutarsız durumdaydılar.

Aydın küçükburjuvaları avlayarak besleyecek olan *Sendikalizm* bül-büllerine gelince, onlar Aristokrat İşçilerden de daha iğreti idiler. Sendikalara, yerli yabancı *ajanlar* dışında, bir tek Aydın kişinin girmesi, kanunlarla *yasak* edilmişti. Ancak ajan Sendikacı gangsterliğine bir "*Hukukî Kaftan*" giydirmeye çağrılı tek tük işsiz avukat, suç ortaklığına iyice yatkinlaştığı ölçüde, *Sendika paryası* gibi kullanılabilirdi. Böylece, Sendikalizmin *ideolojik üstyapısı* da oturaksız kalmıştı.

Batı Emperyalizminin türettiği: *Aristokrat İşçi* zümresi ile o zümrenin istihkâmı olan *Sendikalizm* her bakımdan tutarlı olamayınca, Türkiye'de "*meşru*" bir *Parlamentarizm*: Gerek *maddece*, gerek *moralce* temelsiz kalıyordu. TİP "*Lider*"leri bunu anlamamışlardı. Seçim Kanunu değişiklikleri önünde bıyıklarını yemekten başka bir şey ya-

pamadılar. Parlamento dışı çalışmaya ise "Tenezzül" edebilirler miydi? Onun için, Sosyalizmin Türkiye'deki düşünce gücü yerine, halka çoban aşkı (idil) okuyan romantizmiyle yetindiler.

BİR DELİKANLININ YOMSUZ FALI

Seçim gitti: ABA'cılar bitti. Ölüm falları: (Demokratik + Sosyalist) devrimi "ilk" yapmaktı. Dokunulmadan düştüler.

"Başa güreşme" gösterileriyle girilen 1969 Seçimlerinden 2 tek Milletvekili ile çıkılınca, TİP liderleri İskambilden Şatolar gibi birbirlerinin üzerine yıkıldılar... Bunca yağmur duasına çıktıkları *Parlamentarizm* göklerinden, mutsuz "baş"larına taş yağmıştı. Külahını kurtaran kaptandı.

Uzakta TİP'e karşı "Strateji" talimleri yapan Millî Demokratik Devrimciler, bu *kendiliğinden* patlak vermiş TİP Liderleri *Katastrofunu* kendilerinden bildiler. Boşuna "günahı" boyunlarına aldılar. Zaten MDD'cilerin bile "Katakulli"den gelme "Kataklizm" (yıkılış) dedikleri o yıkılışı, karşıdakiler çoktan onlara yüklemek istiyorlardı. Üst üste "Haysiyet Divanı" kıyımları, üye olan ve olmak isteyenlere yağdırılan "Merkeziyetçi" yıldırımlar, hep onları bahane ediyorlardı. Ve bir taşra dergicisinde bir delikanlı en "Şairane" üslûpla onlara 21 Kasım 1966 günü şöyle çıkmıştı:

"Duyularınıza tutsaklığınız uğruna cinayetler işliyorsunuz baylar. Bu milyona varan inanmış topluluk bir çözülmüşse -bir çözülmüşse- üçünü beşini bir araya getirmek çok zor olacak. Kayıplar büyük olacaktır. Türkiye İşçi Partisi'nin yöneticilerini hedef alarak bölmeye, hırpalamaya hakkınız yoktur." (Kenan Coşkun, **Sapkın Duygular**, Çaltı, No. 178)

Hem milyonla "inanmış topluluk", hem "bir çözülmüşse" "üçü beşi bir araya" gelemeler... Demek "Yöneticilere" bu denli dramatik tutku besleyenler de, TİP'i çil yavrusu edip bölüyorlardı. Ve o durumda şöyle düşünülüyordu:

"Türkiye İşçi Partisi Demokratik yönden tüm aşamaları akışına katarak Sosyalizmin özüne, biçimine toz kondurmadan, (nasıl ki kapitalistlere Tarihte biz ilk kurşunu sıkılmışsak) Sosyalizmi de demokratik yönden ilk kez dünyada uygulayan ülke biz olacağımızı kanıtlayacaktır. (Belgeleyecektir.)" (ay)

Kara-cümlesi eksik de olsa, bu *Nâzımî* "Serbest Nazım", *Parlamentarizm'in* Türkiye'de "Kapitalizme ilk kurşunu sıkacağına"

inancın ürünüydü. "TİP yöneticileri" birbirlerini "bölüp hırpalayınca" ise, o satırcıkları döktüren gibilerin ne hale geldikleri "varsayım"lanabilir.

Daha o "dokunmayın düşeriz" ("çözülürüz" ha!) felsefeli çocukça "çoban aşkı" satırları, güdümlüce kekelenirken dahi, bütün bir "Sapkın" programcıktı. "Sosyalizmin özüne, biçimine toz kondurmamak" siperi arkasına çekiliyordu. "Tarihte Kapitalistlere ilk kurşunu biz sık-tık" gibi kuyruklu bir yalana dayanıyordu. "Tüm aşamaları (Antiempyalist-Antifeodal aşamayı da, Sosyalist aşamayı da) akışına katmak" lafıyla, "Sosyalizmi de demokratik yönden ilk kez dünyada uygulayan ülke biz" (yani Sendikalist-Parlamentarist "Legal Marksizm") başaracak gibi soyut bir falcılığı öne sürüyordu.

PANAYIR KEBAPÇILIĞINA REÇETELER: "SOSYALİZM TÜRLÜSÜ"

Parlamentarizmin başlarına yıkılışını: "İdeolojik" merhemle ilaçladılar. ABA'cı aşçıbaşların "Sosyalizm tür-lüsü"; Minima Programı baltalamak için Maksima Programa uçmaktı. Batıdaki (Sendikalizm -Tradünyonizm-Ekonomizm), (Parlamentarizm-Oportünizm-Reformizm - Legal Marksizm) ABA'cılara az gelirdi.

Bu tip demagojiler, Bilimcil Sosyalizme karşı en az yüzyıldan beri en az yüz kırıkta saldırıya geçirilmişti. Ortalığı kırıp geçiren gerçekliği bırakıp, *gerçek-üstü* gibi gösterilen kuru varsayımlarla karşısındakileri oyalamak taktiği idi bu. Düşmanı, bulunduğu elverişli mevzilerden, en elverişsiz yere çekip orada muharebeyi kabul ettirdikten sonra, daha kolay yenmek taktiği idi bu. ABA'cı "TİP yöneticileri", (onlara bu sıfatı vermek ne denli doğruysa) küp küp üstüne dizerek tepesine tünedikleri *Parlamentarizm* saltanatlarına aşırıca güvenmişlerdi. Onlara bu saltanatı başışlayanlar, en alttaki küpü: "Millî Artık" dedikleri şeyi çeker çekmez, ismarlama ütopyalarının tepesi taklak geldiğine tanık oldular. Bu *maddecil Krah* [çöküş], hepsini, kopardıkları çingara sözde "İdeolojik" bir kılıf giydirme çabasına zorladı. Hiçbirisi "Teori yapmak" şöyle dursun, Teori'nin ne olduğunu *anlamış* olmak eğiliminde değildi.

Kolayını "Sosyalizm" üzerine "genel laflar" tekerlemekte buldular. "Demokratik Sosyalizm", yok "Güleryüzlü Sosyalizm". Olmadı. TİP Program ve Tüzüğünü bile ciddiye almayan: "Sosyalist Devrim"... Hele bu son silah hepsinden daha "Keskin" düşüyordu. Çünkü TİP yöneticilerini her türlü Teorik ve Pratik uğraşılardan *bağdaşık* (muaf)

tutan geleceğin "Sosyalizm" göklerine uçuruyordu. Onlara, gömüldükleri bataktan (Parlamentarizm'den), sağlam toprağa (Halkı örgütlemeye) çıkmaları söyleniyordu. Onlar, bulutlar arasında tapşırıkları "*Sosyalist*" Cennet köşkünün paluze duvarlarını rüyasında yalamayanları "Haysiyet" Cehennemiyle zilgıtlıyorlardı.

Oysa, daha 24 Ocak 1873 günü (97 yıl önce) Karl Marks bu çeşit Geleceğin Lokantasında pişirilecek yemeklerin çeşnisi üzerine *Bilgincil* (Âlimâne) ahkâm kesmelerin aşçıbaşı pozlarını şöyle rezil etmişti:

"Böylece, Parisli "Revue Positiviste", bir yanda bana Ekonomiye metafizikçe ele aldığım taşını atıyor, öte yanda, Geleceğin seyyar kebapçısı (Garküche) için (Comte'vârî?) reçeteler sayıp dökecek yerde verilerin sırf eleştircil incelenimi ile yetinişimi başıma kakıyor."(Karl Marks, **Das Kapital**, 1932, Wien, I. Cilt, s. 15)

Türkiye'de konu, gelecek Devrimin "*Güleryüzlü*" veya "*Demokrat*" mı olup olmayacağı değildi. Sosyalizm: *Maksima* (azami) programdı. Bugünkü Türkiye: *Minima* (asgari) programı gerçekleştirme durumundaydı. Minima Programın bin bir yakıcı konusu oportada çözüm beklerken, Maksima Program (Sosyalizm) üzerine mız çıkartmak, en hafif deyişle kaçak güreşmekti. Buna dünyada "*Oportünizm*" adı verildi. Sırf *Sendikalizm*: İngiltere'de *Tradünyonizm*, Çarlıkta *Ekonomizm* adını aldı. Sırf *Parlamentarizm*: Batıda *Reformizm*, Çarlıkta "*Legal Marksizm*" adını aldı...

AYRIM III

ENESKİ SOSYALİZMDEN ENYENİ SOSYALİZME (AK AYDINLIK)

Bu Ayrımında, *Eneski Sosyalizmin* Teorik ve Pratik kazançları "*Susuş Kumkuması*" ile yok edilmek istendikçe, *Yeni Sosyalizmin* nasıl *Burjuva* (ABA'cı) ve *Küçükburjuva* (Yön-Devrim) ana tezleri önünde apışıp kalacağı ele alındı. *Enyeni* ve *Yeni* Sosyalizm parçalanışında *Eneski* Sosyalizmi etüt etmek ve lafta değil iş'te saymak istemeyişin komplesi ve yarattığı Bâbil Kulesi belirtildi. *Enyeni* Sosyalizmin (Eskilik-Bireycilik-İlke) gibi konularda Küçükburjuva eğilimi yüzünden *Parti* dışında: Bilinç-Çizi-Hazırlık-Açıklama kuruntuları göze çarptırıldı.

DİYALEKTİĞİN SAÇMALAMAKTAN AYIRDI

Diyalektik birikiş, (Ajitasyon + Propoganda) alanında yetti arttı. Artık Örgüte: Proletarya Partisine *Diyalektik atlayış her saniye geciktikçe, iş saçmalamaya varmaktadır.*

Diyalektiğin bir ana kuralı da *Birikim* momentini gerekli anında *Atlama* momentine sıçratmaktır. Örnek verelim: Suyu ateşin üstüne tencereyle koyduk. Onun içindeki ısı kaç dereceye dek çıkar? 100 dereceye dek. Suyu ateş üstünde bir saat de tutsak, bin saat de tutsak, derecesini 100'den yukarıya çıkartamayız. Üzerindeki atmosfer basıncı değişmedikçe, bunun yolu yoktur.

Yalnız su değil, her şey böyledir. Hele *mücadele* (dövüş) ve *örgüt* (teşkilat) biçimleri ve parolaları, inanılmaz ölçüde korkunç sonuçlarıyla büsbütün böyledir. 27 Mayıs Sosyalistleri ilkin su gibi *saf* olarak ortaya çıktılar. Sosyalist düşünce ve davranışlarla ısındıkça kızıştılar. O gidişle ateş kesilebileceklerine inandılar.

Oysa her madde gibi onların varlıkları da belirli bir *kaynaşım* kertesine (Galeyan derecesine) sahipti. Su nasıl 1 atmosfer basınç altında 100 dereceden aşırıca ısınmazsa, onlar da kendi erime ve kaynaşım derecelerinin ötesinde kendi kalitelerini değiştirmeksizin kalamazlardı.

Kimi "*Parti-dışı*" Sosyalistler için de mesele böyle bir "galeyan" kertesine gelmiştir. "Eski", daha doğrusu: İlkel mücadele biçimleri ve Parolaları, görevlerini kendi çaplarında bitirmiş, yeni bir keyfiyete, niteliğe atlama sınırına gelmiştir.. Devrimci düşünce ve davranışlar bugüne dek *Ajıtasyon* biçimine önem verdi. Gerek düşünceler, gerekse davranışlar en çok *Ajıtasyon* biçimleri ve parolaları üzerinde durdu. Son yıllar çıkan kimi girişimler, bu ajıtasyonları *Propaganda* kılığına sokmaya çalıştılar.

Ancak son "*Aydınlık Olayı*" diyebileceğimiz durum, artık sırf "*Ajitprop'un*, okulcul bir propaganda olarak Propagandanın da "*midadını doldurduğunu*" ortaya çıkarmış bulunuyor. Artık istenildiği denli *Ajıtasyon* ve *Propaganda* yapılsın, şimdiye dek yapılmışlarla alınabilmiş olandan ileri ve verimli sonuç alınamayacaktır.

Ne var ki, ilkel *biçim* ve *parolalar* üzerinde kıyasıya inat ve ısrar, sonuçları olduğu gibi bıraksa ne iyi denebilirdi. Her, kertesini aşan durum gibi, "*Program*" çerçevesinde *Ajit-Prop* geriye tepmeye başladı. Yaptığını bozmaya kalkıştı. Bunu varılmış bir gelişim aşaması sayalım, ama eleştiriden uzak tutmayalım.

Küçük Sol-Ortalık, hangi *olaylarla* gerçek ilgisi bulunduğu pek belli olmayan yahut açıkça belirtilmeyen bir *kavramlar* anaforu içinde dalgalanıyor: "*Sağ Sapıtma*", "*Sol Sapıtma*", "*İlkede Birlik*", "*İlkesiz Birlik*", "*Kitle Çizgisi*", "*Ferdî Kahramanlık*"; "*Kişi Liderliği*", "*Âdil Hiyerarşi*" ve ilh... ilh...

AJİT-PROP ÖRGÜTLENMEYE VARMALI

İşçi Sınıfına dayanmak: Sosyalist Örgüt'le olur. Sosyalist olmayan örgüt de, örgütlü olmayan sosyalist de değildir. Sosyalist örgütsüz Proletarya da olsa hiçtir.

O baş döndürücü *kavramlar anaforu* ortamında ne yapılmak isteniyor? *Kötüleme* veya *kayıрма* kaygısından uzak kalarak, "*Proleter Aydınlık*"ın 2-16 sayısından örnek alalım:

"(...) Temel mesele, bir gençlik ve aydınlık hareketi niteliğini aşmış, sınıf temeline, İŞÇİ SINIFINA DAYANMA meselesidir."

"Proleter Devrimci Hareket, karşı karşıya olduğu pratik-teorik meselelere mutlak doğru çözümler getirecek ve onu yerinde saydırmak

isteyen eğilimleri yenerek, BAŞTA İŞÇİ SINIFIMIZ olmak üzere, tüm halkımızı bilinçlendirmek ve örgütlemek görevini mutlaka gerçekleştirecektir." (**Aydınlık'ta Dünya ve Türkiye**, 241)

Kavram olarak bu "söz"lerin tersini kim öne sürebilir? Hiç kimse sürememelidir. Aynı yazıda, benzer yayınlarda, benzemez yazılarda hep öyle sürüyle doğru "sözler" yığılı. Bütün o sözlerin kendileri, 2 yıl önce ne denli gerekli göründüyse, bugün en az o denli artık bıktırıcı olmaya başlamıştır. Düşünelim: 16 ay Aydınlıklar ve ilh...leri boyu yazılanlar aynı şeyleri hep bir ağızdan yahut iki üç zit gırtlaktan çıkararak tekrarlar kalırsa, bu kabak tadı vermez mi?

Kafa idmanı ise, onun da bir şartı şurtu vardır. Kafa bir değirmendir. Düşünce taşları arasında *gerçek olay* taneleri bulunursa, iyi kötü un öğütür. Aynı öğünmüş unu, hamur yoğurup ekme yapmakta kullanacağımıza, tekrar tekrar değirmen taşları arasına atıp yeniden öğütmeye çalışırsak ne olur? Belki unu biraz daha "*inceltmiş*" olma tesellisi veya övüntüsü bulunur. Ama, zamanla hem değirmenin taşları boşuna aşınır hem karnımız aç kalır.

Ajit-Prop: Una benzerse, hamuru yoğurmak *aksiyon*, ekmeği pişirmek *örgüttür*. Örgüt deyince, modern dünyanın manivelası olan İşçi Sınıfı üzerine, Devrim Doktrinini biri *kurmuş*, ötekisi *geliştirmiş* olan iki Usta'nın birbirini yorumlayarak bütünleyen iki çimçiy sözünü göz önüne getirelim.

K. Marks der ki: İşçi Sınıfı sosyalist olursa her şeydir, sosyalist değilse, hiçbir şey değildir.

V. İ. U. Lenin der ki: İşçi Sınıfı örgütlü ise heptir, örgütsüz ise hiçtir.

Demek İşçi Sınıfı için *Sosyalist* olmakla *Örgütlü* olmak birbirinden ayrılmaz iki gerektir.

ENESKİ SOSYALİZMİN DÜŞÜNCE VE DAVRANIŞLARI

ABA'cı oportünistler sosyalist örgütü biçimsizleştirince ilk tepki Eneski sosyalizmden geldi. 1965 Marksizm Kütüphanesi yayını: "Türkiye'de Kapitalizm, Tarih-Devrim-Sosyalizm, İlkel Sosyalizmden Kapitalizme ve ilh..." emekleriyle Türkiye'nin melez ekonomi ve sınıf ilişkileri açıklandı: 1- Büyük şehirlerin birkaç yüz modern Finans-Kapitali, 2- Kasabaların birkaç bin Antika Tefeci-Bezirgâni... Türkiye'nin egemen ekonomi ve toplum yapısını karakterize ediyordu. Bu kesinlikle anlaşılmadıkça Burjuva (ABA'cı) ve Küçük-burjuva (Yön) "sosyalizminden" kurtulunamazdı.

27 Mayıs Politik bir *Demokratik Devrimdir*. Türkiye'de, o zamana dek, yalnız *Finans-Kapital* ve *Tefeci-Bezirgân* sınıflarının en ılımlısından en aşırısına (Faşistine, Irkçısına, Nurcusuna ve ilh...) verilen "kayıtsız şartsız" (hiçbir ceza kovuşturmasız) legal hürlüğü, 27 Mayıs, **sözde** olsun ılımlı Sosyalizme de tanıdı.

Bu tanınış çerçevesi içinde "*Protokole*" sokulan tek *Örgüt TİP*, önce Sosyalizm sözcüğünü *yasak* eden ABA'cı "Lider"lerin, sonra Sosyalizm *tekelciliği* yapmaları alanı oldu. Bu tekelciliğin hangi soysuzlaştırmalara kardığına değdik. O soysuzlaşma önünde TİP dışında bırakılan sosyalistler sonuna dek tepkisiz kalamazlardı. İkin dışarıdan bakana az tuhaf görünecek bir tarih sırası ile bu tepkileri 3 basamakta derlemek olağandır:

- 1- *Eneski* Sosyalist,
- 2- *Yeni* Sosyalist,
- 3- *Enyeni* Sosyalist tepkiler.

Eneski Sosyalist Tepkisi: Tekelci TİP liderlerine *en önce* ihtar çekti ve *Oportünizm* önünde ilk Bilimcil Sosyalizm *eleştirisini* açıkladı. *Çalti* dergisinde 1965 yılı çıkan ve yarım bıraktırılan eleştiri, umulduğundan daha geniş ilgi çekti. "*Piyasa*": yani basın-yayın alanı Finans-Kapital'in istediğinden âlâ bir *Küçükburjuva Devrimci* yaygarasıyla kaplıydı. *Burjuva Sosyalizmi* (ABA'cı TİP liderleri) ile *Küçükburjuva Devrimciliği* (Yön liderleri) hiç anlaşmasız sıkı işbirliği içinde kültür ortamını kasıp kavuruyorlardı.

Eneski Sosyalizm, 1965 yılı kurulmuş "*Tarihsel Maddecilik*" yayınlara devam etti. "*Türkiye'de Kapitalizm*" eseriyle Türkiye'de herhangi ciddi bir *Politika* anlayışı için temel olacak Sosyal *Ekonomi* ve *Sınıf* ilişkilerini özetledi. Türkiye: Büyük Şehirlerde birkaç *yüz* Modern *Finans-Kapitalist* ile, Bütün Anadolu kasabalarında çöreklenmiş birkaç *bin* Antika *Tefeci-Bezirgân* ekonomik *sömürüsü* ve sosyal sınıf-zümre *tahakkümü* altında idi. Bu *Ekonomik* ve *Sosyal* yapı orijinalitesi kavranılmadıkça yapılacak her *Politik* çıkış temelsiz ajitasyonlardan öteye geçemezdi.

Bütün Anadolu kasabalarını kaplamış (yukarıda Finans-Kapitale *kul*, aşağıda milyonlarca köylüye *Efendi* kesilmiş) *Tefeci-Bezirgân* sınıfın kökleri *Antika Tarihte* idi. Onun için "*Tarih-Devrim-Sosyalizm*" ile "*İkel Sosyalizmden Kapitalizme İlk Geçiş: İngiltere*" adlı iki *Teorik* (yani uluslararası ölçüde değerlendirilecek sosyal sınıf ilişkileri) etüdü yayımlandı. Türkiye'de Kapitalizmin orijinal karakteristiği, ancak böyle teorik araştırmalar **bütünü** içinde ve ışığında ele alınırsa tüm kavranılabildi. Yoksa, Türkiye üzerine yapılacak her yakıştırma "ideoloji", ezberlenmiş kimi sosyalist formüllerin hafızlığı olurdu.

Eneski Sosyalizmin 40 yıl önce "*Teori-Parti-Strateji-Özgüç-Yedek Güçler-Taktik ve ilh...*" üzerine sistemli araştırmaları derinliklerin derinliğinde yatıyordu. Onları aydınlığa çıkarmak o an için olası değildi. Hiç değilse, son çeyrek yüzyıldır açıkça işlenmiş Eneski Sosyalizmin *Politika* düşünce ve davranışlarından bir yazılı-basılı bölümü olsun, ortaya konulmalıydı. Çünkü yeni kuşaklar, Cumhuriyetin 40 yıllık ekonomik ve sosyal yapısı üzerine, ismarlama biçimsizleştirmelerden başka hiçbir şey bilmiyorlardı. Bilmemeleri için de, sağlı sollu *Küçükburjuva* darkafalılıklarının ve "*beyinsiz işgüzarlıkların* türlü türlü sürümlendirilmiş ve sürümlendirilmekte idi.

BİR "EMEKÇİ" VE BİR "VATAN PARTİSİ" OLDU

"Emekçi" ve "Vatan" Partilerinin 1945-1954 Teorik ve Pratik gelenekleri hiçe sayıldı. Demokratik Devrimi yerileştiren "Birinci Kuvayimilliyeciliğimiz" (Gereğe), "İkinci Kuvayimilliyeciliğimiz" (27 Mayısçılara Açık Mektuplar), "Sosyalist" Gazetesi, "Sosyalistlerarası Konferans", "Uyarmak için..." düşünce ve davranışları (Finans-Kapital) ve (Burjuva + Küçükburjuva) Sosyalizmlerince baltalandı.

1954 yılı kurulmuş, 1960 yılına dek boğulurcasına kanlı, gözyaşlı, zindanlı, işkenceli *Düşünce* ve *Davranış* örnekleri vermiş bir Vatan Partisi vardı. 1920 Eneski Sosyalizm Programı, 15 yıl sonra "**Marksizm Biblioteği**", "**Tarihî Maddecilik Kütüphanesi**", "**Emekçi Kütüphanesi**" gibi seri yayınlarla *Teorik* alanda; 20-25 yıl sonra "*Türkiye İşçi Çiftçi Emekçi Partisi*" ve o baskına uğrayınca "*Vatan Partisi*" hem *Pratik*, hem *Teorik* alanda legalite suyunun yüzüne çıkmıştı.

Denizde Buzuldağı gibi kalmış Eneski Sosyalizmin, hiç değilse *Vatan Partisi* ölçüsünde *Politik* Düşünce ve Davranışlarından bir bölükceği olsun ortaya konmazsa, yeni kuşaklar Türkiye'nin *Ekonomik* ve *Sınıf* yapısına dayandırılması gereken günlük *Politika* örneklemesinden yoksun bırakılırdı. "**Siyasetimiz**", "**Fetih ve Medeniyet**" gibi ideolojik broşürlerle **Vatandaş** gibi gazeteler, 1957 *Seçim Kampanyaları*, 1957 -1960 *Savunmalar* Kampanyası gibi yazılı geniş belgeler, yığınla *Tarih* ve *Millî Kurtuluş* etütleri basılamazdı. *Parti programları, tüzükleri* bekleyebilirdi.

Hiç değilse, Türkiye'de *Tekparti* ve *Çokparti* oyunlarının *Ekonomik* ve *Sosyal* içyüzlerini en *pratik* biçimiyle özetleyen "**Vatan Partisi**

Gerekçesi" (Kuvayimilliyeciliğimiz) alındı. Millî Birlik Komitesine, Vatan Partisi adına, devrim olur olmaz sunulan Açık Mektuplar yazılmıştı: biri Genel Sosyal *Politika özet*i, ötekisi o politikanın dayandığı Özel *Ekonomi ayrıntıları* üzerine iki teklif incelemesiydi. Bunlar, **İkinci Kuvayimilliyeciliğimiz** adıyla yayınlandı. Ayrıca günün pratiği bakımından: **"Uyarmak için Uyanmalı, Uyanmak için Uyanmalı-Türkiye İşçi Partisine Teklifler"** çıkarıldı.

En sonra, hem *günlük olayları* ters yorumlardan kurtarmak, hem "*Sosyalizmin Bilimi*" üzerine alfabetik elemanları kısaca sunmak, hem 27 Mayıs, TİP liderleri, Yön yönüzlüğü çevresindeki yampiri Tabu'ları kırmak için *Sosyalist* gazetesi çıkarıldı. Bu arada, *Sosyalist* Düşünce ve Davranış alanına Finans-Kapitalin sistemlice yaydığı ve "*Küçükburjuva Devrimcileri*"nin alabildiğine geliştirdiği kargaşalığa Teorik ve Pratik bir çekidüzen verecek "*Sosyalistlerarası Konferans*"çağrısı yapıldı.

Eneski Sosyalizmin yazıyla ve sözle yaptığı bütün o çabalar yalnız sıkı sıkıya *Sansür* edildi. Kimlerce? Hemen *sağlı-sollu* herkesçe. *Finans-Kapital* ne yaptığını biliyordu. *Burjuva Sosyalizmi*: Polis korkusunu umacılaştırmıştı. *Küçükburjuva Sosyalizmi*: "o yârimin eski huyu" ile, tavan arasında fare tıkırtılarıyla koşuşarak, "Senin dükkân kapansın, benim dükkân açılısın" anlamlı ezeli "*teorisi*"ni düzüyordu. Aman, Eneski Sosyalizmin sesi işitilmesin!

ENESKİ SOSYALİSTLER VE YENİ SOSYALİSTLER

Yeni Sosyalizm: Eneski Sosyalizmin orijinal çabalarını (İkinci Millî Kurtuluş tezini), bir "çeviri" olan: Burjuva "Demokratik Devrimi" başına "Millî" sözcüğünü geçirecek örtbas etmekle, asıl Devrimin en önemli iktidar problemine Yönvâri yan "çizdi".

Eneski Sosyalistlerin aylar ve yıllar boyu yazılı, sözlü uyarı ve teklifleri birikimini yaptı. *Yeni Sosyalizme* atlayış görüldü. Yeni Sosyalistlerin en eskisi: İkinci Emperyalist Evren Savaşının bittiği yerde başlıyordu. Onun, Birinci Emperyalist Evren Savaşı bitimiyle başlamış bulunan Eneski Sosyalizmi bütünüyle tanımış olması beklenemezdi. Ancak Eneski Sosyalizmin yalnız "*Pratik*" alanda tek tük, Frenkçede "*Exploit*" dedikleri biçimde, sansasyonel yaptıklarını kulaktan kapma, ağızdan dolma dedikodulardan öğrenmekle kalmıştı. "*Teorik*" alanda hiç değilse yazılı basılı Eneski Sosyalist çabalarını: "Görmedim bilmem, almadım vermem" yollu hiç işitmemişçe kulağının arkasına atıverdi. Ama Enes-

kilerden hiçbir zaman hiçbir şey okumamış, hatta dinlememiş olmakla rahat rahat, kimi gerine kasıla övünmesi de beklenemezdi!

Anlaşılan her yiğidin bir yoğurt yiyişi olur. Yeni Sosyalistler, üzerlerinde hiçbir eski toz bırakmamak kaygısı ile ortaya yepizyeni çıkmak istediler. Eneski Sosyalistlerin: "*Atma Avcıoğlu, Din Kardeşiyiz!*" dedikleri Küçükburjuva Devrimciliğinin "*çok satış*" yapan sütunlarında ("Yön"de) görünmeyi, "*az satışlı*" Eneski Sosyalizm sütunlarında (Sosyalist'te) görünmekten daha "*yeni*" buldular.

Eneski Sosyalizmin bir yıl önce basılmış Teorik eserinde, bir "*Doğulu*" bilginin bir "*Batılı*" bilginle benzer yanlarını görünce kutsal isyanlarını haykıran Yeni Sosyalistler, sonra yarım buçuk Marksist bir "*Batılı'nın* yarım buçuk "teorik" bir makalesini Türkçeye çevirince aynı "*Doğulu'nun* aynı "*Batılı*" ile benzerliğini başlık yapmakta sakınca görmediler.

Eneski Sosyalizmle en ufak işbirliğini göze alamayan Yeni Sosyalistleri en az kınayanlar Eneski Sosyalistlerdi. Yeni Sosyalistlerin yeni girişimlerini en çok teşvik edip yazıyla, örgütle, kişiyle destekleyenler de gene Eneski Sosyalizm oldu. Eneski Sosyalistlerin en kınadıkları şey boş durmaktı. Boş gezen Allah da sevmezdi, Eneski Sosyalistler de... Çalışsınlar, bir iş yapsınlar, "başka ihsan istemezdi" Yeni Sosyalistlerden Eneskiler.

Yeniler Tercümevi seviyorlardı. Çeviri yaptılar. Ne iyi. Yeni Sosyalistlerden kimse Eneski Sosyalistlerin birikimini dileyemezdi. Hiç değilse Bilimcil Sosyalizmin kimi *klasiklerini* Türkçeye kazandırmaları, en yeni kuşaklar için, hele yabancı dil bilmeyenler için önemli bir işti.

Ya Türkiye'nin Ekonomisi, Sosyal yapısı, Sınıf ilişkileri?

Onu da Eneskiler düşünsün müydü? İşte buna Yeni Sosyalistler pek kıyışamıyorlardı. Eneskiden bir taş alırlarsa, daha doğrusu aldıklarını saklamazlarsa, başlarına taş yağacak gibilerine geliyordu. Eneski Sosyalistlerin *kendilerini*, yenilerin çıkaracakları dergide, en görünmez yere atılmış bir taş gibi kullanabilirlerdi. Eserlerine gelince!

Eneskilerin eserleri diye bir şey var mıydı? Hadi canım siz de! Öyle saçma sapan Eneskilerin değeri olsa, bitpazarına nur yağardı. Yeni'ler En Yeni kuşakları Eneski düşünce ve davranışlarla "*kafakarışıklığına*" uğratamazlardı. Eski elek çöplüğe, yeni elek yeni ve yüksek çiviye asılacaktı.

Eski elek: "*İkinci Kuvayimilliyecilik*" yahut "*İkinci Millî Kurtuluş*" idi. Çünkü *Birinci Kuvayimilliyecilik* ve *Millî Kurtuluş* 1919-23 yılları bitmişti. İkincisi 1950 yılları *Teorik* ve *Pratik* bütünüyle, *Stratejisi*, *Taktiği* 1923 ve 1930 planlarına göre, hem de *Parti Örgütü* ve *Parolası* ile başlatılmıştı. 1960 yılı 27 Mayıs siyasi devrimi ile amortize edilmişti.

Yeni Sosyalistler ona katlanamadılar. Yeni, yepizyeni bir "Strateji" istiyorlardı. Yeni elek: *Millî Demokratik Devrim* oldu.

Doğrusu bu Türkiye'nin Eneski Sosyalizminden de eski idi. 1905 Temmuz'unda yazılmış, 1960 yılları Türkçeye çevrilmiş "**İki Taktik**" eserinden alınmıştı. "**İki Taktik**"ten 25 yıl sonra işlenmiş Türkiye'nin Strateji ve Taktiğine kim bakardı? Her şey güneşin altında her şeyden daha "iyi" olmak için daha "yeni" olacaktı.

Yalnız bir noktacı kalıyordu, "**İki Taktik**"in yazarı, Teori'de temel, her ülkedeki "*orijinal*" ekonomi ve sınıf ilişkileri "*karakteristiğine*" dayanırsa teori adını alabileceğini ısrarla belirtmişti. Hani Türkiye'deki MDD formülünün karşılığını ve sağlam temelini verecek orijinal *Ekonomi* ve *Sınıf* ilişkilerinin karakteristiği?

DEMOKRATİK DEVRİM - HALK DEVRİMİ

"Millî" demek "Burjuva" demektir. Kelime oyunu yapma. Memleketinin orijinal sınıf mücadelesini maskeleyeme. Demokratik Devrim "Halk Devrimi"dir. Burjuva yağmurundan kaçarken Küçükburjuva dolusuna tutulma.

Ondan kolayı ne var? Yaptırırsın bol şekerli bir kahve, yakarsın -efendime söyleyeyim- telli sigarayı, yatarsın arka üstü. Açarsın **İki Taktik** çevirisini. Bir daha şöyle üstünkörü göz atıverirsin... Buldurur mu sana Türkiye'nin Sosyal yapı orijinalitesini? Hayır. Sana yalnız o karmakarışık müstebit Çar Rusyasının çetin sosyal ve politik savaşları ortasında gelişen bir tek "*Burjuva Demokratik Devrimi*" formülünü verir. Ve onu sen günde yüz öğün de tekrarlasan, soyutlaştırmaktan kurtaramazsın.

Ve sen o formülün başına, "*Burjuva*" sözcüğü yerine falan yahut filân ülkede geçirilmiş "*Millî*" sözcüğünü geçirmekle, büyük bir "*orijinalite*" yaptım sanırsın. Yani, "*Burjuva*" ile "*Millî*" sözcüklerinin Bilimcil Sosyalizm sözlüğünde ve sosyal *gerçeklikte* aynı *olaya* ve aynı *anlama* geldiğini unutmakla kalırsın. Çünkü "*Millet*" sözcüğü, *Kapitalizmin* yarattığıdır. Kapitalizm öncesinde *Ümmet* vardır, *Millet* yoktur.

Hepsinden daha firaklısı ise, "**İki Taktik**"te: *Burjuva Demokratik Devrimi* veya sadece *Demokratik Devrim* adını alan *olayın*, gittikçe nasıl durulduğu gözden kaçmıştır. "**İki Taktik**"in bütün tartışma özü: *Burjuva Demokratik Devrimi*'ni tabulaştırıp tabulaştırmamak değil, o devrime kimin, hangi sosyal sınıfın, *İşveren Sınıfının* mı, yoksa *İşçi Sınıfının* mı baş çekeceği noktasıdır.

"İki Taktik", iyice, duru ve kesin olarak: *Burjuva Demokratik Devrimi'ne* Çarlıkta *Burjuvazinin* değil, *Proletaryanın* öncü olacağını gösterir. Bütün problem: Devrimin *en önemli* konusu *İktidar* konusu üzerinde döner. Onun için **"İki Taktik"**, *Demokratik Devrim'in* *Burjuva* yahut *Millî* karakterini tartışmaz bile. 120 sayfa boyunca, *Demokratik Devrimde* yalnız HALK'ın (yani: *İşçilerle Köylülerin*) İktidara geleceğini savunduktan sonra, kitabın *"Sonsöz"*ü artık, kavrama daha keskin bir açıklık getirmek için, *Demokratik Devrime* dolaysızca *Halk Devrimi* adını verir.

"(...) *Proletaryanın* ve *"HALKIN"*devrim için yararlı olduğunu, devrim için *akacak kanın onların kanı olduğunu*" (Lenin, **İki Taktik**, s. 127) hatırlatarak: *"Baylar'ın ve Ortaklarının politik eylemiyle "HALK" DEVRİMİ'ndeki tutarsızlıklarını"* anlatır (**age**, s. 127). Baylar: *"Rusya HALK DEVRİMİNİ kendi sınıf mücadelesi damgasıyla damgalamaktan vazgeçsinler."* (**age**, s. 128) *"O büyük Burjuva sahteciliği... "İşçilerin bilincindeki Rusya HALK DEVRİMİ fikrini, sınıf mücadelesi fikri ile maskeleye eğilimine dayanmaktadır." "İşçinin bilincindeki Rusya HALK DEVRİMİ fikrini (Brentano biçimi) bir sınıf mücadelesiyle ("bağsız politikadan uzak sendika hareketine indirgeme" ile) maskeleye" istiyor."* (**age**, s. 129, Majüskülleyen - H. K.)

Demek Yeni Sosyalistlerin kolay buldukları soyut kavramlı formülün aslı HALK DEVRİMİ'dir. MDD'ciler 65 yıl önceki **İki Taktik**'in, birkaç ay içinde gerekli bulunduğu ve *"Halk Devrimi"* biçiminde deyimlendirdiği gelişimin gerisinde kalmışlardır. Bu kolay yanından *"Yeni"* Sosyalistliğin, ilk bakışta ve yapıda sanıldığı denli "kolay" olmadığı anlaşılıyor mu? Burada hangi güçlüklerin yattığı kendiliğinden BELLİ olacaktır.

İki Taktik: Proletaryanın ve Sınıflı toplumun *Sınıf Mücadelesini* (yani sosyalizmi) değil, *"Brentano biçimi"* sosyalizmi *"tutarsızlık"* ve Halk Devrimini *"Maskeleye"* sayar. Bizim kimi üstat Yeni Sosyalistler, sokaklara dökülmüş sınıf mücadelesini *"maskeleye"* (sosyalizm *yaşağı*, yahut *"cambazlığı"* çıkarmak) karasevdasına düşerler.

TARTIŞMA VE EYLEM METODU

Yeni Sosyalist AI (yahut Renkli) **Aydınlık**, II. *Emperyalist Evren Savaşı sonrası*, **Enyeni Sosyalist Mor** (yahut Ak) **Aydınlık**, 27 Mayıs sonrası **Aydın Gençlik** eğilimleridirler. Ana yanılığalar **Proletarya Partisi** dışında **tartışma** ve **eylem** kuruntularıdır. Yanılmaz *Papa çalımları da cabadır*.

Yeni Sosyalistler "Millî Demokratik Devrim" parolası çevresinde toplandılar. Bu Parolayı kendilerinin icat ettikleri, yahut "*Burjuva*" sözcüğü yerine "*Millî*" sözcüğünü geçirmekle çağdaş devrimciliğe daha uygun düştükleri gibi iddiaları tartışmayalım. Önce "*Türk Solu*" haftalık dergisi, sonra *Yeni-"Aydınlık"* aylık dergisi ikinci yaşlarına baskarken, MDD'ci *Yeni Sosyalistler* ikiye bölündüler. *Yeni-Aydınlık* biri *Al*, ötekisi *Mor* (sonra *Ak*) kapakla ayrı çıktı. *Türk Solu* da *Mor* (AK) *Aydınlık*'tan yana geçti.

1- *Al Aydınlık*: Mihri Belli-Vahap Erdoğan grubu olduğuna göre, özellikle *Yeni Sosyalistler* adını alabilirler. Çünkü eğilimce *II. Emperyalist Evren Savaşı sonrası* devrimcileridirler. Elbet daha sınıngılı olan bu kanat daha çok dikkati çeker.

2- *Mor (ya da Ak) Aydınlık*: Doğu Perinçek-Şahin Alpay, grubu sayıldığına göre *Enyeni Sosyalistler* adını alabilirler. Çünkü *27 Mayıs sonrası* devrimcileridirler. Elbet daha soyut kalan bu kanat daha az sınıngılı sayılır.

Gene de iki *Aydınlık* grubunun *Soyut Kavram* tartışmaları ancak somut problem ve olaylar üzerinde tartışılabilir. Günün *somut problemi* nedir? TİP'in ABA'cı düşük Liderleri hem TİP'i çarçur ettiler, hem de Türkiye'de *Proletarya Partisi* kavramını soysuzlaştırdılar. Oysa gerçek Proletarya Partisi dışında kalan her tartışma, sekter, mihenk taşsız yırtınma olur. Ne yazık ki, gerçek sosyalistlerin Parti-dışı bırakılmaları her şeyi tersine çevirmiştir.

İki *Aydınlık* grubunun karşılıklı *Yanlış* çıkartmaları da *ikincil* bir konu olabilir. Her iki grup da *Yeni Sosyalist*'tirler. Eski de olsalar, gökten zem-bille inmemişlerdir. Bilgi ve deneylerine göre kerte kerte *yanılabilirler*. Hele bir *iş* yapıyorlarsa, *yanılmazlık* taslamak gülünç olur. Bütün mesele yanılmakta değil, *temel yıkıcı* olmayan *yanlış* önündeki davranıştır.

Her yanlış düzeltilebilir. Ve bir yanlış düzeltildi mi, ortadan kalktı demektir. Elbet proleterce yanlış düzeltmek: Yanıldığını herkesin önünde açıkça ve temiz yürekle kabul edip, düzeltmek üzere gösterilecek doğru yolu eylemle tutmaktır. Böyle bir yanlış düzeltisinden sonra, yanlış yapanın alınına lanet damgası gibi ikide bir vurmak, her şeyden önce yanlış olur.

Yanlış nerede, nasıl düzeltilir?

Ancak ve yalnız *Parti* içinde ve bir *Organ kararı* ile. Yoksa *mutlak* olarak ne yanlış doğru değerlendirilebilir, ne de yanlış giderme sağlanabilir. Onun için grupların birbirlerinde buldukları yanlışları *İkincil* problem saymalıdır. Birincil problem, her şeyden önce *Örgüt* ve *Organ* problemi, burada *Parti* işidir. Nerede o Parti? Kimse cebinde "mavi boncuk" gibi bir Parti saklayamaz.

Ortada *üyeleri* belirlice seçilerek *eğitilmiş* ve demir *disiplinli* bir *Proletarya Partisi* bulunmadıkça, her problem sınırsızlık ve biçimsizlik içine düşebilir. Örgüt, yani gerçek *Proletarya Partisi* dışındaki başka problemler, yalnız öyle bir ölçünün yaratılması uğruna ve hemen hiza gelinerek tartışılabilir.

PROLETARYASIZ PROLETER DEVRİMCİLİĞİ OLMAZ

Eneski Sosyalizmi "bend"lemek (ABA'cılık)'ta, "sansür" etmek (MDD'cilik)'te: (Fraksiyon-Yuvar-Provokasyon) üzüzünden kurtulamaz. Proletaryasız sosyalizm ve sosyalist partisiz devrimcilik boşuna ajitasyon 'dur.

Ne var ki Türkiye'de Finans-Kapital, daha doğarken, ölümü görmüşçe Proletarya Partisinden ürkmüştür. En son TİP'in doğuşunu, sırf Türkiye'de gerçek bir İşçi Partisinin kuruluşunu önlemek üzere *kışkırtmıştır*. Kazara TİP içine gerçek Sosyalistlerin sızmaması için de, çoktan beri hazırladığı *lanet damgası* ile her türlü *karantina* zorbalıklarını bir an bile uygulamaktan geri kalmamıştır.

O nedenle Türkiye'nin bugünkü paradoksu ortaya çıkmıştır: İşçi Partisi dışında Proletarya Partisinin prensipleri savunulmak durumu doğmuştur. Onun için TİP, özlenen Proletarya Partisi olmak dururken, ters yönde, gizli servislerin ve açık okşayışların itkisiyle, aristokratlığa bayılan Küçükburjuva histerisine kapılmış bulunan ABA'cı ve kısmen düşük Liderler yönünde zorlanmıştır. TİP'in gerçekten bir Proletarya Partisi olmak için *büyük "Nefis mücadelesi"ne* yardımcı olunabilir. Ancak TİP, (*Otokritik+Yığın*) problemleri yoluna girmedikçe, tartışmalar da *mihenктаşı*, pratiğin kriteriyumu olamayacağı unutulamaz.

Demek henüz kesin karar organı yok. Hiç değilse görünen sosyalistler için, bu bakımdan, en ivedili tutum: Proletarya Partisinin *gerçekleştirilmesidir*. Yoksa, her konu kişicil görüntüsünü ve komplikasyonlarını yitiremez. Her şeyin *"neyrengî noktası"* gelmiş örgüte dayanmıştır. Nasıl: *"Devrimci teorisiz, devrimci pratik olmaz"* ise, tıpkı öyle: *Proletarya Partisiz Proletarya Devrimciliği de olmaz*. Bu hakikat kafalarda olsun *durulmadıkça*, yapılacak her düşünce ve davranış dağınıklığı maskeler.

Her ne pahasına olursa olsun: bu boşluk doldurulacaktır. Yoksa atlama tahtasına gelmiş bütün ajitasyonlar, bütün propagandalar gibi, bütün tartışmalar da, bütün eylemler de, her türlü düşünce-davranışlar boşlukta" havada, eski deyimle "muallâkta" asılır kalır.

Duygular, sempatiler, tercihler bir yana. Hiç kimseye özel taş atmadan, herkese, Usta'nın deyişiyile, "her zaman yeni olan" en eski prensibi, Romalının: "Delenda Carthago"su gibi analım. Çetecilik yetmez. Yuvar savaşı 50 yıl öncesine itilsin. Yoksa kimse kimsenin saçmalamasını pratikte önleyemeyecektir. Çeteciliğin yerine Tüzükle işleyen Ordulaşma geçmeli. Ordu: Gerçekten o adı alabilecek Proletarya Partisi'dir. Proletarya Partisiz, Proletarya Devrimciliği olamaz. Proletarya devrimciliğinin bulunmadığı yerde ise, hiçbir şey yok demektir.

Yaygın adıyla "Aydınlık'lar çelişkisi" denilen problem önünde tek çözüm yönü: Siyasi iktidar savaşı yapacak Programı ve Tüzüğü ile gerçekten Bilimcil Sosyalizme uygun Proletarya Partisidir. Hiç değilse Eneski Sosyalistler başka türlü düşünüp davranmaya zorlanamazlar. Bu genel kural konulduktan sonra, örgüt dururken Propaganda ve ajitasyon eylemleri ve tezlerine birincil önemin verilemeyeceğinde, hiç değilse Yeni-Aydınlıkçıların kuşkusu kalmamalıdır.

KİŞİ VE İLKE YÜZEYİ

Enyeni Sosyalizm: Küçükburjuva "eşitçilliği"ne ve "İlke" mistisizmine düşmemeli.

Mor, yahut Ak Aydınlık denilen çevreyi ele alalım. İşte Ak Aydınliğin Prensip-Program yazısının başlığı:

"Proleter devrimci birlik için ilkesiz birlik cephesini açığa çıkaralım!"

Dikkat edelim. Yukarıki satırı harflerinin yazılışı ile de olduğu gibi aldık. Orada alışılmış Majüskül (iri harf)ler tüm kaldırılmış. Hiçbir sözcüğe, yahut düşünceye imtiyaz vermiş olmamak için, bütün harfler miniskül (ufacık) biçimde dizilmiş. Sanki hiçbir "baş" istemiyorlar: bu Baş "harf" (Tilcik) bile olsa.

Bir kanıdır. Herkes bir olsun. Hoş bir şey. Ama, sınıflı toplumda bu dilek nedir? Küçükburjuva egalitarizmi [eşitlikçiliği]! Daha satırın ilk harfini görür görmez Ak Aydınlikçuları Küçükburjuvalıkla suçlamak istemiyoruz. Ancak böyle yazmak, mutlak eşitlik eğiliminin sembol buluşu ise, hemen söyleyelim: katılmıyoruz.

"Huruffyyunluk" (harflerden anlam çıkarma zanaatı) saçmadır. Ama, kimi sembolizmlerin altında yatani sezmemek yasak olamaz. Belki ki en genç Aydınlikçılar, başlıklarda majüskül harf kullanmamakla, içlerinden hiç kimsenin "sivrilmesine" katlanmamak isterler. Nitekim kendileri Enyeni Sosyalist oldukları için, sadece Yeni Sosyalist olanlardan kimseyi "Majüskülleştirmemek" alerjilerini normal sayıyorlar. Prensip-Program yazısında sık sık şöyle denilir:

"(...) her "Millî Demokratik Devrim" diyen ve belirli bir kişiye bağlılık gösteren unsuru proleter devrimci kabul eden anlayış, bizlere yabancı bir anlayıştır."(PD Aydınlık, Şubat 1970, 2 -16, s. 242)

"Kökü aşırı ferdiyetçilikte yatan bu küçükburjuva zihniyet, saflarımızda gerçek birliğin, sahte, düzmece olmayan birliğin kurulmasına yönelen, tartışma ve eleştirileri bastırmaya çalışmış, belirli bir kişiye bağlılığı ilkelere bağlılığın üzerine çıkarmak istemiştir. Kendisini proleter devrimci hareketteki "âdil hiyerarşi"nin en üstünde gören bu ferdiyetçi tutum, proleter devrimci hareketin tarihini temsil ettiği iddiasına kadar varmıştır."(ay, s. 243)

Demek harflerde majüskülü kaldırmak yüzeyi ile düşüncelerin özünde: "Aşırı ferdiyetçilik", "Belirli bir kişiye bağlılık", kendini "Âdil Hiyerarşinin en üstünde görmek", "Hareketin Tarihini temsil etmek" suçlaması epey paralel düşüyor. Anlaşıyor Ak Aydınlık gençleri "Millî Demokratik Devrim" formülündeki "Demokratik'lği harflere de, kişilere de aynen uygulamakta içtenlikçidirler, samimidirler.

Ak Aydınlıklar Enyeni Sosyalistlerimizdir. Kişilere saygı kişicil bir problemdir. Olaylara saygı: Onları oldukları gibi ele almaktır. Al Aydınlıklarını: 1 kişi gibi koyuyorlar. Oysa o 1 kişiye "bağlılık"tan söz edildiğine göre, Al Aydınlık birden fazla sayıda kişileri içine almıştır. Biraz da bir Eneski Sosyalistin, yahut Eski Aydınlık yazarının bildiğini katalım: Her iki Yeni Aydınlık kadrosu da aynı kültür seviyesindeki Aydınların Mahfili'dir.

Şimdi bu aynı seviyedeki insanlardan Ak Aydınlıktakileri sırf ve hep "ilkeli", Al Aydınlıktakileri ise sırf ve hep "ilkesiz" saymak nasıl inandırıcı olabilir? "Belirli bir kişiye bağlılık" noktası da öyle. Neden Al Aydınlıklar "bağlı" da, Ak Aydınlıklar "bağsız"? Kimi anılar ise, ilk zamanda "belirli bir kişi" uğrunda masaya yumruk atanlar Ak Aydınlıklarımız.

Şöyle, yahut böyle. Ak Aydınlıkların "İlke" tartışmasına girmiyorum. Yalnız tezlerini açıklayan: "İlkesiz birlik cephesi"sözüne bakalım. Ak'çılar bu üç sözcüğün tepiştiğini, birbirini çürüttüğünü dikkatlice baksalar görürverirdi. Eğer "birlik cephesi"gerçekten varsa, öyle bir şeyin kendisi de bir "İlke" neden sayılmasın? "İlke" deyince o yalnız soyut "Kavram"olmak zorunda değildir. Ortada bir "Cephe birliği" kuruldu mu, davranış pratik bir "ilke" durumuna girer. Yanlış ilke, doğru ilke başka... İkisi de "ilke"dir.

Sonra, "ilke" sırf kendi başına nedir?

Boş bir kavram da olabilir, dolu bir kavram da; doğru bir kavram da olabilir, yanlış bir kavram da... "İlke" olmak kendi başına dolu ve doğru olmayı ispatlamaz. Dünya ne boş, ne yapma, ne kalp "ilke"lerle doludur?

Kapitalizm ilkesiz midir? Emperyalizm yahut Faşizm, Derebeylik yahut Nurculuk ve ilh... kendilerine göre hep sürü sürü "*İlke'ler* tutturmuşlardır. Mesele bir yerde "*İlke*" var mı, yok mu da değildir. Mesele ilke denilen şeyin ne olduğundadır. "*İlke*"siz hayvan olur, insan olmaz. İnsanın "*İlkesizliği*" bile kendince bir "*İlke*"dir. Kendi "*İlke*"sini benimsemeyene "*İlkesiz*" demek bir Küçükburjuva afokonu olur. "*Bilimcil Sosyalizm ilkesi*"denecek. Mesele asıl orada çatallaşüyor ya!

İLKELERİN İÇYÜZÜ

Eleştiri ortamı da, ilkelerin doğruluğu da Proletarya Partisinin PRATİK'inde gerçekleşir.

İlkelerin içyüzleri *pratikteki* yerleri ve karşılıkları ile ölçülür. Eğer Ak Aydınlığın söylediği doğru ise, Al Aydınlık ekibi bir "*Birlik Cephesi*" kurmakla, pratikte yerini almış bulunuyor. İyi veya kötü bir "*İlke*"si mutlak olacaktır ki, cephesi kurulmuş. Ak Aydınlık onu "*ilkesiz*" değil, "kötü ilkel" sayıyorsa, bunu soyut kavramlarla değil, pratik olaylarla ispatlamalıdır. Ak Aydınlık da: "*Tek ölçü pratiktir*" (ay, s. 249) diyor. Ve Al Aydınlığın "*ilkesizliğine*" belgeler veriyor. Onlara kısaca değelim. Belki de "tavşan orada yatıyor."

Deniyor ki, Aydınlık "Alı al, moru mor" olmadan önce, 12. Sayıda bir "*Proleter Devrimci safları çelikleştirelim*"*bildirisi* çıkmış. "*Bildiri*"de, *saflarımızda tartışmayı, eleştiri-özeleştiriye örtbas etme, kapalı kapılar arkasına hapsetme eğilimlerine karşı çıkmış.*"(ay, s. 242)

Böyle bir tartışılmaz kural olur mu? Her eleştiri mutlaka açık salon-da yapılmayabilir. Her eleştiride kapıları ardına dayamak diye, mutlak bir "*Bilimcil Sosyalizm ilkesi*" bilmiyoruz. "*Saflarımızda*" mı denecek? Ya "*saflar*" ayrılmışsa? Ki ayrılmış... Hoş ayrılmadan ne imiş? Bir derginin yazı kurulu. Kurulun bir Program taslağı olsa bile, "*Tüzüğü*" var mı? Yok. Niye (hangi tüzüğe, hangi maddeye) dayanılarak tartışma kapılarının illâki açık tutulması "*ilke*"leştirilecek? Belirsiz, Demek Küçükburjuva "*sağ duyusu*"yetmiyor.

İkinci nokta: "*Eleştiri-özeleştiriye örtbas etme*", "*Birliğin kurulmasına yönelen tartışma ve eleştirileri bastırma*"(ay, s. 243) da, Bilimcil Sosyalizm açısından mutlak bir suç sayılamaz. "27 Mayıs" emeğindeki olayı analım. Devrimciler, günlerce sabahlara dek ateşli tartışmalardan bir adım atmaya vakit bulamıyorlar. Derken, açık bile değil, *aralık* duran kapıdan, bir, hem de "iyi dilekli" yoldaş kulak verir, ki... ne verirsin? Karşı taraf, bir baskınla, o uzun tartışmacıları Türkiye dışına

sepetler. İmdi: O davranışı inmelendiren tartışmayı kısa kesmek için o "*eleştirileri bastırmak*" mı iyi olurdu, yoksa *basılıp* sınır dışı edilmek mi? Demek, gene, Küçükburjuva "*Sağduyu*"su yetmiyor.

"*Eleştiri hürriyeti*" de her şey gibi dozu, biçimi değişen bir ilaçtır. Onu hekimi kullanırsa etken olur. Hekim kimdir? Ancak ve yalnız *Proletarya Partisidir*. O olmadıkça, bütün "*İyi Dilekler*" gibi dünyanın "*Sağduyuları*" da güme gidebilir.

Daha "*esaslı*" görünen başka "İlke"lere bakalım. Sırasıyla hep güzel, iyi, doğru şeyler dizilmiş gibi görünüyor:

1- "*Temel mesele, bir gençlik ve aydınlar hareketi niteliğini aşır, sınıf temeline, İşçi Sınıfına dayanma meselesidir.*" (ay, s. 241)

Nasıl dayanılacak?

2- "*Sürekli ideolojik mücadele yürütmek ve eylemine girmek zordurdayız.*" (ay, s. 242)

Nasıl yürütülecek?

3- "*(...) Küçükburjuva ilericilerine özgü çalışma tarzlarından arınma görevi önümüzde durmaktadır.*"(ay)

Nasıl arınılacak?

4- "*Başta İşçi Sınıfımız olmak üzere tüm halkımızı bilinçlendirmek ve örgütlemek görevini (proleter devrimci) mutlaka gerçekleştirecektir.*" (ay, s. 241)

Nasıl gerçekleştirecek?

Daha böyle onlarca, yüzlerce kendi başına, soyut doğru, iyi, güzel kavramlar art arda sıralanabilir. Hepsi gelir bir "*Nasıl*"a dayanır. Hangi *pratik* yol ve araçla o "*İlkeler uygulanacak?*" Bu, ne aynı "*İlkeleri* günde beş yüz kez tespah çekmekle, ne kapıları artlarına dek açık salonlarda "*Bilimcil Sosyalizm*"yarışçılığına girmekle *yapılamaz*.

Bütün bunları "yapma"nın modern Toplumda bulunmuş bir tek yolu ve aracı vardır. O yollu araca Siyasi *Parti* denir. Bilimcil Sosyalizmin Politik Partisi: *Proletarya Partisi'dir*. O olmadıkça hiçbir şey yapılamaz. Bütün yapılanlar Proletarya Partisine teoride ve pratikte varmıyorsa, ya "*frazeoloji*"dir, ya "*beyinsiz işgüzarlık*"tır.

Ak Aydınlik bu yönde ne diyor?

AK AYDINLIĞIN DEDİKLERİ

Bilinç-Çizi-Hazırlık-Açıklama: *Proletarya Partisiyle olur. Medrese goygoyculuğu bile tek merkezden örgütlenirdi ve hâlâ örgütleniyor.*

"Bütün çalışmalarımızın geniş işçi ve köylü yığınlarını ve tüm halkımızı bilinçlendirmek ve örgütlemek yönünde propaganda faaliyetini esas aldığı, bugün devrimin sosyal ve psikolojik şartlarını hazırlamak amacıyla geniş bir siyasi gerçekleri açıklama ve bütün Halk sınıflarının mücadelelerini yürütme çalışması safhasında olduğumuzu unutan; kitle çizgisi anlayışımıza ters düşen, ferdi kahramanlık gösterilerini esas çalışma tarzı olarak öneren ve her şeyden önce politik bilince ikinci derecede yer veren..."ve ilh... ilh...

Bütün çözüm bu satırlık tek cümlede toplanıyor. Bütün o uzun sözün kısası: Hangi "SAFHA"da bulunduğumuz Ak Aydınlık'tan sorulur. Bu "Safha", bir "HAZIRLIK" ve "AÇIKLAMA" safhasıdır. Orada "BİLİNÇ" ("Halkımıza bilinç", "Siyasi bilinç") pişirilip *piliç* gibi yenilecek ve "ÇİZİ" (Kitle çizisi) imbikten geçirilip cinzano şampanyası gibi içilecek. Nasıl mı? Ne sorarsınız? Elbet Siyasi Parti ile değil, bayağı örgütlerle bile değil... Ya? Bunu Ak Aydınlık söylüyor: "ÖRGÜTLENMEK (...) YÖNÜNDE (...) PROPAGANDA"... Evet, "yönünde propaganda" ne olacak hem de? "ESAS!"

Bunlar sanki insan ayağı basmamış Türkiye denilen sönük yıldız Devrimci Uçan dairelerle konmuş Merihli üstinsan astronotlarıdır. Hazırlığı, açıklamayı, hatta örgütü *lafla* yapacaklar!

Çorak Türkiye gerilik ve gericilik batağı içinde, "devrimcilik" uğruna çırpınan hiçbir genci *artdüşünce* yahut "önyargı" ile damgalamayı gönül hiç istemiyor. Ama, o "SAFLARIMIZ" diye koca koca laflarla ağızlarından yalım saçanların, bir Proletarya Partisi dışında hiçbir "BİLİNÇ"nin, hiçbir "ÇİZİ"nin, hiçbir "SAF"ın gerçek Devrimcilik olamayacağı denli alfabetik bir doğruyu atlayışlarına ve 50 yıl önceden bıraktığımız tereleri "Propaganda esas" rahat döseğine uzanarak "Devrimin Sosyal ve Psikolojik şartları" diye bize satmalarına ne demeli?

Belki ağır konuşuyoruz. Bırakın da hafifliklerimiz beğendikleri bulutlarına uçsunlar. Çünkü karşımızda, dilimizi yakacakmışça adını ağızımıza almaktan kaçındığımız 500 Finans-Kapitalist: CHP yetmeyince DP, o yıkılınca AP, onun eksiklerini tamamlamak üzere her telden GP, CKMP, MP, MHP, MNP ve ilh... ilh... diye her aybaşıda üç beş Siyasi Parti tazeliyor. Bizim çocuklar neredeler? Üç milyon kişilik ücretli sayılan İşçi Sınıfı var. Bir Parti kurmak için "Objektif şartlar" mı eksik, "Sübjektif şartlar" mı eksik diye, karşılıklı çift mi, tek mi oyunu ile cilveleşiyorlar.

Finans-Kapitalin de baş dileği bu. 3-5 bin Tefeci-Bezirgân kasaba eşraf, ayan ve ağavâtına beş on Siyasi Parti için ölüm çağında "Sübjektif ve Objektif" bütün şartları bulduracak. Bizim 50 bin tertemiz üniversiteli genç aydın yığınlarımız, 500 bin kapıkulu aydınımız, 750

bini yabancı ÷lkelerde, 1 milyonu T÷rkiye'de işsizimiz, 3 milyon kısmı işsizimiz, de ki yok. Her gün İşçi grevleri, Köylü işgalleri ve ayaklanmaları patlıyor. Gençlik, yarış ederce geberen *Finans-Kapital* oligarşisine, mezarından zorla hortlatılmış *Tefeci-Bezirgân* plütokrasisine karşı her gün kanlı dövüşler yapıyor. *Genç* şehit kanları, *İşçi-Köylü* canları dökülürken, bir *Proletarya Partisi* için "*ŞARTLAR MÜSAİT*" mi diye diye hâtiften [gaupten gelen ses] CIA sesinin vereceği Şahane "*İrade'i Seniyye*" [padişah buyruğu] ve "*Fetvayı Mübin*" [şeyhülislam fetvası] beklenecek.

Hepimize söyleyelim: bu tartışma çıtkırıldımlığının iler tutar yanı kalmamıştır. Kendimize gelelim. Yarım yüzyıllık Bilimcil Sosyalist Devrimci geleneğimize, bir yanda "*İlân'ı aşk*"ederken, ötede ağız dolusu sövmeyelim. Sıkı mı, 5 kişi de olsanız, 10 kişi de, bir araya gelmek istiyor musunuz? Bunun lafı kalmadı, Gerçekten "*SAF*" bağlayıp, bir Proletarya Partisinin *çelik çekirdeği* içinde demir disiplinle her şeye göğüs gerebilir misiniz? Değilse, devrim gevezeliği niye? Medrese mollalığı bile, halkın içine goygoycularını bir merkezden örgütleyip yolları. Siz başsız goygoyculukla cihangir olamazsınız.

AYRIM IV

ENESKİ SOSYALİZMDEN YENİ SOSYALİZME (AL AYDINLIK)

Bu Ayrımda: 50 yıllık bütünlüğü bulunan *Minima Program* somutluğı yerine, *Taktikten* bile koparılmış Soyut bir *Strateji* gösterişinin getirdiğı *Primitivizm* (ilkellik) geriliğı ele alındı. Türkiye'nin Sınıf ilişkilerindeki orijinalite örtbas edilmeye çabaladıkça, nasıl *Evrım* ile *Devrim'in*, *Strateji* ile *Taktiğın* karıştırıldığı, sırf *genel* ve *ilkel* hakikatlerin tekerlendiğı ve bir kuru "Slogan"ın *Parti* ve Proletarya yerine geçirildiğı belirtildi. *Sınıfı* ve *Halkı* bilince, örgüte, eğitime kavuşturacak "*Pratik Yollar*" sağlanmaksızın, "*genel slogan*"dan her şeyin beklendiğı ve net *Parti* yerine Menşevik "*Örgütlenme - Prose*" yolundan "*Katkı*" yumurtlamalarına gidildiğı karakterize edildi.

STRATEJİ İLE TAKTİĞİN KARIŞTIRILIŞI

Sosyalizmin Minima Programı somuttu: **Stratejiyi** de **Taktiği** de içine almıştı. 50-40-33-20-16 yıl önce durmaksızın işlenen **Demokratik Devrim** bütünü birkaç yıldır parçalandı. ABA'cılar **Taktiği**, MDD'ciler **Stratejiyi** ayırıp soyutlaştırdılar.

Az çok gördük: Türkiye'de Sosyalizmin "*Stratejisi*" 50 yıl önce konulmuş bulunan *Minima Program'dır*. Bu program, "*Milli*"yahut "*Burjuva*" başlığının konulmasına yer kalmaksızın: "*Demokratik Devrim*" Stratejisi ve Taktiğini içine almıştır. 40 yıl önce aynı *Demokratik Devrim* Stratejisi ve Taktiği bütün ayrıntıları ile işlenilmiştir. 33 yıl önce "*Demokratik İnkılâp*" adıyla İşçi-Köylü açısından en somut biçimde yazılıp yayınlanmıştır. 20 yıl önce bir, 16 yıl önce bir daha: *Demokratik Devrim*, Türkiye'de kurulan iki Sosyalist Partinin, *Emekçi* ve *Vatan* Partilerinin resmî Program ve Tüzüklerinde *pratikçe* uygulanmıştır.

Demek, *Demokratik Devrim* Stratejisini ve Taktiğini yarım yüzyıl sonra *yeniden* keşif ve icat etmek diye bir problem ciddiye alınmaz. Olsa olsa: 50 yıldan beri işlenegelmiş, uygulanagelmiş bulunan Sosyal Strateji ve Taktiği, bugünkü Dünya ve Türkiye şartları için daha *objektifçe* ve daha *somutça*, bir yol daha eleştirci gözle değerlendirmek ve uygulamak problemi ile karşı karşıyayız. *Değerlendirilecek ve uygulanacak şey*: Taktikten ayrı bir Strateji değildir. Strateji ile sıkı sıkıya bağlı olan Strateji içinde Taktik birinci problemidir.

Sosyalistler arası savaşın başlıca yanlışı, Strateji ile Taktiği, hiç değilse Teori alanında birbirine boş düşürmeleridir. TİP ABA'cıları Strateji dışında *Taktik'ten* başkasını görmez durumdadırlar. Onlar, Devrim gelsin, Stratejiyi o zaman düşünürüz, diyorlar. TÖS Salonunda TİP sözcüsü B. B. Boran, Tezini öyle savundu. Bu, yumurta kapıya gelsin kendiliğindenciliği idi. Strateji planı açık olmayınca ister istemez *Taktik* düşünce ve davranışlar birbirini çürüten eylemlere döküldü.

MDD'ciler o tutumun taban tabana zıddını ele aldılar. TİP Programında "*Sosyalizm*" bulunmadığını kendileri söylediler. Demek Demokratik Devrim'in TİP'te Asgari Programla yürürlükte bulunduğunu gördükleri, söyledikleri, yazdıkları halde, soyut bir Strateji tartışmasına girdiler. Strateji'ye var güçleriyle yüklenmekten, *Taktiği* değerlendirmede teorik ve pratik yanılığa düştüler. "*Geniş Cephe*", "*Dev-Güç*" dayanışmasını, *Taktik* ötesinde bir saf Strateji konusu yaptılar. MDD düşüncesi, *Demokratik Devrim'in birikim çağını* (Minima Programı), *atlayış* konağı ile karıştırdı.

DEVİRİM KONAĞINDA MIYIZ? EVRİM KONAĞINDA MI?

*Ekonomik bunalım her patlamayı getirebilir. Ama bu patlama 10 yıldır süren **Karşıdevrim**'le önlendikçe **Atlayış-Devrim** içine girilemiyor. Hele **Proletarya Partisi**'nin bile şartlarını "**Hazır**" bulmayan MDD'ciler: **Birikim-Evrim** konağında bulunduğumuzu nasıl görmezler?*

Bu karışıklık açıkça belirtilmiyordu. Ama davranışlarla abartılıyordu. Bugüne dek, Türkiye bir Devrim içinde değil midir? Bunu ciddi ciddi soran akıllı gençler gördük. Onlara göre elbet Devrim içinde idik. Dolayısı ile de ne ric'at, ne savunma taktiği değil, taarruz taktiği uygulanacaktı. Hayır, Taktik de nesi? Yalnız taarruz Stratejisi... esastı!

Dünya bir bunalımlar ve devrimler çağını yaşıyor. Bu tartışılmaz gerçekliktir. Türkiye, o dünyanın bir parçası olarak ister istemez Kapi-

talizmin her an patlayacak Bunalımları ve Devrimleri dışında kalmaz. Ancak, öyle bir *çağda* yaşamak başka şeydir, o çağın belirli somut *devrim kesimi* olmak, başlı başına dolaysız *devrim konağını* yaşamak başka şeydir.

Zamanımızda art arda bir sıra, hatta sürü sürü bunalımlar ve devrimler oldu, oluyor, olacak. O bunalım ve devrimler için *hazırlıklı* bulunmak bir iştir, onların dolaysız *içinde aktif* olmak başka bir iştir. Kapitalizmin eşitsiz gelişim kanunu gereği, her ülkede özel ve ayrı *Devrim-Evrım* konakları gelişir. Bu konakları birbirine karıştırmak, gerçekliğe sığmaz. Her ülkenin ansızın patlayan bunalım ve devrim konakları arasında bir sıra, hatta sürü sürü durgunluk, birikim, evrim konakları olur. Bu söylediklerimiz Alfabe. Ama, o alfabeyi tartışanlar, içtenlikle konakları karıştırıyorlar.

Türkiye bu konaklardan hangisinde bulunuyor?

En son 27 Mayıs geçirildi. O bir "*Devrim*" konağı adını alabilir.

Nasıl bir devrimdir?

Kendine göre Siyasi bir "*Demokratik Devrim*"dir. Çünkü halka özlem besledi ve diktatörlüğü savunmadı. Hatta, ondan önce halkı ayartmaya yarayan maskeli karşıdevrim diktatörlüğünü ortadan kaldırdı. Onun yerine halka daha yakın sosyal koşullar getirdi.

27 Mayıs "*Millî*" midir?

Bütün ülkeyi ve milleti, tüm sınıfları kapladığına göre "*Millî*"dir de. Gerçi Millet ve tüm Sosyal Sınıflar aktif olarak Devrim aksiyonuna kalkışmadı. Ama, Genç Ordu güçlerinin davranışına önce tarafsız kalışı, sonra yeni Anayasayı benimseyişi ile oyunu ve onayını verdi.

Şimdi 27 Mayıs'ın neresindeyiz?

Kimse devrim *eylemleri* içinde bulunduğumuzu öne süremez. Devrimin 10. yılındayız. Anayasa'nın önerdiği Reformlardan hiçbirisi uygulanmıyor. Tam tersine, 27 Mayıs Anayasasını tanınmaz kılığa sokmak için geceli gündüzlü gizi faaliyet fareleri, yapılmış devrimin bütün anılarını delik deşik ediyor. Gençliğin ve halkın her devrimci davranışı en kanlı gangster metotlarıyla boğuluyor. 27 Mayıs'ı hiç affetmeyen, her cinayetini 27 Mayıs'a affettiren, Millete tükürdüğünü yalatan bu durumdan daha gerisingeri *Karşıdevrim* olabilir mi?

Demek 27 Mayıs Devrimi'nin 10. yılında, Devrim eylemleri, Karşıdevrime döndürülmüştür. İkinci bir 27 Mayıs veya başkası gelir mi, gelmez mi? Gidiş açıkça bunalımı hızlandırıyor. O ayrı problem. Şimdi Devrim konağında değiliz. Yeni bir Devrim Stratejisi düşünülse bile, Devrim Taktiğini şu anda uygulamak yerinde olmaz. *Birikiş* ve *Evrım* Konağındayız. *Yarın* sabah yahut *bu gece* yarısı ne olacağına fal ba-

kamayız. Ama *bugün* dolaysız devrim görevleri: (Devrim mücadeleleri, Devrim teşkilatları, Devrim parolaları, Devrim biçimleri) ile karşı karşıya değiliz. Nasıl olabiliriz ki, en başta bütün MDD'ciler daha bir Proletarya Partisi için şartları yetersiz buluyorlar.

Hangi objektif (nesnecil) ve konkret (somut: elle tutulur) durumdayız?

Evrim birikimi konağındayız.

İKİ TÜRLÜ SOMUT TAKTİK

*Strateji içinde Taktik: Bulunulan konağın **Taarruz** mu, **Ric'at** ya da **Savunma** mı gerektirdiğini; Sırf Taktik: O konağa uygun (**Dövüş+Örgüt**) Biçim ve Parolalarını açık belirlemektir. MDD'ciler bu **somut** planı, Türkiye'nin, **objektif** sınıf ilişkilerinden çıkaracak yerde, ezbere ve soyut strateji sloganı tekrarlıyorlar.*

Evrim konağında *Strateji* denildi mi, sırf *Strateji* olarak *Strateji* düşünce ve davranışlarını soyutça tekrarlamak mollalık olur. *Strateji* geleceğin perspektifidir (uzak ufuklarına bakıştır). Günün konusu, 50 yıldır bilinen o perspektife göre: *Strateji içinde Taktik* veya *Taktik* olarak *Taktik* biçimleri ve parolalarıdır.

Strateji içinde Taktik: Bize, Evrim Konağının, çıkış basamağında mı, yoksa iniş basamağında mı bulunduğumuzu araştırıp gösterir.

Taktik olarak Taktik: O iki basamaktan hangisine en uygun düşecek Mücadele ve Teşkilat (Dövüş - Örgüt) biçimlerini ve parolalarını ele alır. Bu ele alış aynı zamanda iki yönde işler: Dövüş - Örgüt biçim ve parolalarının önce bize (Parti'ye!) uygulama yollarını belirtir; sonra yağınlara benimsetme yollarını belirtir.

Bütün Sosyal "Stratej/c/"lerimize toptan bakınca, yazdıklarında ve yaptıklarında, o iki bakıma boş verdikleri görülüyor. Mesele kıyasıya somut *Taktik* iken, onlar kıyasıya soyut *Strateji* kesiyorlar.

1- Önce meselenin *Konuluşu* net olmuyor. Çok genel deyimlerle bir "*Strateji aşaması*" tutturuyorlar. O *Strateji* aşamasının veya konağının hangi basamağında bulunduğu ve hangi *Taktik*'in uygulanacağı ağza bile alınmamaya çalışılıyor. "*Strateji içinde Taktik*"m karakteristiği güme gidiyor. Herkes ağız açık bakıyor. Hâftiden gelen sese ya "*Körü körüne itaat*"edecek, yahut açıktan açığa "*İsyan Bayrağını*" kaldıracaktır.

Strateji içinde *Taktik*'in, iniş mi (*Ric'at* veya *Savunma* mı), yoksa çıkış mı (*Taarruz* veya *Atılma* mı) olduğu *bilincine* duruca varılamı-

yor. Bilincin yerini sözde "*disiplin*"adı verilen *otomatizm* alıyor. Dağın tepesine çıkılacak ya; geçilecek yer ister uçurum olsun, ister sarp kayalık, kanatlanıp oraya uçulabileceği sanılıyor. Atılış belki Hasan Sabbâh'ın müritlerinde görülen yaylımı buluyor. Ama, ayaklar kolayca yerden kesiliyor ve Kaosun (mahşerin) içine düşülüyor. Atavizmimiz [atalara çekme, benzeme] diriliyor. Bir "*Bozkurt*" bekleniyor, yahut bulunuyor, ki Ergenekon'dan kurtulunsun.

2- Sonra "*Strateji aşaması*" ne denli sık ve çok kullanılırsa, o denli kolayca her şeyin kendiliğinden çözümlenivereceği umuluyor. Önümüzdeki uçuruma nasıl inileceği, sarp kayaya nasıl tırmanılacağı serinkanlıca ve örgüt denecek *örgütlüce* araştırılmıyor. Elde bir kuru Parola, "*açıl kapım açıl*" dendi mi, kayaların yarılıp içinden cevherler yüklü deve katarlarının çıkıvereceği sanılıyor.

Oysa Strateji gibi Taktik de, her ülkenin kendi *orijinal Sosyal Sınıflar* karakteristiğine göre özel (dövüş + örgüt) parola ve biçimlerini uluslararası kazançlarla sentezleştirir. Onun yerine kerametli Şih hazretlerinin yakıştırama kehaneti beklenen mucizeyi getirmedi mi, uçurum gözde büyüyor, sarplık yıldırıcı geliyor.

Örgüt çerçevesinin belirsizlendiği, Taktik düşünce ve davranışların bilinçsizleştiği yerde, ister istemez, *düşüncenin* yerini *içgüdüler* kaplıyor. Her Bilinç aydınlığına ulaşmamış çekişmede, iş kızışınca akıl'lar duruyor, *refleksler* (otomatik tepkiler) oynuyor. Kargaşalıktan billûrlaşma güç çıkıyor.

MOMENT (AN) ANLAYIŞSIZLIĞI

İş Siyasi Devrimin, Sosyal Devrimle ilişkisini ve önümüzdeki görevleri özellikle planlamaya gelince: Genel ve İlkel gerçekleri tekerlemekle, asıl problemler baştan savılıyor.

Bizim diyalektiğimizce hiçbir kargaşalık, tek yanlı, hep kargaşalık olarak kalamaz. Toplum var oldukça, her Kaos'tan (Mahşer'den) bir billûrlaşma, biçimleşme çıkabilir ve çıkarılmalıdır. Su bulanmadan durulmaz. Herkesin, "*Elhamdülillah Müslümân'ım!*" der gibi: "*Şükür Sosyalistim*" diyerek birbiriyle kucaklaştığı "*Sosyalizmin balayı*" daha fazla süremezdi. Nitekim şimdi herkesin "*Nasıl Sosyalist*" olduğu önem kazandı. Stratejinin de "*Nasıl Strateji*" ve Taktiğin "*Nasıl Taktik*" olduğunu sormak ve karşılık almak zamanı böyle geldi. Eleştiriler yörüngelerine oturmalıdır.

1905 Çarlık Rusya'sında ilk yenilgin Sosyal Devrim patlarken, oranın devrimcisi, "Taktik" adı altında şu Strateji'yi önerdi:

"Kim Sosyalizme Siyasi Demokrasi dışında, başka bir yoldan varmak isterse, o ister istemez hem ekonomi bakımından, hem de politik bakımdan saçma ve gerici sonuçlara varır." (Lenin, **İki Taktik**, s. 21)

Bu, *Siyasi* Devrimlersiz Sosyal Devrimin gelişemeyeceği için de doğru bir kuraldır. Siyasi 27 Mayıs üzerine, 1960-70 Türkiyesinde yukarıki doğru formül, birbirine zıt iki yönde çekiştirildi. Ve o Strateji içinde anlatılan somut *Taktikler* görmezlikten gelindi. TİP ABA'cıları, ellerinde "*Parti*" olunca kendilerini her türlü Taktik zahmetinden bağdaşık bildiler. MDD'ciler ise, ellerinde "*Parti*" bulunmadığı için, bir Strateji sloganını her türlü Taktik yerine kullandılar. Ortada Türkiye'nin nice yakıcı Taktik problemleri yatarken, onlar, önümüzdeki *Aşama Demokratik Devrim* midir yoksa *Sosyalist Devrim* midir? gibi en **genel** soyut kavramları önerdiler.

ABA'cılar, madem ki "*Demokrasi dışında*" Sosyalizme yol yokmuş, öyleyse Demokrasi demek (*Parlamentarizm + Sendikalizm*) demek olduğundan, hiçbir devrimci Taktiğe metelik veremeyiz, sonucuna vardılar.

MDD'ciler daha "*metne saadık*" kaldılar: Madem ki Sosyalizmden önce Demokrasi geliyormuş; Öyleyse *Milli Demokratik Devrim* Stratejisinden başka herhangi Taktik sözünü ağza almak *devrimcilikten* caymaktır, sonucuna vardılar.

Oysa yukarıki Stratejik formül, sayısız somut Taktikler kanevası içinde çok özel durumlar için konulmuştu. Ve daha konulurken, ölümden kaçınca, "*genel*" hakikatler ve "*ilkel gerçekler*" tekerlemekten sakınılmasını açıklamıştı. Hemen her sayfa, Devrim gerçekleştiği zaman bile "*Devrim*"\e her işin bitmeyeceğini, asıl ondan sonra başlayacağını anlatıyordu:

"Devrimde yenik düşen karşıdevrim yok olmayacaktır, tam tersine, karşıdevrim, kaçınılmaz olarak yeni ve daha amansız bir savaşa girişecektir." (Lenin, **İki Taktik**, s. 38)

"(...) şu andaki devrimci dönemi izleyecek olan gelişme hakkında ve 'siyasi bakımdan özgürlüğe kavuşmuş bir toplum' gerçekleştiği zaman ne olacağı hakkında GENEL mülâhazalar içinde boğulmaktan kaçınılıyoruz. Nasıl "Ekonomistler" ŞU ANIN siyasi görevlerini anlayamamış olmalarını gizlemek için, siyasetin ekonomiye tabi olduğu yolundaki İLCEL GERÇEKLERİ ileri sürüyorlardıysa, aynı şekilde, yeni Iskra'yı çıkaranlar da, Toplumun siyasi Kurtuluşunun ŞU ANDA bize yüklediği devrimci görevleri anlayamamış olmalarını gizlemek için, si-

yasi bakımdan özgürlüğe kavuşmuş bir toplumun bağrındaki mücadele konusunda İLKE GERÇEKLERİN sözünü edip duruyorlar." (Lenin, **İki Taktik**, s. 38, Majüskülleyen - H. K.)

ABA'CI "SOSYALİZM" VE DEVRİMCİ TAKTİK

TİP ABA'cılarının içyüzleri 55 yıl önce suyu ısıtılmış "göbekli memur" sosyalizmi idi.

Türkiye'de "Şu anın Siyasi görevleri", "Toplumun... şu anda bize yüklediği devrimci görevler" nelerdir?

Siyasi İktidar Savaşı yapacak gerçek *Proletarya Partisi'nin* "Minima Programı"na giren *Taktik* problemlerdir. "Strateji"*Türkiye'de 50 yıldan beri Demokratik Devrim* amacını işlemiştir. Hâl böyle iken ABA'cılarının "Sosyalist Devrim", MDD'cilerin "Demokratik Devrim" üzerine "sel'li seyf ederek" (kılıçları çekerek) düelloyu kana kan yürütmeleri: "GENEL MÜLÂHAZALAR" ve "İLKE GERÇEKLER" üzerinde Medrese kavgasına benzemiyor mu?

Bu kavganın altında "AN'IN GÖREVLERİNİ ANLAYAMAMIŞ OLMALARINI GİZLEMEK" yatmıyor mu?

TİP ABA'cıları "Tepeden inme" diye (gölgesine sığındıkları) 27 Mayıs'ı sırf keskin "Sosyalizm" adına kınıyorlardı. O zaman kime benziyorlardı? Marks'ın alay ettiği 1848 Frankfurtlu Liberallere

"Frankfurtlu liberaller nutuk atarken, Kral zaman kazanıyordu, askerî birliklerini takviye ediyordu. Öyle ki, gerçek güçle desteklenen karşı-devrim, hayran kalınacak "karar"larına rağmen, demokratları tam yenilgiye uğrattı."(Lenin, **İki Taktik**, s. 28)

TİP'li ABA'cılar, köyde kentte kürsüden 27 Mayıs'a yan bakıp nutuk atarlarken, Finans-Kapital "Gerçek güç" olan Ordu'yu "Amerikan yardımı" ile nötralize etti. Anayasa, Seçim Kanunu tırtıklamalarıyla, TİP'in "millî artık"tan alınmış 15 koltuğunu 2'ye indirdi. ABA'cılarının en çalımı "Zâti Sungur"u, hâlâ sesi kısılincaya dek 1969 Seçimlerinde Pehlivan Demirel'lerle ve Kırk Tilgili Paşa'larla: "Başa gürüşmekken dem çekiyordu.

Bu ABA'cı Sosyalizm nasıl bir "Sosyalizm"dir?

1914'ten beri hallaç pamuğu gibi atılmış:

"Sosyalizmin bir çeşididir. Tatlandırılmış Sosyalizmdir. Ülkücü ruh-suz, ihtirassız sosyalizmdir. Göbekli memur ve aile babası sosyalizmdir. İstatistik memuru ve burnu kapitalizmle yapılan antlaşmalara giden sosyalizmdir. Yalnız reformlarla (dönüşümlerle) çok meşgul sosyalizmdir. Bir tabak mercimeğe ağabeylik hakkı taslayan, burjuvaziye karşı sabır-

sızlıkları regülasına [düzene] koyan, Proletaryaca gösterilen cüretlere otomatik fren sıkıcı sosyalizmdir." (Lenin, **Contre le courant**)

Parlamentar'lerin (Milletvekillerinin), memurların, aydınların, imtiyazlı işçi gruplarının Kapitalizmi oturaklılaştırma Sendikalizmi, külah kapıcı küçükburjuva politikacısı, proletarya içinde yapma ayrılıklar yaratan lonca ruhu, "kimi eleştiri türlerinin mız çıkartıcı derin düşün-celeri", "Ölü fikirlere cici elbiseler"(Lenin, **ay**)... ABA'cılar, 65 yıl önce durulmuş o "Sosyalizm" defterini açıyorlardı.

MDD'CİLER VE AYRILIKLARI

MDD'ciler, tek sloganı: **Parti** ve **Proletarya** yerine geçirebileceklerini sandılar. İşçi Sınıfına "**Pratik yollar**" gösteremediler. Başboşluk ayrılıkları kışkırttı.

MDD'ciler, TİP ABA'cılarına karşı "yekpare" saldırıya geçerken en zayıf yanları: ABA'cıların *örgüte ipotek* koymuşça sahip çıkmalarına karşı, MDD'cilerin kendilerini kolayca ele verip, *örgüt dışı* edilmeleri oldu. Başlangıçta MDD'cilerin durumu 1905 yılı Vperiyod'cuların durumunu andırıyordu. **İki Taktik** o durumda yapılacak işi şöyle özetlemişti:

"(...) Bizim bugünkü görevimiz Cumhuriyet uğruna savaş için, proletaryanın o savaşa en enerjik biçimde katılabilmesi için şiarlar atmak, pratik yollar göstermektir." (Lenin, **İki Taktik**, s. 40)

MDD'ciler ne yaptılar?

"*Tam Bağımsızlık+Gerçekten Demokrasi*" şiarını bayraklaştırdılar. Şiar, Türkiye'de Eneski Sosyalizmin en doğru parolası idi. Ama, bir çiçekle bahar olmayacağı gibi, bir "*Şiarla* Devrimciliğin bitmeyeceği ortadaydı. İki Taktiğin kısaca "*Cumhuriyet*" parolası yerine uzunca "*Tam Bağımsız+Gerçek Demokrasi*" şiarı geçebilirdi. Ancak o şiarın yanında, üç şart daha vardı ki, yalnız birinin eksik oluşu, kurulacak sehpayı devirebilirdi. O üç şart şunlardı:

1- İki Taktik, bir *Partinin* şiarını savunuyordu. MDD'ciler değil öyle bir Parti'ye dayanmak, TİP'in içinde bile ABA'cılar gibi sapıklara kendilerini parti dışı ettirmişlerdi. O zaman "*slogan*" dayanaksız, havada kalıyordu. *Parti* varlığı bu yüzden aşırıca ufaltılıyordu.

2- İki Taktik, *Proletaryanın savaşını* savunuyordu. Ve bunu söylerken, bütün gerçekliğiyle de proletarya hareketini temsil ediyordu. MDD'ciler, birkaç dergi yayını çevresinde heyecanlı Üniversite gençliğinden öteye geçememişlerdi. *Aydın gençlik* varlığı bu yüzden aşırıca abartılıyordu.

3- İki Taktik, şiarın yanında "*Pratik yollar gösterme*"yi o momentin görevi sayıyordu. Parti'den ve *Proletarya'dan* kopuk kalan MDD'ciler, ister istemez Proletaryanın "*en enerjik biçimde katılabileceği pratik yollar göstermek*"işinde "elsiz, belsiz, dilsiz" kaldı.

Bu üç başlı boşluk ister istemez MDD'ciler arasında çarçabuk anlaşmazlıklara yol açtı. MDD'cilerin toptan Aydın Küçükburjuva "kökenleri", *kişicil* kontenjanları büyüttü.

BARUTSUZ TOP = PARTİSİZ DEVRİMCİLİK

*Başiboşluk ikelliği **Yuvar** (Mahfil) kafasıdır. Bu kafa **Parti** içine **Fraksiyon** biçiminde girer. Ya **Parti** olmak şöyle dursun, Proletarya, küçümsenirse Kargaşalık mahşerleşir.*

Bugün MDD sloganı çevresinde beliren konfüzyonizm (kargaşacılık) nasıl durulabilir?

Herhalde, hep bir ağızdan "*Tam Bağımsız+Gerçek Demokrasi*" parolasını bağırarak durulamıyor. Çünkü, bugün o sloganı dilinden eksik etmeyenlerin kaç parça olduklarını kimse bilmiyor. Bir tek *slogan* bayrağı ile bundan fazla *birlik* ve *cephe* yahut *disiplin* kurulamayacağı ortadadır.

"Slogan" yahut Parola -tartışılması bir yana- Lenin'in, "*İlkel gerçekler*" dediği şeyin en "ilkeli" (primitifi)dir. Onu istediğimiz kadar ciddiye alalım, şu usta eleştirisinden yakamızı kurtaramayız:

"(...) ilkel gerçekleri, ağırbaşlı bir edayla tekrarlamaalarını, hiç kuşkuya kapılmaksızın kabul edebilmek için, insanın ya çok safdil olması, ya da gerçek durumu hiç bilmemesi gerekir." (Lenin, **İki Taktik**, s. 111)

Türkiye'de ABA'cılara karşı olan Sosyalistleri en çok üzen *ilkellik*, bütün ikelliklerin başı olan ve "*Mujiğin çakmaklı tüfekle savaşa gitmesi*"ni andıran, kırk yıldır giderilememiş olan, her kuşak için ha bire bir daha ve bir daha "*tekerrür*" edip duran "*Yuvarlar*" (Mahfiller) sistemidir. MDD'cilerin belirttiğimiz başlıca üç boşluğu, hep aynı has-talıktan gelir.

Osmanlı hikâyesini biliriz. Paşa kalenin toplarına ateş emri verir. Patlayan yok. Nedenini sorar. Topçubaşı ateş edemeyişin 40 türlü nedeni bulunduğunu söyler, "1. neden: Barut yok" der demez, Paşa: "Yeter, der, öteki nedenleri sayma!" Bizim primitivizmimizin (ikelliği-mizin) birinci ve biricik nedeni: "*Yuvar*" kafasını *Parti* içine bile *Fraksiyon* biçiminde sokup ebedileştirebilmesidir. Ya bir de ortada "*Parti*" adı verilecek Partinin bulunmayışı gözönüne getirilsin? Yüreklere acısı durum büsbütün korkunçlaşır.

Parti ortada yoksa "*proletarya savaşı*" olsa bile, kurmaysız ordu-
ların kör dövüşüne döner. Ya bir de "*Proletarya*"ya, ilkin MDD sloganı
atılır atılmaz sokağa dökülmediği için, neden sonra sözle bir "*hege-
mony*" tanımamızla birlikte, "Sen işine bak!", dövüşen, deviren si-
vil-asker bürokraside iş var, diyen, bıyık kıvırtış göz önüne getirilsin?
Partisiz Proletarya önünde istavroz çıkarmanın ilkelliği, pratikte ağla-
nacak şey olur.

"DEVİRİMCİ PRATİK YOLLAR" NELERDİR?

*Gerçek Devrimci zamanının % 99'unu "Pratik yol-
lara" (İşçi Sınıfının günlük dövüş ve örgütüne) verir.
MDD'ciler: zamanlarının % 99'unu Strateji kesmeye,
Slogan tekrarlamaya, % 1'ini de Örgüt olamayacağını
"Saptamaya" saptırırlar.*

MDD'ciler "*Pratik yollar*" göstermiyorlar mı?

"*Slogan*"ın içinde hangi "*Pratik yol*" yok! Hazreti Muhammed'in
Urûc'una dayanarak, Kozmonotlardan bin beş yüz yıl önce İnsanın
Aya nasıl çıkabileceğini Kuran'da bulanlar ülkesindeyiz. MDD "sloga-
nı" hepsi Roma'ya çıkan "*Pratik yollarla* dolu... Ne var ki, şu Bilimcil
Sosyalizm, insanın kafasına çekiçle vurur gibi, yığın içinde Pratik yol-
larla çalışmanın "*günlük sınıf çalışması*" olduğunu, bunun da ancak
ve yalnız *Parti* organlarıyla yürütülebileceğini Demokles'in kılıcı gibi
tepemize diker durur.

Biz, ortada ne "*Parti*", ne "*günlük sınıf çalışması*" bulunmadığını
gerine gerine yazıp çizdiğimiz hâlde kıyasıya "*Taktik*" ve "*Şiar*" cen-
ginden baş alamayız. Bilimcil Sosyalizm ise, tersine, ancak *Parti* ve
"*günlük sınıf çalışması*" tartışılmaz bir *gerçeklik* olduğu zaman ve ol-
duğu için "*Taktik* ve *Şiarlar*" üzerinde durur. Yani, Bilimcil Sosyalizme
göre: Ordu hazır olunca parola ve taktik tartışmasını başarır. Bizim
MDD'ciler, Ordu hazır olmasa da ve olmadığı için, onun "*Taktik* ve
Şiarları" uğruna dama tahtası üstünde satranç oynarız, kanısındalar.
Bakin ne diyor "**İki Taktik**":

*"Partinin alışılmış günlük çalışmasının önemini belirtmenin tek ba-
şına hiçbir tehlikesi olamazdı ve Taktik ve Şiarlar konusunda görüş
ayrılıklarına sebep olamazdı."*(Lenin, **İki Taktik**, s. 110)

*"Günlük ayrıntılı çalışmalarında güçlerin hazırlanmasını ve ilh...
ilh... küçümseme hiçbir zaman akıldan geçemez."*

Bizim MDD'ciler "*günlük sınıf çalışmasını*" akıl ve hayallerin-
den geçirmezler. Yalnız, son duruşmada, teraziledikleri Yüksek

"Stratejilerinde Proletarya için bir *"Hegemonya"* kayırırlarsa, bütün *"güçlerin hazır"* ve lopça "armut piş, ağzıma düş" olacağından emindirler. Oysa kazın ayağı başka türdür. Kendilerinde *"Taktik ve Şiar"* atma yeteneğini gören Bilimcil Sosyalistler şöyle konuşurlar:

"(...) Partinin tek bir komitesi yoktur ki, tek bir semt komitesi yoktur ki, yönetici organların tek bir toplantısı yoktur ki, tek bir fabrika grubu yoktur ki, dikkatini, ZAMANININ VE GÜNÜNÜN YÜZDE DOKSAN DOKUZUNU, önemi 1895'ten beri kabul edilmiş olan bu fonksiyonların (görevlerin) yerine getirilmesine sarf etmiş olmasın. Bunu ancak harekete tamamıyla yabancı kalmış ülkeler bilmeyebilir." (Lenin, **İki Taktik**, s. 111)

Bir de bizim MDD'cileri göz önüne getirelim: *"Zaman ve güçlerinin yüzde doksan dokuzunu"* nereye harcıyorlar? Kendileri herkesten iyi biliyorlar.

MDD'Çİ TEORİK YOLLAR NELERDİR?

*Gerçek Devrimci: Sınıf bilinci, Halk toplantıları, Ekonomik dövüş ve ilh... üzerinde var gücünü oturaklıca **"kayıtsız şartsız sağladığı"** için, artık patlayan Devrimin **"genel Siyaset şiarlarına"** kuvvet verir. MDD'ciler, tersine: O görevlerin hiçbirini başaramadan, ezbere **"genel slogan"** atmakla Devrimde Proletaryaya *"hegemonya"* sağlayacaklar.*

Biz, anlaşılan okuduklarımızı başkalarına anlatmaktan, kendimizi anlamaya vakit bulamıyoruz. Yahut okuduğumuzun öylesine ağır etkisi altında kalıyoruz ki, ayaklarımız bulunduğumuz topraktan kesiliyor. Kendimizi kitapta yazılan yerde ve günde sanıyoruz. Bir kitapta: *"Çarlığa karşı ayaklanmanın görevleri, genel siyaset şiarları"* gözümüze çarpıyor. Doğrusu da 1905 Devrimi patlamış, Sosyalist devrimciler, o görev ve şiarlar için *"En zayıf noktamız burada"* diyorlar.

Bunu okur okumaz *"Zayıf noktamız şiar"* imiş kanısına varıyoruz. *"Kuvvetli"* noktamız neresi? Çevremiz umurumuzda değil. Okuyoruz:

"Rus Sosyal-Demokrasininin bütün eylemi, şimdiden, Propaganda ve Bilinçlendirme üzerinde, hazırlıksız toplantılar veya halk toplantıları üzerinde, bildiri ve broşür dağıtımı üzerinde, işçilerin iktisadî mücadelesi ve bu mücadelenin şiarları üzerinde, güçlerin yoğunlaşmasını kayıtsız şartsız sağlayan oturaklı (istikrarlı) değişmez biçimlere şimdiden bürünmüş bulunmaktadır."(Lenin, **İki Taktik**, s. 111)

Bu satırların başındaki sözcüğün yerine hayalimizde "Türk" sözcüğünü geçiriyoruz. Bir broşürle iki de "bildiri" yayınladık mı, "Propaganda" ve "Bilinçlendirme" işini, dolmayı "pirinçlendirme" kadar oldu bitti biliyoruz. Bir yerde bir "halk toplantısı" yapılacak? Varın sorun, "bizden izin" alınmış mı? Alınmadıysa veya bizim argomuzla konuşulmayacaksa, "zinhar!" (sakın ola) kimsenin kılı kıpırdamasın! Yoksa, davrananı "oportünizm" domuz kurşunu ile vururuz. Bugüne bugün bu işler MDD'ci iyi saatte olsunlardan sorulur!

"İşçilerin ekonomik mücadele ve şiarları"na gelince. Onlar ufak işler. "Şair Nâzım oğlum, anan seni büyük işler için doğurdu." Ve de işçi kullarımızı, baksınlar: Broşürde, bildiride, dergide, gazetede "Hegemonya payesine" yükseltiverdiğimiz yeter, artar bile. Biz ki anadan doğma pir aşkına devrimciyiz: "güçlerin yoğunlaşmasını kayıtsız şartsız sağlayan oturaklı, değişmez biçimlere şimdiden büründürmüşsüzdür"!

Bu havayı estiriyor çoğu MDD'ciler.

PARTİ YERİNE "ÖRGÜT - PROSE" SAFSATASI

Gerçek devrimciye göre: Proletarya **Örgütü** köle bağımlılığını kaldırır. MDD'ci üstatlara göre: "**Bağımsızlık... sömürü alanına son**" verirsek Proletarya örgütü kurulur! Gerçek devrimciye göre: "**Planlı belirlirli bir parti**" başta gelir; MDD'cilerce: "**Proleter Devrimci örgüt... davaya katkımızla orantılı**" olacaktır, yani "**Örgütlenme - Prose**" başta gelir.

"İyi, güzel topçusunuz (Devrimcisiniz), ama barut (Parti) nerede?" diye sordunuz mu, MDD'cilerin en "kabadayı"ları gene iki türlü karşılık veriyorlar. Birincisi dişleri kenetleten şu ağdalı sakızdır:

"Proleter Devrimci örgüt kurma yolunda mücadelenin başarısı Türkiye'nin en önde gelen ulusal davasına, bağımsızlık davaca, ülkemizin emperyalizmin sömürü alanı olma durumuna son vermeyi amaç edinen davaya katkımızla orantılı olacaktır."(Mihri Belli, **MDD**, 74)

"Proleter devrimci örgüt uğruna mücadele... ve ilh... ilh..." (ay, 75)

Çiğneyebildiğiniz kadar çiğneyin. Ağzınızda sakız çürüyor. Ağdalı sözcük sucuklarından başka, Parti konusunda dişe dokunur yenilir yutulur nesneye rastlanılmıyor. Hep "(...) örgüt kurma yolunda...", "(...) örgüt uğruna...", MDD'ci Şih'ların kendilerinden menkul kerametleri: "zamanı gelince", bekleyen açık ağızlara tükürülecek. Bu düpedüz,

Türkçenin o kaba ama yerinde deyimini ile: "Ölme eşeğim ölme! Yonca bitecek" tekerlemesidir.

Onun Bilimcil Sosyalizmdeki anlamı ise, bugün Türkçeye çevirisi bile yapılmış, 65 yıl önceki örneklerde apaçıktır. Marksizm'in "*Akılclı Plan*" önerdiği yerde, Menşevizm'in ünlü "*Kendiliğindenci*" "*Organizasyon - Prose*" ukalâlığını alaturkaca tumturaklandırmaktır:

"(...) *Kendiliğinden gelmeliğe hareketi tâbi tutarak, proletarya mücadelesinde bilinç elemanlarını küçümseme eğilimi... Örgüt konusunda, bu eğilimlerin temsilcileri, rasyonel bir plan içinde düşünülmüş belirli bir PARTİ faaliyetine karşılık düşmeyen ÖRGÜTLENME=SÜREÇ teorisini formüle etmektedirler.*" (RSDİP Kongre Kararı, **İki Taktik**, s. 27, Majüskülleyen - H. K.)

*Parti içinde hizaya gelme, çete savaşı*ndan kurtularak bilimcil Politikanın düzenli *Ordu savaşı* için *günün* en yakıcı bin bir problemini sistemlice, sürekllice göğüsleme konusuna gelindi mi, MDD'cilerin bütün karşılıkları, ya yüzlerce sayfalar dolusu "*âlimâne*" (Bilimcil) yorumlarla kafa çatlatmak yahut gelecek devrim üzerine soyut genellemeleri bir daha kehanetle gösterip, birçok kez daha *tekrarlamak* oluyor. Bu sektör tutum üzerine, 65 yıl önce yapılmış eleştirileri kulaklarının ardına atıyorlar. Biz hiçbir şey katmadan, onları bir daha bağıralım:

"*Birakalım, baylar, Burjuva Devriminin hangi görevlerini sizin ve bizim, bir hükümet içinde başarabildiğimizi tayin etme işini Ruskaya Starina adındaki Tarih dergisinin gelecekteki sayılarında yazacak olan geleceğin tarihçileri yükleninler. 20-30 yıl içinde elbette bunu tayin etmeye vakit olacaktır. Bizim bugünkü görevimiz, Cumhuriyet uğruna savaş için ve Proletaryanın bu savaşa en enerjik biçimde katılması için şiarlar atmak, pratik yollar göstermektir.*"

"(Geçici) *Hükümet "Devrimi ilerletmekle" yetinmemeli, "aynı zamanda kapitalist toplumun temellerini tehdit eden etkenleri de darbelemelidir". Proletarya bu "etkenlerden" biridir... Proletaryanın ŞU ANDA "Devrimi nasıl ilerleteceğini"[meşrutî (Anayasacı) yönetim taraftarı burjuvazinin devrime çizdiği sınırdan öteye nasıl geçileceğini] söyleyeceğine, Burjuvazi, Devrimin sağladığı kazançlara karşı döndüğü zaman, onunla mücadeleye gereken biçimde hazırlanılacağına, bizim eylemimizin SOMUT HEDEFLERİ üzerine hiçbir şey söylemeden SÜRECİN GENEL TASVİRİ ile yetinilmektedir.*" (Lenin, **İki Taktik**, s. 40, Majüskülleyen - H. K.)

"(...) *Yeni Iskra'cılar* (Yeni-Aydınlık'çılar! - H. K.), *seyrettikleri mücadeleyi oldukça iyi tasvir edebiliyorlar ve açıklayabiliyorlar. Ama, bu mücadele içinde, doğru bir şiar formülleştirme yeteneğinden yoksun-*

durlar. Şevkle yürüyüşler ve geri yürüyüşler yaparak ama harekâtı kötü yöneterek, maddî devrim şartlarının bilincine varmış olan ve en ilerici sınıfların başına geçmiş bulunan PARTİ'lerin Tarihte etkili biçimde yön gösterici ve yönetici rolünü kavramamakla, Tarihçil Maddeciliğe de gölge düşürüyorlar." (Lenin, **İki Taktik**, s. 4, Majüskülleyen - H. K.)

İKİNCİ BÖLÜM

MDD ZORTLAMASININ AÇILIŞI

MDD (Milli Demokratik Devrim)'in üç egemen Yuvar (Mahfil) karakteri vardır:

- 1- Sınıfları, bir Medrese hafızı gibi *Skolastik* biçimde görüş metodu;
- 2- Bu görüş (yani gerçeği ezbere görüş; yani görmeyiş) sonucu Türkiye'deki orijinal *Sınıf karakteristiğini* bir türlü duru koyamayış;
- 3- O iki sapmanın kaçınılmaz ürünü olarak sırtan *Proletarya Partisi* gereğini "*Şartlara*" (MDD zaferine!) bırakış.

Bu üç MDD ana yanılığını üç ayırmda gözden geçireceğiz.

AYRIM V

MDD'CİLİĞİN SINIF SKOLASTİĞİ

MDD "ideolojisi", "*Halk Demokratik Devrimleri*" çağında, "Millî" sözcüğünü sözde "*katkı*" yaparak "yenilik" göstermek sevdasıyla doğdu. Eneski Sosyalizmin savaş meydanındaki *Minima* Program kazançlarından koşturdu. Emperyalizmi Cunow'lar gibi yanlış (politik-dış) problem gibi koydu. *Sömürge* kurtuluşu ile *Yarisömürge* kurtuluşunu, *Finans-Kapitalist* ile *Kompradoru* birbirine karıştırdı. O yüzden TİP ABA'cılarına yem oldu. *Kemalizm'i* ve 1930 yılını, 1970'ten çok Sosyalizme yakın buldu. 1930'la 1945 arasındaki *sınıf* ilişkilerini bilmeyince, *Demokratik Devrimi*: Küçükburjuva Bağcılığına, *Karşıdevrimi*: ayağı kayıp düşen turist burjuva kayakçısının Dağcılığına çevirdi. *İşçi Sınıfının* anadan doğma *Sosyalist* olduğunu bıyık altından küçümsedi.

Bütün bu irili ufaklı yanılgılar komedyasında: *bilgi* kıtlığı denli Me-tot *Skolastiği'nin* payı büyüktür. Bu ayrimda diyalektiğe şaşkı bakan MDD Skolastiğine degeceğiz.

MİLLİ DEMOKRATİK DEVRİM Mİ? İKİNCİ KURTULUŞ SAVAŞI MI?

MDD'ci Sosyalizmin: "*Demokratik Devrim*" dediği şey eskilerin "*Demokratik İnkılâp*" dedikleri şeydir. Onun başına "*Burjuva*" yahut "*Millî*" sözcüğünün geçirilmesi ne *yeniliktir*, ne *değişiklik*dir. Dünyada Demokratik Devrime, 1905'ten beri "*Millî Burjuvazi*" yerine *İşçi - Köylüler* baş çektikleri için: "*Halk Demokratik Devrimi*" denilmiştir.

Türkiye'de *Millî Demokratik Devrim*: ilk "*Kuvayimilliyecilik*" veya "*Millî Mücadele*", yahut "*Kurtuluş Savaşı*" idi. Şimdi *Halka* düşen Demokratik Devrime: "*İkinci Kuvayimilliyecilik*" yahut "*Halk Kurtuluş Savaşı*" demek daha yerinde olur.

Al Aydınlık her ne pahasına olursa olsun *aksiyon* yanlıdır. Bunun için son derece önemle yaydığı "*Millî Demokratik Devrim*" parolasını bayrak yaptı. Bayrağın "*rengi*" yahut "*direği*" ikincil gelir. Bayrak, askerlikte "*İçtima*" denilen derlenip çabuk istenen yerde ve zamanda *Toplanma* işaretidir.

Hemen diyelim ki, parolanın sözleri önce anlatılmak istenen öze uymaz. Eneski Sosyalistler ona "*Demokratik İnkılâp*" derlerdi. "*İnkılâp*" sözcüğü yerine "*Devrim*" geçti. Halk da bunu öğreneceğe benzer. "*Demokratik Devrim*"dünyanın her yerinde bilinen "*Burjuva Demokratik Devrimi*"dir. "*Burjuva*" sözcüğü ile "*Millî*" sözcüğü arasında Bilimcil Sosyalizm bakımından hiçbir fark yoktur.

Oysa daha 1905 Devrimi ile birlikte "*Demokratik Devrim*"in özü tersine döndü. O zamana dek *Burjuva* veya *Millî* Devrimlerin öncüsü *Kapitalist Sınıfı* iken, ondan sonra *İşçi Sınıfı* öncülüğe başladı. Ancak Türkiye gibi yarisömürge ve sömürge ülkelerde *İşçi Sınıfı* şu veya bu Tarihçil nedenle öncü olamadı mı, o yerlerde *İşveren Sınıfı* iyi kötü Devrim öncülüğü yaptı.

20. yüzyılla birlikte Demokratik Devrimin mantıklı sonuca varması, ancak İşçi Sınıfının Köylülüğü yedek güç olarak kazanması, devrime öncü olması ile mümkündür. O zaman *Demokratik Devrimin* başına ilâki bir üçüncü sözcük geçirilmek istenirse, bu ne "*Burjuva*", ne "*Millî*" sözcükleri olamazdı. *Devrimin başından Millî* Burjuvazinin kalktığını, İşçi-Köylü *Halkın* geçtiğini anlatmak için parola HALK DEMOKRATİK DEVRİMİ biçimine girmeliydi.

Bu "*öz*" gerekçesi yanında "*biçim*" gerekçesi de konulabilir. Bir ülkede *Millî Burjuva (Demokratik Devrim)i*: İşveren Sınıfının *hegemonyası* altında az çok olumlu sonuçlar elde ettiyse, ondan sonra gerekecek *İkinci bir Demokratik Devrim*, Birinci Demokratik Devrimin hakkıyla "*mirasçısı*" olur. Türkiye'de iş böyle olmuştur. Onun için Mustafa Kemal'in güttüğü *Birinci Kuvayimilliyeye* yahut *Birinci Millî Kurtuluş'tan* özce, başka Burjuva-Millî *Demokratik Devrim'den* ayırtlı olan yeni *İşçi-Köylü Halk Demokratik Devrimine*, Eneski Sosyalizm, *İkinci Kuvayimilliyeye* yahut *İkinci Kurtuluş Savaşı* adını vermişti.

Yeni Sosyalistlerimiz nedense Türkiye'nin bu yerli, millî Devrimci geleneğini benimsemediler. "*Yeni*" olmak için "*Alafranga*" ile "*Öztürkçe*" katışımı "*Millî Demokratik Devrim*"i var güçleriyle yaydılar. Bu yaygınlık bir türlü *Aydın Gençlik* ötesine geçememiş görünüyor. Oysa "*Kuvayimilliyecilik*" ve "*Millî Kurtuluş*" sözcükleri, en basit işçiden, en ücra dağ başı köylüsüne dek bütün Türklerce tanınır, bilinir, kullanılır terimlerdir.

Ayrıca *İkinci Kurtuluş Savaşı*, Eneski Sosyalistlerin 16 yıldan beri savaşıarak kullandıkları deyim oldu. Şimdiki gençlerin okul ömürleri kadar uzun bir hatırı sayılır Tarihçeye de sahipti. Bu Tarihçeden, sırf Burjuva basınınca "*Protokole dâhil*" edilmediği için kopuşmak, Türkiye'de Sosyalizm Tarihine karşı saygısızlık olmakla kalmadı. Birçok enerji, vakit israfına ve yanlış anlamalara da sebep oldu.

En sonunda, Türkiye'nin Birinci *Demokratik Devrimi* (Millî Mücadele) açıktan açığa sırf bir *sömürgeleştirme* baskısına karşı, İngiliz-Fransız-Amerikan Emperyalizminin maşası Yunan ve Ermeni istilâsına karşı bir kurtuluş savaşı oldu. Onun için "*Kurtuluş Savaşı*" adını aldı. İkinci *Demokratik Devrim*'de, araya maşa karıştırılmaksızın (o İngiliz Emperyalizminin metodu idi) doğrudan doğruya *Ekonomik-Politik ve Askercil* Amerikan istilâcılığı ile yüz yüzeyiz. Uluslararası Finans-Kapital ile Yerli Finans-Kapitalin gerek *sömürüleri*, gerek *tahakkümleri* etle tırnaktır. Birinin kılına dokunulmadan, ötekinin kılına dokunulamaz.

Bu şartlar altında, başka ülkeler için klasik olan *Demokratik Devrim*, daha çok dolaysız iç Sosyal Sınıf çelişkilerinin patlangıç ürünü iken, Türkiye için, ister istemez gene dış Emperyalist baskı ve tecavüzlerine karşı kaçınılmaz bir derinliğine *Millî Kurtuluş Savaşı* biçiminde başlamış veya sonuçlanmış, dolaylı ve *orijinal* bir yeni-sömürge *Demokratik Devrimi* olmak durumundadır. O zaman onu kendi geleceğe ve halkçıl (popüler) adıyla:

"*İkinci Kuvayimilliyeye*" yahut "*İkinci Kurtuluş Savaşı*" diye anmak daha olaycı ve gerçekçi davranmak ve düşünmek olur.

YENİ AĞIZLARA YENİ TAAM NEREDE?

MDD'ci Sosyalizm "*Emperyalizm*"i yabancı bir güç gibi korken, Türkiye'nin **ekonomi** ve **sınıf yapısını** anlamıyor. Birinci Kuvayimilliyeciler Emperyalizmi yabancı saymakta az çok haklıydılar. MDD'ciler bugün o **eskimiş** anlayışı **yenilemekte** haksızdırlar.

Yeni Sosyalistlerimiz'in "MDD-slogan" biçimi altında yatan **öz** nedir? Bir makaleden bir broşüre doğru gelişen tezin 4 versiyonundan ilk üçü besbelli aceleye gelmiş. "*Bir kolektif çalışma ürünü sayılabilir*"(M. Belli, MDD, Nisan 1970, s. 3) denilen 4. versiyonuna dikkat edelim. Orada bir sorumluluk yüklenilerek deniliyor ki: "*Türkiye emekçisi bizden... yeni şartların gerekli kıldığı yeni söz beklemektedir.*" (**ay**, 76)

Doğrusu, *Yeni Sosyalistlerimizden* o beklenir. Ancak MDD sloganının "yeniliği, biçimcesi bir yana, öz bakımından ne söylüyor? Daha doğrusu ne söylemelidir?

Her şeyden önce, Türkiye'nin *Sosyal Sınıf ilişkilerinde* yeni olan şeyi söylemelidir... Yoksa, "*Slogan*"dedikleri *Parola*, (Usta'nın dediği gibi): "(*Demokratik Devrimin Burjuva karakteri üzerinde*) **HER ZAMAN YENİ OLAN ESKİ FİKİRLERE dayanıyor, ya da onları hareket noktası alıyor**" (Lenin, **İki Taktik**, s. 36, Majüskülleyen - H. K.) bulunmalıydı. O zaman daha oturaklı olabilirdi.

Türkiye'de "*Yeni*" olan "*Sosyal Sınıf İlişkileri*" nelerdir?

MDD'cilerin yalnız *Yeni Sosyalist*'lerinde değil, *Enyeni Sosyalist*'lerinde de, bir yıldan aşırı zamandır en çok aranan, bir türlü bulunamayan öz budur.

Bir yol "*Emperyalizm*" diye öne sürdükleri 1 numaralı düşman hedef, hangi *yeniliği* gösteriyor?

Böyle bir soru bile MDD'ciler yanında açılmıyor. "*Emperyalizm*": Tıpkı 50 yıl önce Türkiye Büyük Millet Meclisi'nin Bildirilerindeki kadar *genel* ve *dış* bir "*düşman*" gibi konuluyor. Emperyalizmi böyle sırf Türkiye dışında bir "*Zümrüdüanka*" kuşu gibi koymanın "*yeniliği*" anlaşılmıyor. Yalnız ikide bir şöyle deniliyor:

"*Emperyalizm, sömürü ve tahakküm altında tuttuğu ülkelerde, o ülkenin en gerici sınıf ve zümreleriyle ittifak kurar. Sömürüsünü bunlara dayanarak, bunların aracılığı ile yapar.*"

"*Türkiye'nin ekonomisine ve geniş ölçüde politikasına hükmeden işbirlikçi sınıflar, yurdumuzun bağımlı ve geri bir ülke olarak varlığını sürdürmesinde çıkarı olan sınıflardır.*"(ay, s. 12-13)

Kimdir onlar?

YABANCI EMPERYALİZM - YERLİ İŞBİRLİKÇİ SOYUTLAŞTIRMALARI

MDD'ciler: "*İşbirlikçiler*" dedikleri sınıfı "*Emperyalizm*"den başka bir şey saymakla, hem *Emperyalizmin Tekelci Kapitalizm* olduğunu anlamıyorlar. Hem o yüzden 1970 Türkiyesini: ya **Afrika** ve **Hindistan** yahut **1919 Türkiyesi** kadar gerilerde sanıyorlar.

Görüyoruz, MDD Doktrincilerinde iki apayrı *Kategori elemanı* var:

1- *Emperyalizm*: O tamamen Türkiye *dışında* bir kategori olarak konur.

2- *İşbirlikçileri*: Onlar da tamamen *Yerli* malı elemandır.

Dünya'da böyle, biri sırf *dışarlık*, ötekisi sırf *içerlek* iki apayrı eleman olarak, *Emperyalizmin yabancı, İşbirlikçilerinin yerli* olduğu ül-

keler var mıdır? Vardır. MDD Teorisyenleri onu da aynı sayfada açıklamaktan geri kalmıyorlar. Diyorlar ki:

"Kendi yarattığı olan İşbirlikçi sermayeden başka emperyalizmin Hindistan'daki yerli müttefiki Mihrace olmuştur. Afrika'da da köy bü-yücüsü, Türkiye'deki Yerli müttefiki ise, (işbirlikçi ortağı) feodal mü-tegalibedir." (ay, s. 13)

Demek MDD ideologları dünyayı, yani Kapitalist Dünya Sektörünü ve onun içinde Türkiye'yi böyle görüyorlar. Bu görüşlerini abartmakta yarar da buluyorlar, anlaşılın. Çünkü o sayede Türk Milleti, Emperyalizmi yabancı bir düşman olarak görür görmez, onun "İşbirlikçilerini" de hemen *millet dışı* ederek, MDD'cilerin "saptadıkları" kesin *Strateji'de* yerini alacak, *millet* can cana beraber olarak, yabancı Emperyalizm ile İşbirlikçilerini sınır dışı etmekte tereddüt etmeyecektir.

Bu görüşlerinde öylesine "samimi" ve "tutkun"durlar ki, bütün ideolojilerinin yapısını ona göre yükseltiyorlar.

Ve ilk iri *Tarihçil* yanlışlarını burada anıtlıyorlar. Kolay ve ezbere kıyaslama ile bugünkü Türkiye'yi önce Hindistan ve Afrika ile karıştırıyorlar, sonra dünkü (50 yıl önceki!) Türkiye ile karıştırdıklarının umulmaz bir kaygısızlıkla farkına bile varmıyorlar. O zaman bunca çaba ile yayılan o sözde "Yeni" şirinlik muskası MDD'nin ayakları yerden, Türkiye Toprağından kopuyor. Ya, *mekân* (yer) içinde Hindistan ve Afrika'ya uçuyor, yahut *zaman* içinde Osmanlı çağına doğru gerisin geri kanatlanıyor.

SÖMÜRGE İLE YARISÖMÜRGELERİN KARIŞTIRILMASI

Hint-Afrika: Sömürge idi (Gandi'yi yetiştirdi). Osmanlılık: Yarisömürge idi (Mustafa Kemal'i yetiştirdi). Kurtuluş Savaşı'nın ilk orijinal başlangıcı: Yarisömürge toplumun işidir. 1920 ile 1970 Türkiyeleri iki bambaşka ekonomi ve sınıf yapılı toplumdur. Onları karıştıran MDD'ciler, çıkmaza mantık hilesiyle çözüm ararlar: Millî Sınıf - Gayrimillî Sınıf icadı gibi...

Oysa Türkiye denince, 1970 Türkiyesinden başkası akla getirilemez. MDD ideologlarının sık sık atıf yaptıkları 1939 (İkinci Emperyalist Evren Savaşı) önceleri Türkiyesi bile, ne Hindistan'dır, ne Afrika'dır. Her "*Sosyalizmin bilimi*"ni yapmak iddiasına giren akım, Dünyayı bilmekle kalmayacak (Dünya zaten ondan sorulmuyor), üzerinde yaşadığı toprağı herkesten iyi bilecek. Bu toprak ne *Hint-Afrika* toprağıdır, ne de *1919 Osmanlı* toprağıdır.

Yalnız *Türkiye Cumhuriyeti* değil, *Osmanlı Toplumunu* dahi, hiçbir zaman ne Hindistan, ne de Afrika olmuştur. Hindistan da, Afrika da; Filipin de birer *SÖMÜRGE* toplumdurlar. Osmanlılık en bataklık günlerinde bile, kendisine yutturulan *Panislâmizm* ve *Pantürkizm* afyonları ile dalga geçtikçe, büyük Sömürgeci metropollerin uykusunu kaçıran acayıp *YARISÖMÜRGE* idi.

Sömürge ile Yarisömürge'nin ayırdını "*Yeni*", hele "*Enyeni*" Sosyalistlerimiz bilmeyebilirler. Biz onlara pek Teorileştirmeyi sevdiğimiz kişisel örnek verip o ayırdı kafalarında somutlaştırabiliriz: Hindistan'da Gandhi, Türkiye'de Mustafa Kemal çıkmıştır... *Yarisömürgede Millî Kurtuluş Savaşı* ilk orijinal biçimiyle *erken icat* edilir. (Çin'de Sun Yat Sencilik, Türkiye'de Kuvayimilliyecilik gibi). *Sömürge*, ancak Amortismanlı Bağımsızlık Savaşlarını az çok *geç taklit* eder... Toplumların öteki Alt temel ve Üstyapı farkları üzerinde durmayalım.

Ne var ki, 19. yüzyıl sonunda ve 20. yüzyılın ilk on yıllarında (Birinci Emperyalist Evren Savaşına dek) görülen *Sömürge-Yarisömürge* ayırdı, İkinci Emperyalist Evren Savaşı'ndan sonra hemen hemen silinmiştir. MDD Teorisyenleri, o silinen ayırt üzerinde durmamış olmakla büyük bir yanılığa düşmemiş sayılamazlar mı?

Eğer 1920 ile 1970 arasında geçen 50 yıl olmasaydı ve hele bu süre boyunca Türkiye: "*Güneşin altında yeni hiçbir şey*" geçirmemiş bulunsaydı mesele yoktu. Ne yazık ki, Sömürgelemlerle Yarisömürgelemler arasındaki mesafe inadına *kısalırken*, 1920 Türkiye'si ile 1970 Türkiye'si arasındaki mesafe yalnız *nicelik* bakımından *uzamakla* kalmamış, asıl *nitelik* bakımından iki bambaşka egemen *sınıf* karakteristiği ile *kutuplaşmıştır*.

Bir ülkede *Sosyal Strateji'den* söz edebilmek için, o ülkenin *Sosyal Sınıf* karakteristiğini bütün ayrıntıları ve orijinalitesiyle kavramak ilk şarttır.

Bunu, Türkiye'nin orijinal sınıf karakteristiğini yapacak yerde, MDD'ciler başka bir "*trük*"e başvuruyorlar. Diyorlar ki:

"(...) *İşbirlikçi Sınıflar Millî sınıf ve zümrelerin kendi öz siyasi örgütleriyle politika alanında yer alarak... etkili olmalarını engelleme çabasıdadırlar ve bunda oldukça başarı sağlamışlardır.*" (**ay**, s. 13)

Demek MDD'ciler için Türkiye'de sınıfların "*yeni*" bir ayrılığı var:

- 1- *Millî olmayan sınıflar*: İşbirlikçiler,
- 2- *Millî sınıflar*: İşbirlikçi olmayan sınıf ve zümreler.

İlk bakışta bu *sınıf ayrımı* da hoş. Bilim ne der? MDD'cilerin işleri aceledir. Onun için, önce *Emperyalizmi*, sonra *İşbirlikçilerini* kapı dışarı atıveriyorlar.

BİR PAŞALIK DA BİZ YAPAMAZ MIYIZ?

O icadı yapan ülkelerde **Komprador** burjuvazi vardı. Öyle limana sıkışık, üretimle ilgisiz bir sınıfa gayrı millî dense olur. Türkiye'nin egemen "işbirlikçileri" milletin **üretim**'den **politika** ve **kültürüne** dek iliklerine işlemiştir. Kuvayimilliyecilik **Savaşla** Kompradorluğu düşürdü. **Tekelci Sermaye** lafla millet dışı edilemiyor.

Büyük bir celâdetle, "Emperyalizm" gibi "İşbirlikçilerini" de bir çırpıda Millet dışı ediveriyorlar. Neredeyse Türkiye'de bulunan herhangi bir sosyal sınıf veya zümre, "Millî" olmak için MDD'cilerden izin almaktır, gibi durum yaratıyorlar. Eğer MDD'ciler o insanları "İşbirlikçiler" arasına sokarlarsa, talihlerine küssünler: artık "Gayrimillî"dirler.

Böyle bir "Sosyal Sınıf ilişkileri" düpedüz ortaya konuldu mu, insan, elinde olmayarak, ünlü Osmanlı fıkrasındaki sözü dilinin ucundan atamıyor:

"— Söyle Tatar ağası! Biliyorum, yalan, ama, hoşuma gidiyor, söyle!"

Zira Marksizmin Alfabetini olsun netçe sökebilenler şurasını objektif olarak iyice bilirler ki, bir Toplum yapısında hiçbir sosyal sınıf veya zümre, birkaç celâdetli [yiğit-kahraman] Devrimcinin, İktidara gelmeden yakıştırması ve icazeti ile ne "Millî" olur, ne "Gayrimillî"...

Tekrarın yeri burasıdır. Millet, Kapitalist ekonominin yaratığıdır. Millet denince: Modern bir Toplumda hem *bütün* zümreleriyle *Kapitalistler sınıfını*, hem de *Halk* (İşçi, Küçükburjuva: Köylü-Esnaf-Aydın ve ilh...) yığınlarını, hem de *Toprak Ağalarını* ve *Beylerini* toptan içine almış bir Sosyal yapı göz önüne gelir. Ne *üst-egemen*, ne *alt-güdülen* sosyal sınıf, zümre, tabakalardan hiçbirisi, beğenmediği ötekisini lafla "Millet dışı" edemez, Millet bir *sosyal gerçekliktir*. Kişi buyrultusu ile ne kuru-lur, ne dağılır. Bilimcil Sosyalizm bunu böyle öğretir.

Ama, "Biz Millet dışı ederiz!" diyenler olur mu? Olur. Paşa, kızınca, her zaman Türkiye'nin sosyalistlerini "Kökü dışarıda" diye damgalar. Biz Paşa'dan aşağı mı kalacağız? Kalmayalım ya, Paşa en sonunda yarım Osmanlı kültürü almış, Meşrutiyet'in Komprador Biliminden ötesini hiç derinleştirememiş yarım-aydındır. O yarımılığa özenilemez. Biz, hani ya *Bilimcil Sosyalizm* uğruna kelle verenlerdeniz? Tarihin Millet realitesi içinde yarattığı bir sosyal kümeyi nasıl fermanla millet içinde *var*, yahut *yok* edeceğimizi, hem de *lafta* öne sürebiliriz?

"Canım, Paşa bize öyle sövüyordu. Biz de Emperyalist İşbirlikçilerini "Millî Sınıf" saymamakla yüreğimizi neden serinletmeyelim?"

Mesele yürek serinletme ve ajitasyon edebiyatı olsa, Eneski Sosyalistler de, Paşa'ya karşılık: Egemen sınıfları "*Kökü dışarıda*"saying-lardı. O bir kinayedir. Strateji ve Devrim şairlikle, romancılıkla yürümez. Ciddî Bilim verilerine dayanır. Paşa pozu, elinde iktidar olunca *trajiktir*; iktidar olmayınca *komik* düşer.

Elinde iktidar olan Paşa, bir gün beğenmediğini Millet Sınırı dışına atabilir, hatta Millet dışına atmak için Türk Tabiiyetinden çıkarabilir. Bizim öyle iğreti ve toyca bir silahımız bile yok. Üstelik, hem de Türk milletinin bağına çökmüş, *İktidar* mevkiini en korkunç biçimi ile elinde tutan bir Sosyal kategoriye, biz; "Keyif için Millet dışı ettik!" dersek, adama (kızmaları ne iyi olurdu ama) gülerler. Marksist realizmimiz nerede kalır? *Eylemce* yapamadığımız işi, *laf*la yapmış görünürsek, ABA'ist Liderlerin "*Başa güreşme!*" kuruntusuna kayılmaz mı?

Ancak, burada, sadece realite dışı yanılğı ile kalınıyor. Yoksa, pek çok benzerleri gibi, iş'âr'ı ahîre değin [en son habere kadar] onu da hoş görür, hatta görmezlikten gelebilirdik. Asıl felâket, o "*Millî Sınır*" yeni teorisi altında, Türkiye Sosyal Yapısı üzerine düşülen yanılğıda gizlenir. Tekrar edelim, yoksa: "*Varsın bir Paşa da bizden çıksın!*" diyebilirdik. Ne var ki, realizmi atladık mı, ütopyzme kayışımız durdurulamaz.

Eneski Sosyalistlerin "*Kökü dışarıda*" sayışları ile, Yeni Sosyalistlerin "*Millî olmayan*" deyişleri aynı anlama gelmez mi? Gelmez. Kapitalizmin kökü İngiltere'de idi. Ama kendisi her çöreklediği sınır içinde bir "*MillîKapitalizm*"oldu. Türkiye'nin dünkü, bugünkü *Egemen Sınıfları*: "Kökü dışarıda" olmalarına rağmen, kendileri zehir gibi içimzdedirler. Onlar Türkiye HALKI'nın dışında, ama Türk MİLLETİ'nin ne yazık ki *içindedirler*. Çin Devriminde "*Millî-Kapitalistlik, Komprador Kapitalistleri* bile zaman zaman içine almış bir deyimdir.

BİRİNCİ KURTULUŞTA BURJUVA EGEMENLİĞİ UNUTULUR

*MDD'ciler düşükleri **teorik** yanlışlar yüzünden ABA'cı (Aybar-Boran-Aren'ci) Oportünizmi "**ideolojik yenilgiye**" uğratamadılar. Kemalizm "**Millî Burjuva**" devrimi iken, onu **Küçükburjuva devrimi** imiş gibi göstermek zorunda kaldılar.*

Gerçeklikten kopuşun asıl tehlikesi daha sonra belirir. Bir örnek verelim.

"MDD" broşürü, büyük iyimserlik içindedir. Şunu muştular:

"Oportünizm (hiç değilse Aybar-Aren Oportünizmi) kesin ideolojik yenilgiye uğratılmıştır."**(ay, s. 4)**

Oysa Aybar-Aren Oportünizmi, Boran Oportünizminin "şalla ört-tüğü" Sendika Gangsterliği temelini üstyapısıdır. Ona AA değil, ABA denir. TİP'i eli kolu *Parlamentarizm* ve *Sendikalizm* ipleriyle kısıvrak bağlayan ABA'cı Kebeci Oportünizmin tezi nedir? Onlarca, "*Kemalist Devrim*": Türkiye'de *Millî Burjuva Demokratik Devrimi* olmuştur. Olmuş bir Devrimi MDD'ciler gibi tekrarlayacak değiliz; önümüzde *Sosyalist Devrim Aşaması* vardır, derler.

MDD'cilerin buna karşılıkları ne oldu?

O tezi sözde *ret* ve *inkâr* etmekle yetindiler.

Neyi reddettiler?

Açık olmamakla birlikte, Kemalist Devrimlerin bir "*Burjuva*" devrimi olduğunu kabul etmediler. Broşürün tekrarlamalardan korkmayan üslûbu şöyle konuşuyor:

"*Kemalist Türkiye'yi gerçekleştiren Devrim, Küçükburjuva radikalizminin o dönemdeki anlayış sınırları içinde millî bağımsızlık ilkesine sıkı sıkıya bağlı bir devrimdi.*"**(ay, s. 25)**

Bu ne demektir?

"*Kemalist... Devrim=Küçükburjuva devrimi*" demekmiş. Bu her şeyden önce Birinci Kurtuluş Savaşı'nın egemen sınıf karakterinde yanılmaktır. Gerçi *Küçükburjuvazi* de bir "*Burjuva*"dır ama asıl *Büyük Burjuvazi* ile taban tabana zıt bir sosyal kategoridir. *Demokratik Devrim*'e genel olarak her iki küme de katılabilir. Mesele *Millî Mücadele*'ye "katılanlar" değil, *egemen* ve *güdücü* olan sınıftır. O sınıf, *Türkiye Burjuvazisidir*.

Birinci Millî Kurtuluş Savaşı'nda Burjuvazinin egemenliğini inkâr etmek; Tarih ötesi bir tezdır. Bu teze MDD'ciler neden baştankara daldılar? Buna muhtaçtılar. İlk Millî Kurtuluş Savaşında Asker-Sivil Aydınların çok aktif rollerini, Türkiye'de *Küçükburjuvazi*'yi "*ileri bir sınıf*" sayacak kertede abartmak için gerekçe yaptıklarından, buna muhtaçtılar. Oysa MDD'ci üstatların *ihtiyaçları* başka, *gerçeklik* başka şeydir.

KÜÇÜKBURJUVAZİ "İLERİ SINIF" MIDIR?

MDD'ciler *Teorik yanılgılarını* haklı çıkarmak için *Küçükburjuvazi*'yi "*ileri sınıf*" ve "*Kemalizm'le Sosyalizmi*" aşılır duvarlı sandılar. "*Gurur*"dan *Sosyalizm* çıkardılar. Devrim gibi her şeylerini *Küçükburjuvalaştırdılar*.

Nitekim, MDD'cilerin aralarında çatışma çıkmadan çıkmış bulunan aynı tezin 3. versiyonu, bu noktada daha cesur davranır:

"*Kemalist Küçükburjuvazi MİLLÎ nitelik taşıyan DAHA İLERİ BİR SINIF olduğuna göre...*" (3. MDD, s. 15, Majüskülleyen - H. K.) diye daha çok açıklar.

Modern Toplumda bir yol *Küçükburjuvazi* bir "*SINIF*" değil kat kat katmerli bir *tabakalar* koleksiyonudur. Geçelim. Ama "*Daha ileri bir sınıf*" hiç değildir. Onu ancak Çarlığın Narodnik'leri devrime özgüç yapmak istediler. Tutmadı.

Öyleyse, MDD'nin o yakıştırmaları neyi gösteriyor?

MDD ideologlarının, Uluslararası Marksist terminolojiyi hem yerinde kullanmadığını, hem de Türkiye'nin *orijinal Sosyal Sınıf karakteristiğini* Eneski Sosyalistlerle bir türlü paylaşmaya kıyışamadığını.

MDD Teorisi her şeyi "*Yeni*"den kurmak için, sistemsizce ve aceleyle hatta epey telâşla ele aldığı Klasik Sınıf *Kalıplarına*, Türkiye'deki sınıf ilişkilerini sokmak istiyor. Bu Marksizm değil, *Skolastisizm'dir*.

Eneski Sosyalizm meseleyi 50 yıl önceleri denemiş, o zamandan beri aralıksızca işlemiştir. *Yeni Sosyalizm*, o işlenişlerden habersizmişçe düşünüp davrandıkça, Türkiye'nin Sosyal Yapısını seçmekte 50 yılın gerilerinde kalmıştır. Ve ABA Oportünizmini o yüzden: "*kesin bir ideolojik yenilgiye uğratmak*"ta iyimserlikle yetinmiştir. Türkiye Sosyal Savaşlar *Tarihini* çok keyfi kesip biçmelere uğratmış, *sınıf* ilişkilerini oldukları gibi görmek yerine, *görmek istediği gibi* kalıplara sokmak istemiştir. Bilim ise en çok gönlülâçak, sabırlı emek ister, en az zorlama ve şairlik yutar.

Tarih ve *Sınıflar* karıştı mı, ister istemez, *Politika* da karıştırılır. Ve, ABA'cı Oportünizmi sözde "*yenilgiye uğratmak*" gibi iyi dilekle şöyle soyut kanılara düşülür:

"(...) *Kemalizmle Sosyalizm arasında aşılmaz duvarlar yoktur.*"

Bu "*duvar*" nedir?

"*Belli*" değil. Yahut "*Belli*"dir. "*Millî gurur insanı sosyalizme götürür.*" Faşizme de götürmez mi? Gene: "*Belli*".

SINIFLAR ÖTESİ KONFÜZYONİZM

İşçi Sınıfı doğuştan Sosyalisttir. MDD'ciler, *Küçükburjuva devrimciliği uğruna, İşçi Sınıfına sosyalist "slogan atmayı", "Bağımsız, gerçekten demokratik" olmadan "lâyık"bulmadılar.* ABA'cı Oportünizme demagoji bahanesi verdiler. **Konfüzyonizm** (kargaşacılık) arttı.

Ama o iyimser formüllerin çekiciliğinin "gurur"una kapılanlar "Duvar"ı hemen aşmak istediler mi, şöyle paylanırlar:

"Memleketinde Emperyalistlerin işbirlikçileri iktidara sahip çıkar-ken... senin hakkın yoktur "Sosyalist Türkiye"sloganı atmaya... Lâyük değilsin henüz ona. Ona lâyük olmak için, "Sosyalist Türkiye" sloganını atabilmek için, ilkönce Türkiye'yi bağımsız hale getirelim; bağımsız ve gerçekten demokratik bir ülke haline getirelim." (M. Belli, **Türkiye'de Karşıdevrim**, Türk Solu, 4 Şubat 1969, sayı: 64, s. 12)

50 yıl önce Türkiye "İstiklâl" (bağımsızlık) kazandı. Yetti mi? "Demokrasi" gerçek miydi? Üst sınıflar için evet... Demek "gerçeklik" de sınıfına göre. 50 yıl önce de "Senin hakkın yoktur" denmişti. İşçi Sınıfı ya sosyalisttir, ya hiçbir şey değildir. Ve ilh

Anlaşılan "aşama" determinizmi bulunmak isteniyor. Ama o determinizm, ne bir Kahraman'ın: "Casus elini sıkmam" demesi gibi kişisel faktörlerle, ne mahmuz şakırtısını andıran otomatik yasaklılıklarla yerine oturamaz. O determinizmin Ekonomik ve Sosyal SINIF tabanı duruca ortaya konulmalıdır. O zaman Oportünizm elbet sürüyle demagojisinden vazgeçirilemez; ama hiç değilse gerçek Devrimciler arasında Konfüzyonizm (kargaşacılık) ortadan kalkar.

Sıra 50 yıllık Demokratik Devrim gelişiminin Ekonomik ve Sosyal nedenlerine gelince, en ayık MDD Teorisyenleri Türkiye'nin orijinal Sosyal Yapı karakteristiğini bırakıyorlar. Dört elle sarıldıkları formüllerini mantıkta "Prensip dilekçesi" denilen metotla düşünüp davranmaya başlıyorlar. Asıl ispatlanması gereken şeyi, ispatlama belgesi gibi, başka sözler ve imajlarla günde bir kaç yüz kez tekrarlamaya girişiyorlar. Ve karşımıza ister istemez süslü yorumlarla meşhur: ya "Dağ" yahut "Bağ" tasvirlerini çıkarıyorlar.

ÜZÜMÜNÜ YE, BAĞINI SORMA HİKAYESİ

*Kargaşalığı aydınlatmak için: **Bağı** önce sürmeli, sonra diken ayıklamalı, fidan dikmeli örneğini verdiler. Oysa daha önce bağın (Devrimde İktidarın) kime mal edileceği önemliydi. Oportünistler ise: Bağı Kemalizm sürdü diyorlar.*

"MDD" broşüründe ayrı bir fasıl tutan: "Bağın Üzümünü Tatmak ign" satırları, bir köylüyü sevindirecek "BAĞ" teorisisdir. Tarla ile Toplum: 20. yüzyılın sonunda o kertede "Bâkir" kalır mı? Bilinmiyor, bildirilmiyor.

Sonra: "Aynı zamanda tarlayı hem yabancı bitkilerden arındırmak, hem de bir yandan tarlayı süreceğim" demek isteyen "gayretli bağıcı"

çıkabilir. Öyle "yabanî bitkiler" vardır ki, saban demiri herkin altını üstüne getirmediği köklerinden yolunamazlar.

Ayrıca, tam "yabanî bitkiler arındı, tarla sürüldü", Ağa bağıcıya, hatta fideleri diktirir diktirmez: "Hadi şimdi çek arabani!" derse? Der de. Asıl mesele budur. Devrimin "Aşaması" değildir, (O körün değneği kadar Belli'dir!). Meselenin can damarı, devrim aşamasındaki *İktidar* problemidir. MDD Teorisyenleri yıllar boyu o problemi atladılar. Yazılı, sözlü eleştirilere yol açıldı. Bunun en açık belgesi son iki MDD ilmihalidir: 3. MDD versiyonu "*Stratejimiz*" başlığı ile 32. sayfada biter; 4. MDD broşürü, eski 30 sayfayı 70 sayfaya sulandırdıktan sonra, "*Devrimde Hegemonya*" diye ona 8 sayfalık bir "*Katkı*" teyeller ve ilh. . . . ilh.. Bu *eklektizm*, itiraf edilmeyen yanlışı gidermeye yetti mi? Hayır.

Demek "*tarla'nın* mülkiyeti (İktidar) küçükburjuvazinin malıymış gibi konulursa, hem kendimizi, hem "*bağcı*"yı aldatırız. Sonunda "*Gerçek mutluluğu tadan*" Ağa olur. "Üzümünü ye, bağını sorma" bir Küçükburjuva tekerlemesidir. Proletarya parolası: "Bağını sor ki, üzümünü yiyenin" olurdu... Yazık ki ana iktidar problemi net ve bütünüyle konmadıkça, ABA'izmle MDD'izm tartışmaları karşılıklı *monolog* söylemeye döner. Döndü.

Oportünistlerin tezi şu: Bağ daha önce (Kemalist Devrim dediğimiz şeyle) sürüldü, diyorlar. Soyut olarak: Demokratik Devrim mi önce gelir, Sosyalist Devrim mi? demiyorlar. Sıraya itirazları yok: MDD'cileri, Türkiye'deki sırayı şaşırılmış sayıyorlar. Demokratik Burjuva Devrimi, Kemalist Devrim geri gelemez biçiminde softalık ediyorlar. Bu bir demagoji değil midir? Demagojidir. Ama bu demagojiyi "*kesin yenilgiye uğratmak*": Dervişin tespih çekmesi gibi "MDD sloganı"nın birkaç bin kez daha tekrarlamakla, yahut yalnız "*Tam Bağımsızlık*", "*Gerçek Demokrasi*" gibi (Vatan-Millet-Sakarya'yı andıran soyut: (Emperyalizm-İşbirlikçileri-Feodal Ağa) gibi üst yapı kavramlarını dizelemekle başarılı mı?

GENEL GELİŞİM ÇİZİSİNDE ÖZEL DEVRİM DURUMU

Konfüzyonizmden kurtulmanın birinci şartı: Devrim Durumu'nun diyalektiğini kavramaktır. O da genel gelişim çizgisinde her Devrim durumunun bir özellik taşıyabileceğini gözetir.

Devrim Stratejisi tartışmalarının ciddiye alınabilmeleri için: Her ülkenin Tarih ve Dünya içindeki gerçek yeri ve o yerde beliren sosyal ve politik devrim momentleri, karakteristik anları, nasılsa öylece ele almış bulunmaları gerekir. Bu ele alışıta en ufak ezbere "*doğru formül*"

tekerlemesi, en büyük demagoji ve provokasyonlara kapı açabilir. Bir ülkede ilkin *Demokratik Devrimin*, sonra *Sosyalist Devrimin* geleceği, *genel çizisiyle* ne denli doğru ise, o, ülkenin sosyalizm için olgun bulunup bulunmadığını sırf o genel çiziyeye göre değerlendirmeye kalkışmak da en az o denli yanlış olabilir.

Burada, 47 yıl önce dünyanın en geri ülkeleri arasında sayılan Rusya için yapılmış tartışmalar üzerine verilmiş bulunan ve doğruluğu olaylarca yüzde yüz ispatlanan karşılıkları bir daha göz önüne koymak, Soyut Medrese tartışmasına çevrilmiş Strateji gevezelikleri için de büyük önem taşır. Günün gerçek Sosyalistlerinin karşısına en büyük tehlikeyi dikenler, hep kendilerini "*Marksist*" sayanlar, hatta *Marksizm'in Üstatları* sayanlar olmuştur.

"Onların hepsi kendilerine Marksist diyorlar, ama onlar oldu olasıya ukalâca Marksist idiler. Onlar Marksizm'de esaslı olan şeyi, yani: Marksizm'in devrimci diyalektiğini hiç mi hiç anlamadılar. (Lenin, Devrimimiz Üzerine, s. 909)

Bunlar durup durup ne yapıyorlardı?

"Böylece onlar, Batı Sosyal-Demokrasininin gelişimi sırasında ezberlemiş buldukları bayağının bayağısı bir argümanı (kanıtı) öne sürüyorlar: bu kanıtları, bizim henüz sosyalizm için olgunlaşmamış bulunduğumuzdan ibarettir. Onlar içindeki "Bilgin" kişilerden kimilerinin deyimleriyle, biz sosyalizm için objektif premislere (ön şartlarla) sahip değilmiziz..." Rusya, Sosyalizmi kurmak için gerekli üretici güçlerin gelişim derecesine ulaşmamıştır". "Bütün II. Enternasyonal çökbilmişleri o tezi her perdeden geveliyorlar ve bizim Devrimimizi değerlendirmekte o tezin kesin sonuçlu olduğuna inanıyorlar."

"Kimsenin aklına şunu sormak gelmiyor: Bir ülke, Birinci Emperyalist Savaşı ile birlikte görülen Devrim Durumunda yer alıyorsa, öyle bir çıkmaz durumda o ülke medeniyet ilerleyişi için alışlagelmiş şartları fethetmenin kimi şartlarını olsun ele geçirecek bir mücadeleye atlamaz mı?"

"Devrimci Durum"un ne olduğu da açıkça belirtiliyor:

"Birincisi: Devrim Birinci Cihan Emperyalist Savaşına bağlı idi. Böyle bir devrimde yeni çizilerin belirmesi gerekiyordu yahut hiç değilse sırf bu savaş yüzünden değişik çizilerin görünmesi gerekiyordu; çünkü bugüne dek dünya benzer şartlar içinde böylesi bir savaş geçirmemişti. Bugün dahi, o Savaştan sonra, en zengin ülkeler Burjuvazileri de "normal" burjuva /l/şk/ler/n/ artık yeniden kuramazlar. Öyleyken, bizim dönüşümcüler (Reformistler), şu kendilerine Devrimci süsü veren Küçükburjuvalar, normal burjuva /l/şk/ler/n/n (üzerlerinden aşılacak) bir sınıf b/c/mlend/rd/ğ/n/ öne sürüyorlardı ve hâlâ da öne sürmektedirler; bu "norm"u olağanüstü bayağı ve dar yönde kavıyorlar.

"İkincisi: Unutuyorlar ki, Evrensel Tarihte genel gelişim düzenliği, gerek biçim, gerekse o gelişim düzeni bakımından, bir sıra eşsiz örneksiz periyotları, dışında bırakmak şöyle dursun içerir. Onlar unutuyorlar ki, Rusya: örneğin, uygarlaşmış ülkelerle, bu Savaşın ilk kez kesinlikle uygarlığa getirdiği ülkeler, yani bütünüyle Doğu arasında yer almıştır; dolayısıyla da aynı Rusya, besbelli genel Cihan Devrimi çerçevesi içine yazılı (sicillenmiş) olmakla birlikte, kendine has Devrimini bütün ondan önceki Batı Avrupa'da geçmiş Devrimlerden ayırt ederek, Doğu ülkelerinden söz edilir edilmez, yer yer kimi (innovation'lar) yenileştirmeler getirmiş olabilir."(Lenin, ay)

Hangi ülke için bugün, Atom çağında, büsbütün daha yeni durumlar olamaz denir?

DOĞU DEVRİMCİLERİNİN GETİRECEKLERİ YENİLİKLER

Doğu Uygarlığı ve Kültürü Batı kalıpları içine zorla sokulamaz. Tersine her Doğu Toplumunda özel Devrim Durumu, genel çizi çerçevesi içine yenilikler getirecektir. Bu öngörü Uzakdoğu Asya, Afrika ve Amerika olayları ile perçinlenmiştir.

Tarihcil Maddeciliğin ekonomik ve sosyal determinizmi vardır. Anladık. Ama:

"Ya, eşsiz örneksiz bir sıra şartların buluşması Rusya'yı ilkin, ne denli az etken olursalar olsunlar bütün Batılı ülkelerin giriştikleri Cihan Emperyalist Savaşına sürüklemiş ise; ya Rusya, kendi Devrimini, (Batıda) doğan devrimlerle, artık kısmen başlamış Doğu Devrimleri arasına yani Marks gibi bir Marksist'in 1856'da Prusya için olağan perspektiflerden biri saydığı o "Köylüler Savaşı" ile İşçi Hareketini tüm gerçekleştirmemize elverişli şartlar içine yerleştirmiş ise?"

"Ya, mutlak çıkış yolu bulunmayan durum, İşçilerle Köylülerin güçlerini on katına çıkararak, bütün öteki Batı Devletlerinin yaptıklarından bambaşka türlüce uygarlığın esaslı premislerini [öncüllerini] yaratmaya atılış olanağını bize vermişse? Bu olanlar üzerine Evrensel Tarihin Genel Gelişim çizisi değişmiş bulunur muydu?"

Karşıdakiler boyuna ülkenin geriliğini, kültürsüzlüğünü öne sürüyorlardı.

"Eğer Sosyalizmi yaratmak için belirli bir kültür düzeyine ulaşmış olmak gerekiyorsa (ki henüz kimse bu "Kültür Düzeyi"nin açık seçikçe ne idüğünü söyleyemez, çünkü o düzey her Batı ülkesinde başka başkadır), neden biz o belirli düzeyin şartlarını ilkin devrimcil yoldan ele

geçirip, ondan sonra, bir İşçi-Köylü İktidarından ve Şûralar rejiminden yola çıkarak öteki ülkelere yetişmeyelim." (Lenin, **ay**, 16 Şubat 1923)

"Sosyalizmi yaratmak için, uygarlaşma bulunulmalıdır, diyorsunuz. Çok iyi. Ama, niçin biz ülkemizde Büyük Emlâk sahiplerini kovarak, Rus kapitalistlerini kovarak, o öncelikli uygarlık şartlarını yaratmayacak ve ondan sonra, Sosyalizme yürümeye başlamayacakmışız? Alışılmış Tarih düzeninde buna benzer değişikliklerin kabul edilemez veya olanaksız bulunduğunu hangi kitapta okudunuz?"

"Hatırıma geliyor, Napolyon: "On s'engage et puis ... o n voit" (Bir yol girişilir ve sonrası... sonra görülür) demişmiş. Bizim yaptığımız da bu; ilkin dövüşe atıldık, sonra gelişimin akışı bize ayrıntıların içyüzünü açıkladı."

"Bizim Sukanof'larımız (Sukan oğulları! - H. K.)ve hele onlardan daha sağda yer almış Sosyal-Demokratlarımız, genel olarak Devrimlerin başka türlü olamayacaklarını tasavvur bile edemiyorlar. Bizim Avrupalı Küçükburjuvalarımız, tasavvur bile edemiyorlar ki -bundan sonraki devrimler- sonsuz kertede daha yoğun nüfuslu ve sonsuz kertede daha değişik şartlar içinde bulunan Doğu ülkeleri -Rus Devrimi için olandan- muhakkak çok daha özel çiziler göstereceklerdir.

"Gerçi Kautsky'nin yazdığı elkitabı zamanında pek yararlı olmuştu. Ancak, doğrusu, bu elkitabının Cihan Tarihindeki bütün gelişim biçimlerini önceden görmüş bulunduğu fikrinden vazgeçmenin zamanı gelmiştir. O el-kitabının tarihte olan bütün gelişim biçimlerini önceden görmüş bulunduğunu düşünenleri açık seçikçe ahmaklar diye sıfatlandırmak yerinde olur."(Lenin, **ay**, II, 17 Ocak 1923)

Demek Kautsky üstadınki denli yarar da sağlasa, bir el broşürü ile Tarihin her gelişimi önceden "saptanamaz".

DAĞ TEORİSİNDE AYAKLARIN KAYIŞI

MDD'ci Dağ Teorisi, madem Kemalizm'le daha ya-kındık, neden o zaman Sosyalizme geçemedik? soru-suna: Sosyalizm bir tepedir. Tırmanırken "**ayağımız kaydı**" da ondan!.. karşılığını veriyor. Ekonomik ve Sosyal sınıf determinizmi bulunmayan "Felsefenin Se-faleti" bu. Ayak neden kaydı? "**Rota**" çizmemekten... Oysa Finans-Kapital "**rota**"sını, MDD'cilerin kutsal 1930 yılında çizmişti!

MDD ideologları da çıkmazı, Salon tartışmalarında gördüler. Şimdi ne yapılacaktır?

Oturup Türkiye'nin Tarih, Ekonomi, Sınıf, Politika yapısı üzerine ciddi *etüt* gerekti. Türkiye'ye Avrupa veya Amerika'dan bir bavul diploma ile "*Yeni*" gelmiş, azıcık da Üniversite yahut Basın-Yayın, Yön, mөн "ulemâ"sından Türkiye Tarihini öğrenmiş, kararını daha Edirne sınırında Uzunköprü'yü geçmeden vermiş, keskin nişancı "*Turistik Marksizm*" ile hazır ilaç yapılabilir miydi?

Bu toprakta bir Eneski Sosyalizm vardır. Küçükburjuva "üstâdlıklarının fare deliklerinden iyi görülemez. Hatta inceli, kalınlı "*sansür*" edilir. Ama Eneski Sosyalizm, Sosyalist Medrese ulemalığı yaylasında "*Maşrik'i âzam*" kesilmemiştir. "*Beyinsiz işgüzarlık*" gösterileriyle bunalmamıştır. En nankör kankurutucu Devrim istihkâmında her zaman adsız er basitliği ile görevini yapmıştır Eneski Sosyalizm. Onun, 50 yıl kan kusarak, *Pratiği Teoriden* bir an ayırmaksızın güttüğü sınıf ve teori savaşı birbirinden ayrılamaz. O savaşın Ekonomik, Sosyal, Tarihcil yapı araştırmaları, "Samedanî" jestlerle "*İşe yaramaz gerçekler*" ilân edilerek bir yana "/t/e"bilir mi? Hele tavan arası yahut kapı arkası dedikoduculuklarıyla, pundunu düşürdükçe "*Sil baştan yaz!*"a getirilebilir mi?

Yeni Sosyalistlerimizin MDD teorisyenleri, ABA'izmin o temelli ideolojik yanılığını bir türlü "başlarından" defedemediler. Karşılıklı "sağırılık senfonileri" devrimci gençlik yığını önüne çıkınca, gene Eneski Sosyalizmin Türkiye'deki *Sınıflar* karakteristiği üzerinde, hiç değilse *basılıp yayınlanabilmiş* görüşlerini, (kötümsenen ve dinlenilmesi istenilmeyen bir dalga gibi) düğme çevirerek atlamayı bilgicliğin son sözü yaptılar.

Bunun üzerine, ABA'cı Oportünizmin demagojisini "*Kesin yenilgiye*" uğratmak için *Bağ* teorisi bırakılıp yerine bu yol *Dağ* teorisi geçiriliyor. MDD teorisyenleri büyük bir ciddilikle Türkiye'nin yakın Devrimler Tarihçesini şöyle bir tırmanma edebiyatı döktürüyorlar:

"*Bir dağa tırmanıyoruz. Dağın doruğuna vardığımızda insanın insan tarafından sömürülmesi olanağı ortadan kalkacak ve Sosyalist düzen içinde Türkiye emekçisi gerçek mutluluğu tadacaktır. Tırmanıyoruz, 1919'dan beri bu dağa. İlk tırmanış döneminde aşılması zor, büyük engeller var önümüzde. O engelleri aşıyoruz. İstiklâl Savaşını kazanıyoruz, siyasi bakımdan bağımsız bir ülke oluyoruz. Sonra duraklamalar, zikzaklar oluyor; gene de genel doğrultumuz doruk yönündedir. Bir noktaya varıyoruz, ayağımız kayıyor ve 1919'da bulunduğumuz noktaya yakın bir yere düşüyoruz. Bu düşüşü yükseliş sanmayın. O yanılığa düşersek doruğa doğru rotamızı gerektiği gibi çizemeyiz. Ve rotayı yanlış çizersek doruğa varmamız çok güçleşir.*" (M.Belli, **Türkiye'de Karşıdevrim**, Türk Solu, 64, s. 12)

Dağcılık (Alpinizm) sporu İsviçre'de pek gözdeymiş. Türkiye'de de oburca beylerle, zayıflık kürü yapan tombul hanımlar ara sıra "ski"leri omuzlayıp Uludağ'a çıkarlarmış. Nasip olmadı, denemedik. Ama, Sosyalizm doruğuna öylesine yaradana sığınıp çıkarken duralamamız neden? Yorgunluktan belki. Oturaydık biraz. Hayır. "*Bir noktada*" (hangi noktada?) ansızın "*Ayağımız kayıyor*". Niçin? Bes-Belli: "*Sarı saçlı Mavi gözlü Dev*" kahraman başımızdan göçtüğü için! Öyleyse, onu geri çağırma-yacağımıza göre, bu yol zifiri kara saçlı, ela gözlü başka bir Dev-Kahraman bulsak, bize "*doğru rotamızı*" çizmez mi? Çünkü bütün meselemiz hep kahramanca "*Rota çizmek*"te! Kompleks bu.

PERHİZ - KISTAS - KALIP

MDD'ciler ayak kaymasına bir neden arıyorlar. Kemalizm "Kompradorları teşvik" etmezmiş. İyi ya, Sosyalizm Komprador muydu ki ayağı kaydı? Kalıp-Kistas gibi laflar, olur. MDD'ci Sınıf Skolastiği burada şapa oturur.

"Teşbihte hata olmaz" demiş Osmanlı. Olur da, olmaz da. Ya, Sosyal Dağcılık Sporunda ayakların kayış nedeni sorulursa?

ABA'cı Oportünizmi, MDD'cilerin Bağ ve Dağ teorileriyle değil, Türkiye'nin somut Sosyal *Ekonomi* ve *Sınıf* ilişki-çelişkileri açıklanarak ve bu açıklama pratikte uygulanarak kesin yenilgiye uğratılabilir. Hiçbir MDD'ci teorisyen yahut yazarının, "*Yabancı*"yani "*Avrupa malı*" olmak şartıyla okudukları "*Kızıl Kaplı Kitap*"Xan aktarma ve karma soyut kavramlar dışında düşünmeye *tahammül* edebildiğini göremedik. Ama hiçbirinin de "*Sosyalizm Bilimi*" uğruna kırmadık ceviz bıraktığına da tanık olmadık.

Hep ne için?.. "*Yeni*" güneşler altında hiçbir şeyin en yenisinden daha yeni olmamazlık edemeyeceği için. Pekiyi, buyrun, dedik. Meydan sizindir. Ne gördük? Her ne pahasına olursa olsun: "*Bağımsızlık*". Neredeyse Amerika'dan çok Türkiye'nin Realitesinden bağımsızlık, Tarihinden bağımsızlık, Ekonomisinden bağımsızlık, Eneski Sosyalizminden bağımsızlık... Farkına varmaksızın Marksizm'den de *bağım-sızlaşmak* için illâ etiket mi lazım.

Bir yanda şöyle yazılır:

"Devrimci eylemi doğru çizgide ve gerektiği gibi yürütebilmek için devrimci eylem kılavuzuna, teorik yeteneğe sahip olmak şarttır... Devrimci eylem kılavuzunu edinmek için; edindiğimiz bilimi yaratıcı

bir ruhla Türkiye gerçeklerine uygulamak ve doğru sentezlere varmak için..." (M. Belli, **MDD**, 4. versiyon, s. 76) ve ilh... ilh...

Güzel perhiz... Ama, "*Türkiye gerçekleri*" nedir? denildi mi, birkaç dünyasından ve Bilimcil Sosyalizmden habersiz "*Küçükburjuva'nın* saçma iştihasını kabartmak için, beklenmedik bayat lahana turşuları kavanoz kavanoz ortalığa dökülür. Bari bir zamanın sarhoşları gibi karda gezip izlerini belli etmeseler... Göz görmeyince gönül katlanırdı. Yoksa savurdıklarını, birileri, geri alınamaz yazılı biçimde basarak, muziplik mi ediyor? Anlayamadık. Bakın "*Türkiye gerçekleri*" üzerine ne maydanozlu köfteler pişiriyorlar. Neden Dağ doruğuna tırmanırken ayağımız kayıp, kış üstü 1919'a yakın düştük? Mukadder sorusunun hazır karşılığı nedir?

Söze akıllı akıllı (kitapçıl kitapçıl) başlanıyor:

" (...). *Onun için tanımlamayı kalıp olarak almalıyım. Kıstas olarak alalım* (Kalıp ne? Kıstas ne?) *Üretim tarzı Kemalist Türkiye'de de Kapitalizm idi, bugün de Kapitalizmdir.*" (M. Belli, **Türkiye'de Karşı-devrim, ay**, s. 13)

Tamam. Öyleyse arada ne fark var? "*Sosyalizmin B//m/*" en azından bir *Ekonomik* gerekçe ister. Marksizm'in "*Kıstası*" (Büyük terazisi) odur. Onun yerine şu turşulaşmış "*Kalıp*" önümüze çıkarılır:

"*Yalnız bir nitelik farkı vardır. Komprador teşvik görmüyordu Kemalist Türkiye'de.*" (M. Belli, **ay**)

Umuda kapılıyorsunuz. Teşviki Komprador görmüyorsa, ya kim görüyordu? Yoksa, şu yok olası Eneski Sosyalistlerin *Finans-Kapital* dedikleri çok basit Emperyalizmin temel ekonomik ve sosyal zümresi mi? Hayır. MDD'ciler için o çok eskiden beri söylendiği için "*Yeni*" ağız-lara alınmayacak "kalıp"tır. Onlar "*Kıstas*": büyük terazi peşindedirler. Görelim şu Kıstas'ın işleyişini?

AYRIM VI

TÜRKİYE'NİN SINIF ORİJİNALİTESİ VE MDD'CİLİK

MDD ideologları, o Skolastik (Medreseçil-Kitapçıl) metotlar gölgesinde, ayaklarını hem *Bilimcil Sosyalizm'in*, hem *Türkiye Toplumunun* toprağından kestiler.

MDD'cilik Kemalizm'in 20. yüzyılda yaşadığını unutarak, onu 19. yüzyılın *Metropollerindeki* (Kapitalist anayurdundaki) *Serbest Rekabetçi* kapitalizm yaratma ülküsüne bağladı. Onun için *Devletçiliğimizin* Finans-Kapitalle göbek bağı (Yön-Devrim gibi) görmezlikten geldi. Sınıf pusulası elden kaçınca Tarih Kahraman kişilere yaptırıldı ve ilh...

Bütün bu ve benzeri yanılgıların ilk nedeni, Türkiye'de *Kompradorun* yerini 1925'ten beri tutmaya başlamış *Finans-Kapital* kavramını bir türlü kavrayamamaktı.

"MİLLİ BURJUVAZİ" VE SERBEST REKABETÇİ KAPİTAL

*Millî olmayan Burjuvazi yoktur. Burjuvazinin tüm sınıf olarak egemen bulunduğu çağ 19. yüzyıldı. O zaman kapitalist **Anayurt** (Metropol)u dışında yalnız **Komprador** burjuvalar egemendi. Kemalizm ise onların **egemenliğine** son vermişti. Şimdi ne **yaratabilir**di? Kapitalizmin anayurdunda ölmüş bulunan **Serbest Rekabetçi** burjuvaziyi mi? Masal... Aslında Kemalizm'i burjuvazi yaratmıştı. Hangi burjuvazi? Sınıf olarak (İtifaççı Kompradorlar dışında kalan) **bütün zümreleri ile yarisömürge** burjuvazisi.*

"Büyük terazi"(kıstas) şöyle harekete geçiyor. (Kemalizm'de):

"Yabancı mülkiyeti olan müesseseler, demiryolları, madenler ve ilh... devletleştiriliyordu. Bir millî burjuvazi yaratma çabasında idiler. Bu çaba pek başarılı olmadı."**(ay)**

Öyle mi dersiniz? Gene biz "Kıstas"ı beklerken önümüze "Başarı" ve "Millî Burjuvazi" gibi kallâvî "Kalıplar"ç\u0131kt\u0131. "Millî Burjuvazi" nedir? Gayrimillî burjuvazi nedir? O hiçbir aç\u0131k "Kıstasla" tartılmaz. Yalnız "kalıp" olarak konulu\u015flarından biz anlamaya çalı\u015facalı\u015fız. MDD ideologları, "Stratejilerinde", pek iyi tanımlayamamakla birlikte, "Yabancı" kitaplarda okudukları için \u015furaya koydukları "MillîBurjuvazi"ye de bir kö\u015fecik ayırmanın "kavgasını vermekte"dirler.

Onlara göre, bunda bilemeyecek ne var? Millî Burjuvazi, Millî burjuvazidir. Biz o denli, Frenklerin "pieux" (Osmanlı'nın "Müttaki") dedi\u011fi: İnanıcı bütün MDD'ci olmadı\u011fımız için, "Millî Burjuvazi" denince, Bilimcil Sosyalizm açısından bunun ne olabilece\u011fini onların yerine iki sözle açıklayalım. Yabancı kaynakların (Mao'ların, ve ilh...nin) kendi ülkelerinin orijinalitesi için yararlı görüp kullandıkları Millî Burjuvazi deyi mi, Kapitalizmin iki zıt çağında iki başka yer ve anlam tutan bir sosyal kategoridir.

Serbest Rekabetçi: 19. Yüzyıl Kapitalizminin, hiç de\u011filse Metropollerinde (Batılı Anayurtlarında) Kapitalist sınıfı, tüm Millî Burjuvazi idi. Dedik ya, genellikle "Millî" demek, "Kapitalist" demektir. "Burjuvazi" demek de "Millî" demektir. Ama, özellikle 19. yüzyıl sonuna dek, Kapitalizmin egemen bulunduğu klasik düzenlerde "Millî olmayan" burjuvazi yoktu. Onun için Serbest Rekabetçi Kapitalizm düzeninde bütün\u00fcsyle burjuvazi "Millî Burjuvazi" idi. İrisi de "Millî", ufa\u011fı (Küçük-burjuvası) da Millî Burjuvazi idi.

Bunu mu "Yaratma çabasında idi" Kemalizm? Tam, "Hadi canım sen de!"nin yeri burasıdır. Derdimend Kemalizm "Merhumenin derdinden" ne yaptığını bilecek durumda de\u011ildi ya... (Merhume: İtilafçı Kompradorlardan sonra, Kemalizme o denli yaklaşan İttihatçı Kompradorlardı. İpe çekiliyorlardı!) Bizim akli evvel MDD ulemamız, e\u011fer ciddi ciddi \u015fu 19. Yüzyıl Serbest Rekabetçi Kapitalizmini Kemalistlerin "Yaratma çabasında" olduklarına sahidin inanıyorlarsa, develeri güldürürler. Çünkü, birincisi: Kemalizmin burjuvazi "yaratma"sından önce, Burjuvazinin Kemalizmi yaratması konu olabiliirdi.

İkincisi, asıl develeri at gibi ki\u015netecek olan kuruntu, 20. yüzyılda Kemalizmin bir Serbest Rekabetçi "Burjuvazi yaratma çabası" olabilece\u011fini akla getirmek olurdu. Egemen bir sınıf bütünlü\u011f\u00fc olarak Serbest Rekabetçi Millî Burjuvazi egemenli\u011fi, çoktan 19. yüzyıla birlikte "tarihe karışmış", insanlığın iyi kötü anaça\u011fı bir Sosyal sınıf egemenli\u011fi idi. Onu Allah'ı bile bir daha diriltemezdi. De\u011fil ki kıyıcı\u011fından keseci\u011finden kimi Vatan-Millet-Sakarya-Hürriyet-Adalet gibi sade suya ithal malı üstyapı tekerlemeciklerini kekelemeye çalışan kapıkulları yaratabilsinler.

Demek MDD ulemamızın tekerledikleri "MillîBurjuvazi", ne Türkiye için, ne de Dünya için masal olmaktan başka anlam taşıyamazdı. Onu sayı ile bir kalem geçelim.

FİNANS KAPİTALE KARŞI "VAHŞİ" KAPİTAL

20. yüzyılda Kapitalist sınıfı ikiye bölünür:

1- **Finans-Kapitalistler** bölümü her şeye egemen olur.

2- Öteki Kapitalist zümrelere: **Vahşi Kapitalistler** adını takar.

Bir milletin içinde bulunmak "**Millî**" olmak ise, bu iki zıt Kapitalist zümre de aynı millet içindedir. Birini ötekenden az "millî" saymak Çin'de, Mâçin'de olur. Türkiye için hayal olur. Burjuva Metropollerinde iş böyledir.

Gelelim öteki şıkka. *Tekelci Kapitalizm*'de yani 20. yüzyıl Kapitalist düzenine egemen olan sosyal düzende: "*Millî Burjuvazi*" deyimi içine kimler girebilir?

19. yüzyılın bıraktığımız yerinde hâlâ "*Serbest Rekabet*" hülyasını otlayan kapitalist zümreleri... Bunlar, 20. yüzyılın şartsız kayıtsız egemen olan *Finans-Kapital* zümresince, kendi yüksek *Rant* (İrat) vurgunu yağması Cennetinden ebediyen kovulmuşlardır.

Kapitalist Sınıfın *Finans-Kapitalistler* zümresine giren bir avuç *Oligark* (egemen azınlık) ve *Plutokrat* (egemen Parababaları) kodamanları dışında kalmış, irili ufaklı bütün öteki zümreleri (ufak, orta, kimi irice: Sanayici, Tüccar, Taşıtçı, Müteahhit ve ilh... ilh.lar) vardır. Gerek Ekonomi, gerek Politika iktidarı ve her türlü yağlı vurgun açısından *Arafat'ta* bırakılmış olan bu kıtıpiyos kapitalist zümrelerine, bizim bildiğimiz klasik Bilimcil Sosyalizm "*Vahşi Kapitalistler*" adını kullanır. Onlara bu adı, efendileri olan Finans-Kapitalistler yakıştırmışlardır.

KOMPRADOR BURJUVAZİYE KARŞI MİLLİ BURJUVAZİ

Çin'de 20. yüzyıl boyu da **Kompradorlar** egemen kaldıkları için, o yabancı düşen zümreye karşı bir **yerli Millî Burjuvazi** ayrılabilirdi. Türkiye'de *Ke-malizm Kurtuluş Savaşına* başlarken *İtilafçı Kompradorların*, zaferlerden sonra *İttihatçı Kompradorların* tahakkümlerine son verdi. Çin'den farkımız bu.

Çin gibi Yarısömürgelikten Millî Kurtuluş Savaşını bin bir ihanetle ve uzun kanamalarla geçirmiş ülkelerde, 19. yüzyılın *Komprador* denilen burjuvazisi *egemen* olmaktan bir türlü uzaklaştırılamamış, onun yerine mutlak yerli Finans-Kapital tahakkümü geçememiştir. O yüz-

den, az çok 19. yüzyıl kalıntısı Serbest Rekabetçi Kapitalistlere "*Millî Burjuvazi*" diye bir ad takılması ve rol düşmesi olağandır.

Türkiye için durum ne olabilir?

Kemalizm: *İtilaf'ı Müselles'çi* (Uzlaşık Üçgen'ci, kısaca İngiliz-Fransızca, sonradan Amerikancı) *Kompradorlarla*, daha ilk *Kuvayimilliyeye* kurşunu atılır atılmaz Savaş haline girdi. Bunlar *Hürriyet-İtilaf* (Özgürlük-Uzlaşıklık) Partisi idiler. *Sultan* ve *İşgal* Devletleri (İngiliz-Fransız-Amerikan-İtalyan-Yunan ve ilh...) ile birlikte Kurtuluş Savaşını arkadan, önden hançerledikleri için, *İtilafçı* (Uzlaşık) Kompradorlar, ilk günden tasfiye edildiler.

İttifak'ı Müselles'çi (Anlaşık Üçgen'ci, kısacası: *Almancı*) *Kompradorlar*, ilkin Alman'ın yerine Amerikan Mandallığını, Türkiye'yi Filipin tipi yapmayı düşünmelerine rağmen, özellikle İngiliz düşmanlıkları, daha doğrusu korkuları yüzünden, Birinci Kuvayimilliyeciliğe katıldılar. Ama Zafer gelir gelmez, eski Almancı Kompradorlar, hemen İngiliz-Fransız efendilerine yamanarak Mustafa Kemal'i seri halinde Suikastlar'la "temizleme" sevdasına bel bağladılar. O yüzden M. Kemal onları temizlemeden rahat nefes alamadı.

Demek Türkiye'de Kemalizm, *Komprador Burjuva* egemenliğine ve *tahakkümüne* son vermek zorunda kaldı. Ondan sonra, Çin'de olduğu gibi, *Komprador* burjuvazi tahakkümü Türkiye'de kalmadı ki, ona karşı bir serbest rekabetçi 19. yüzyıl çaplı *Millî Burjuvazi* kutbu konu edilebilirdi.

ÇAPRAŞIK ALAMAN ÇORBASI

Komprador tahakkümü gidince başlayan "Devletleştirme", Kadro yahut Yön gibi mutlaklaştırılırsa, altındaki sınıf damgası gözden kaçır. Finans-Kapital atlandı mı, her şey "çok çapraşık", çorba olur.

Türkiye'de Kemalizm ne yaptı?

Millî Kurtuluş Savaşını gâh Sosyalizme, gâh Emperyalizme yaklaşıarak "*başaran*" toptan (bütün zümreleri ile birlikte) *Kapitalist* sınıfı, art arda ihanetlerini gördüğü *Komprador Burjuvazi'nin* her iki türüne *tahakküm* olanağını kesinkes yok etti. Türkiye'de Kompradorlar kalmadı değil ama, bir daha da şartsız kayıtsız iktidara gelemediler, tahakküm yeteneklerini yitirdiler.

Kompradorların yerine kim geçti?

İşte kazın ayağı buradadır. MDD parolacılarını, bin bir uyarılara rağmen bir türlü trans (deli dervişkârî cezbe) hallerinden kurtaramayan anlayışsızlık bu noktada akut hastalık haline giriyor. Onlar Kemalizmin Kadrocu panayı maskaralarına reklâm ettirdiği "*Yabancı mülk/yet/...*

devletleştirme" "slogan"larının yalabuk "*Devletçiliğimiz*"ine kurban gi-diyorlar. Kendileri de farkındalar az buçuk düştükleri çıkmazın. *Eneski* Sosyalizmden sıkboğaz ederek aktarılmış kavramların, kendi "*Yeni-Dev-rimcilik*" eğilimleriyle çapraz düşüşlerinden bayağı sıkıntı duyuyorlardı.

O yüzden, gençlerin sıkıştırılmaları altında, konu Türkiye'nin Kapi-talizmine gelip dayanınca şöyle terliyorlardı:

"Hiçbir Devrim tastamam eksiksiz olamaz. (Doğru -H.K.) Pek gi-rifttir bu işler. (Bu daha doğru! -H.K.) Devrim süreci içinde aksi doğ-rultuda gelişmeler olur. (Gene doğru. -H.K.) Çok çapraşık bir mesele-dir bu. (Bu hepsinden de doğru! -H.K.)"

Bu dört başı "*doğru*" kavramların: "*Pek girift*" ve "*Çok çapraşık*" oluşları neden ileri geliyor?

Eneski Sosyalizmin tam 40 yıldan beri gözleyip sözlediği: *Türkiye'de Finans-Kapital* gelişimi gibi çok basit, pek net bir olayı, *Yeni Sosya-lizm* çabacı-çorbacılarının her nedense kaale almayı küçültücü bulma komplekslerinden ileri geliyor. 20. yüzyıl Türkiyesinde ise Finans-Ka-pital gelişimi anlaşılmadı mı, hiçbir şey anlaşılabilir olamazdı. Her şey ister istemez "*Pek girift-Çok çapraşık*" Osmanlı asker karavanası ola-rak, Birinci Emperyalist Savaşında Mehmetçiğe müşhil gibi tesir eden "*Alman çorbasi*"na dönerdi.

DEVLETÇİLİĞİMİZ VE GEBEREN KAPİTALİZM TAHTI

*Köyle şehir nüfuslarının Tek parti çağında hep aynı ka-lışı, Rekabetin "**Gayrimeşru**" ilân edilişi: Sınıf ha-reketlerini ve mücadelelerini **Tekelci Sermaye** vur-gunu uğruna dondurmak, **Finans-Kapital** saltanatını sağ-lamlaştırmaktı.*

Gerçekte Kemalizmin *Devletçiliği*, artık o ilkel Osmanlı Devletçiliği-nin yarı Komprador, yarı Ajan "*Kapitalist fideliği*" bile olmaktan çıkmış-tı. Hele "*Millî Burjuvazi yaratma çabası*" hiç değildi. Çünkü öyle bir şey 20. yüzyılın birinci yarımı Türkiye'sinde olur şey değildi. "*Demiryolları, Madenleri, ve ilh... devletleştirme*" denilen Kemalist eylem, her ne denli "*Kompradoru teşvik*" etmiyorduydu da, bal gibi "*Finans-Kapita-lin teşviki*" altında hiç düşünmeye kalkışmadan ve Finans-Kapital çı-karları dışında her türlü "*düşünceye kelepçe*" vurarak davranıyordu.

Yalnız düşünce mi? Rakamlar 1923'ten beri alınan yola işaretler-le doludur. Türkiye'nin köy nüfusu ile şehir nüfusu arasındaki orantı hemen hemen 30 yıl % 1'den pek fazla değişmeksizin olduğu yerde saymıştır. "*Köylü Memleketin efendisi*" olarak Kır Cennetinin sırça Sa-

rayındaki tahtından ayrılmadığı için değil; gidecek başka yeri olmadığı için, *Jandarma* dayağı ve *Tahsildar* işkencesi ile yarışarak pekişen *Anti-ka Tefeci-Bezirgân* iğneli fiçısından yakasını kurtaramıyordu.

Senin anlayacağıın, "Memlekette", 19. yüzyılkârî bir Kapitalizmin gelişimi zıngadak durdurulmuştu. Daha Cumhuriyetin kurulduğu günden beri Türkiye ekonomisinde her gün işitilen en tok ses; "*Gayrimeşru rekabet*"e karşı Devletçi Finans-Kapitalin suçlayıcı kükreyişleri idi. Bu kükreyişin şiddeti ile yalnız, Sosyalistlere çullandırılan "ihamet" suçlamaları yarışabilirdi.

Ne demekti o "*Rekabetin* daha doğmadan "*Gayrimeşru*" ilân edilmesi?

Türkiye'de Kapitalizmin bir Finans-Kapital "*Veled'i zinası*" olarak tahta çıkarılması demekti. *Rekabet* kapitalizmin biricik beyinsiz gelişim zembereği idi. İşçinin - Patrona karşı, Kapitalistin - Kapitaliste karşı rekabeti yasak edildi miydi, o yasakçılık toprağında Modern Kapitalist gelişiminin... çek itin kuyruğunu. Çünkü o toprakta hazır yiyici, iratçı, asalak bir *Tekelci Sermaye* yani en yırtıcı, en yaratıcılık düşmanı *Finans-Kapital* canavarı, toplum ekonomisine, politikasına, kültürüne, her şeyine pençesini atmış demekti.

Türkiye, Modern Kapitalizmin gelişen *Serbest Rekabetli* az çok gürbüz yüzünü göremeden, Eneski Sosyalistlerin daha 1935 yılı "*Geberen Kapitalizm*" adıyla yayınladıkları, çürüyen, kokmuş, çözümlüp dağılan yatalak *Tekelci Sermaye* zılgıtı altına sokulmuştu. *Yeni Sosyalistler*, "*Milî Burjuvazi*" yakıştıрма palavraları ile kimin evini soruyorlar? Bunun tamamen millet düşmanı, halk cellâdı bir gidişe kapı açtığını en cahil köylü, en politika dışına kovulmuş işçi bile içgüdüleriyle seziyordu.

FİNANS KAPİTAL DEREBEYLİĞİ

Türkiye Ekonomi ve Politikası 1925'ten beri Şirketlerin (Finans-Kapitalin) tekeline teslim edildi. Kırk bin Traktör, yüz bin Oto, Benzin istasyonları Türkiye'nin Amerikan Mandalığına geçiş merasimi oldu. Karşıdevrim: daha 1930'larda Cemiyet'i Akvam'a [Milletler Cemiyeti'ne] girişle başarı kazandı. 1945-50 Demirkırat'ı, Finans-Kapitalin daralmış temellerini Kırlara yaydı. Tefeci-Bezirgân-lıkla kesin ittifakını yaptı.

Kârı kadim *Osmanlı Derebeyliği* gitmiş, onun iktidar tacını *Kapitalizmin Derebeyliği*, yani Finans-Kapital başına geçirip millete musallat olmuştu. Sonra aynı kurt ne yaptı? Dünya temellerinin sarsıldığını

sezince, kuzu postuna büründü: "*Demirkırat*" maskesi ile *Demokrat Parti* kılığında cihangirliğe çıktı.

Türkiye topraklarına Petrol İstasyonları az çok ajan-burjuvalaşmış bir zümre kanalından sokuldu. Her yol kavşağı o Finans-Kapital benzin ağalarıyla kesildi. 40 bin traktörle Finans-Kapital dayanakları Türkiye kırlarında genişletildi. Tarihçil omuzdaşı *Antika Tefeci-Bezirgân* sınıfı, Finans-Kapitalin zafer arabasına koşuldu. Bunlarsız tutunamayacağını Finans-Kapital anlamıştı. Bunu ona, başta Amerika Ağababası, bütün Uluslararası Finans-Kapital omuzdaşları iyice öğrettilerdi.

Finans-Kapital halka bir numaralı düşman olarak afişe ettiği CHP'nin içini boşalttı. Ağır sıklet şampiyonlarını, işsiz aç aydın Pehlivanlarını çalkal sürüsü gibi halk yığınları içine sürdü. Bir yanda, masal Yahudilerinin kanını emdikleri masum çocuğa "*Kaç ben kurtarayım!*" diyerek yeni zıpkınlar soktukları gibi, *Tekparti* yaralamalarından ve kanamalarından yılmış çocuk halka oy oltaçıkları uzatarak *kurtarıcı* rolünde kucağını açtı. Ötede, Benzin İstasyonları, Asfalt yollar, Traktör ve Otolarla dört yanını kestiği memleket kalelerine Truva atı biçiminde *Demirkırat'ı* soktu.

50 yıllık uzun Trajedinin bu son perdesini gören *Yeni Sosyalistler* çok bilmişçe, halkın acıklı ve zorlu aldatılışına soluğunun tıkandığı kırlardan akın akın büyük şehir gecekondularına ucuz işeli, dış ülkelere dirençsiz köle oluşuna birer bilgincil ad taktılar: "*Şartlanma*", "*Yadlaşma*" (Yabancılaşma)! Ve bu dondurucu damgaları altında aslını tanıyamadıkları duruma eski "*İrtica*", yepyeni: "*Karşıdevrim*" etiketini yapıştırdılar. Ve 40 yıllık Finans-Kapital tahakkümünü, Amerikan uçaklarıyla *yeni yeni* bacalarımızdan içeriye atılan Noel Baba hediyesi yabancı *Emperyalizm* napalmı sandılar, yahut o saniyi uyandırıp beslediler.

ENESKİLERDEN KAÇARKEN OPORTÜNİZME KAPI AÇIŞ

*MDD'cilerin uzun süre Küçükburjuva protokolüne uyup Finans-Kapitali "**Komprador**" olarak anmaları, Türkiye'de değişen sınıf ilişkilerine boş vermek, Oportünistlere açık vermek oldu.*

MDD teorisyenleri *Finans-Kapital* karşısında ne yaptılar?

Uzun yıllar boyu o klasik terimi önemsemediler. *Eneski* Sosyalizmin ısrarlarına sağır kalarak *modaya* uydular. İkinci Emperyalist Savaş sonrası Türkiye'sinde egemen tahakkümün *Kompradorlardan* geldiğini Burjuva, Küçükburjuva protokolüne uygunca tekrarladılar durdular. "*Sosyalist*" gazetesi dört beş yıl önce Komprador'un Millî Kurtuluş öncesi, 19. yüzyılda kaldığını yazdı. Onlar "yeni" olmak sevdasıyla yorulmadan "*İşbirlikçileri*" Komprador'dan ibaret gördüler ve gösterdiler.

"İşte, Türkiye'nin ekonomisine hükmeden, iktidara sahip çıkan kimi siyasi partilerin yönetimini, kimilerinin önemli kilit noktalarını eline geçiren KOMPRADOR-FEODAL AĞA ittifakının ideolojisi böyle bir ideolojidir." (E. Tüfekçi, **Demokratik Devrim**, Yön, 5 Ağustos 1966) dediler.

Görüyoruz, sonraları MDD etiketini takacak olan eğilimin, 4 yıl önce (Kadrocu Kalpazanların Devletçiliğini savunan Yön dergisinde yayınlanan) tezi, Türkiye'nin *Komprador* Sermaye tahakkümünde güdüldüğünü yazıyor. Yanlıştı. Komprador tahakkümünü *I. Kurtuluş Savaşı* (M. Kemal) temizlemişti. Elbet Komprador artıkları vardı. Ama, Türkiye'nin "ekonomisine hükmeden... partilerini yöneten" egemen güç Kompradorluk değil, Finans-Kapitalizm idi.

Bu ayırdı yapmazsak, önce hedefi şaşırırız. Sonra "*Kemalist Devrimle*" ya olmamış sayarız: O zaman ABA'cı Oportünizm bize herkesi güldürtür. Birinci Kuvayimilliyeciliği kim inkâr edebilir? M. Kemal'in, Komprador *tahakkümünü* temizlediğini kim anlamayabilir?.. Yahut, Kemalist Devrimler olmuş sayılır: O zaman, ABA'cı Oportünistler, "Söylediğiniz Demokratik Devrim olmuş, şimdi Sosyalizm!" derler. Onları, Komprador egemenliğini Türkiye'de varmış gibi göstermekle, "*ideolojik yenilgiye*" uğratmış olamayız.

TÜRKİYE DEVRİMLERİNDE: KOMPRADOR VE FİNANS KAPİTAL

Türkiye'nin Kapitalist sınıfının (başta Tüccar, Sanayici ve ilh... zümreleri) Komprador zümresine karşı Birinci Millî Kurtuluş savaşını yaptı. Aynı sınıfın gene birçok zümreleri bugün kendilerini "Vahşi" yerine koyan Finans-Kapital zümresine karşı İkinci Millî Kurtuluş savaşına katılır mı? Önemli olan, İkinci Kuvayimilliyeciliğe öncü olacak Modern tek gücün İşçi Sınıfı olduğudur.

ABA'cı Oportünizmi düşünceyle yenmek için şöyle denecek: Evet Kemalizmin yaptığı da bir *Demokratik Devrimdir*. Ama o devrimde değişen *Sınıf* ilişkisi *Komprador* tahakkümünü kaldırmak biçiminde oldu. Ancak daha Yabancı *Şirketler* Devletleştirilir veya Millîleştirilirken ne yapılmıştır?

Kadrocu Kalpazanlığın 35 yıl önce, Yön Devletçiliğinin 5-6 yıl önce yakıştırmaya çalıştıkları gibi: Türkiye Devletçilikle "*Sınıfsız imtiyazsız*" bir toplum biçimine yani *Sosyalizme* gitmemiştir. Tam tersine: en *azgın sömürücü* sistem olan *Devlet Kapitalizmi* yolundan *Finans-Kapitalizme* girmiştir. Emperyalist dünyaya karmıştır.

Nasıl *Birinci Kuvayimilliyecilik*'te: *Komprador* tahakkümünü kaldırmak için, Türkiye'nin *Kompradorlar* dışındaki bütün *Burjuva zümreleri* Birinci Kurtuluş Savaşına katılmışlarsa ve sonunda *Birinci Demokratik Devrim* olmuşsa; bugün de *İkinci Kuvayimilliyecilik*'te: bu yol *Finans-Kapital* tahakkümünü kaldırmak için, Türkiye'nin *Finans-Kapitalistler* dışında kalan öteki *Burjuva zümreleri*, İkinci Kurtuluş Savaşına katılmakta yarar görebilirler. Görmeye de bilirler.

Mesele o değil. Mesele: Türkiye'de Birincisinden sonra gelen *İkinci Millî Kurtuluş* savaşında hangi sosyal sınıfın öncü olacağıdır. Tâ 15. yüzyılın sonundan beri Modern *Sosyal Devrimi* modern sınıflardan başkasının yapamayacağı yüzde yüz belli oldu. 19. yüzyıl boyunca iki *Modern* sınıftan: *İşveren Sınıfı* ile *İşçi Sınıfından* hangisinin Sosyal Devrime öncü olacağı yarışıldı. 20. yüzyıla birlikte artık öncülüğün *Modern İşçi Sınıfına* geçtiği besbelli oldu. Bu kaçınılmaz gerçeklik 1905 Devrimi ile büsbütün aydınlandı. *Demokratik Devrim*, yalnız ve ancak İşçi Sınıfı öncülüğünde gerçekleşebilirdi.

İkinci Kuvayimilliyecilik: Milletçe, *Finans-Kapital tahakkümünden* kurtuluştur. Ona *Kompradorluktan* kurtuluş dersek, ne dediğimizi bilmediğimiz anlaşılır. ABA'cı Oportünizm bu karıştırmamızdan yararlanıp, bizi kendi sözümlüyle: Kemalîst Devrimler gerisine düşürmeye, demagojik de olsa, kalkışır. İdeolojice yenilgiye uğratılmamış kalır.

EMPERYALİZMİN YAMPİRİ TANIMLANIŞI

Finans-Kapital: bir "sınıf" değil, "zümre"dir. Kompradordan neçelikçe [nicelikçe] değil nitelikçe farklıdır. İkinci Emperyalist Savaşından "sonra" değil, çok önce (1925'ten beri) Türkiye'ye tahakküm etmektedir. MDD'ci "teori"bu üç noktada ters düşüyor.

Hal böyle iken, MDD'ciler büyük bir inat ve ısrarla, *Finans-Kapital* sözcüğünden kaçınarak *Komprador* "galat'ı meşhur"unu kullandılar:

"(...) İşte bu Emperyalizm-Komprador Sermayesi'nin..."

"(...) Devrimci kadro Komprador Sermayesinin..."

"(...) Komprador Kap/tal/zm/ ile sınıf çıkar..." ve ilh... ilh... (M. Belli, **Türkiye'de Karşıdevrim**, Türk Solu, 4 Şubat 1969, S. 64) dediler.

Eneski Sosyalizmin 3 yıldır yaptığı uyarı boşa gidiyordu. Neden sonra MDD'nin 3. versiyonu olan kapaksız broşürde, bir yanlışlığın düzeltilmesi biçiminde değil, hiç oralı olmaksızın, "*Komprador*" sözcüğünün yerine "*İşbirlikçi Sermaye*" terimi geçirildi. Gerçi "*İşbirlikçi*" Türkçe terim olarak ajitasyon sözcüğü olabilirdi. Ama, yanlış "*Komprador*"u

meşhur edenler, doğru *Finans-Kapital* terimini (zaten Öğrenci ve Aydın çevresine sınırlı) ajitasyonlarında niçin hasıraltı ederlerdi?

"Burada, (diyorlardı bu yol) 'Komprador' terimini kullanmıyoruz, çünkü sömürgecilere bağlı liman burjuvazisi anlamına gelen bu terim... yeteri kadar kapsamlı değildir." (M. Belli, **MDD**, 3. Versiyon, s. 14)

Böyle, (kendisini değil de başkalarını düzeltiş üslûbu bir yana) sağlam bir düzeltiş olur muydu?

Hayır. Sanki "*Komprador*" ile *Finans-Kapital* arasında *kantite* (kemmiyet, neçelik [nicelik]) farkı var, *kalite* (keyfiyet, nitelik) farkı yokmuş gibi yapılıyordu. "*Sömürünün çok daha derinleştiği, genişlediği ve yoğunlaştığı çağımızda yeteri kadar kapsamlı değil*" sayılıyordu Komprador.

Gene *Finans-Kapital* teriminin Bilimcil Sosyalizmdeki organik ve *kalitece* bambaşka bir diyalektik atlayış olduğu kavranmamıştı. Onun için, *Finans-Kapital* bir "*sınıf*" bütünü değil, Kapitalistler sınıfı içinde bir "*zümre*" iken, ona "*İşbirlikçi sınıf*", "*Asalak sınıf*" denmekte ve şu açıklama yapılmaktadır:

"*Ve bu sınıf, İkinci Dünya Savaşı'ndan bu yana meydana gelen konjktürlerin birleşmesi sonucu, ekonomimiz üzerindeki etkisini tam bir tahakküm haline getirebilmiş ve politika alanında da ortağı feodal ağa ile birlikte iktidara sahip çıkacak kadar güçlenmiştir.*" (**ay**, s. 14-15)

Bu satırlar neyi anlatıyor?

İşbirlikçiler "*sınıfı*", "*ekonomimiz üzerinde (...) tam bir tahakküm*"e ancak İkinci Emperyalist Evren Savaşından "*bu yana*", yani sonra kavuşmuştur. Yeni Sosyalistler, kendileri sahneye çıkmadan öncesini, hep Kilise babalarının payenleri "yok" saydıkları gibi gördüklerinden ve CHP gibi hep 1945'ten sonrasında "*Karşıdevrim*" bulduklarından o kanıları MDD teorilerine uygundur.

Ne var ki, bu tez çok ikircikli ve konfüzyonizm yaratan *Tarih* ve *Olay* yanılgılarına varır.

FİNANS-KAPİTAL ANLAYIŞINDA YANILGI

MDD'ci, Emperyalizmi hâlâ "**gelişmiş kapitalistler**"e mal ediyor. Oysa Ekonomide **Finans-Kapital**, üstyapıda **Finans-Oligarşisi**: "**gelişmemiş**" Türkiye'de 1925'ten beri tahakkümdedir. *Finans-Kapital*, yalnız Kapitalist sınıfının yalnız "**Banka + Sanayi**" zümrelerini değil, bütün, zümrelerinden en kodamanları, Büyük Emlâk Sahiplerinin en kodamanlarıyla kaynaştırır. Bu kertede şahbaz bir bilmezlik, MDD'ciliği uykuda gezer kılıyor.

Olay olarak *Emperyalizm* şöyle tanımlanır:

"*Emperyalizm gelişmiş kapitalist ülkelerin tekellerinin ekonomide egemen duruma gelmesiyle, banka sermayesinin sanayi sermayesiyle kaynaşıp Finans-Kapitalin ve malî oligarşinin tam tahakkümünü kurması, sermaye ihracının artması... uluslararası tekelci birlikler... dünyanın paylaşılması... sistemidir.*"(M.Belli, **MDD**, s. 8)

MDD teorisi önce Emperyalizmi "*gelişmiş kapitalist ülkeler*"e atmakla, Türkiye dışına çıkarıyor. Eksik olmasın. Ama, Emperyalizmin *Ekonomik* temeli *Finans-Kapital* (Malî Sermaye), Sosyal üstyapısı "*Malî Oligarşi*"dir. Ve bunlar "*gelişmemiş*" bir ülkede pekâlâ bulunabilir.

MDD'cilik o sözcükleri nasıl tanımlıyor? *Finans Kapital* ve *Oligarşi* yalnız, "*Banka sermayesinin Sanayi sermayesiyle kaynaşması*" mıdır?

Böyle bir tanımlama iki bakımdan aksaktır.

a) *Finans-Kapital* yalnız *Sanayi* ile *Banka* sermayesi değil, ilkin Kapitalist sınıfının:

- 1- *Bütün* zümreleri içinden,
- 2- *En kodamanlarının* kaynaşmasıdır.

Kapitalist sınıfının *her* zümresinden *Finans-Kapitalist* çıkar; ama o zümrelerin *bütün* üyeleri değil, *en kodaman* kişileri seçilerek *Finans-Kapitalist* kesilirler. İş bu kadarla da kalmaz.

b) Kapitalizmde egemen sınıf 1 değil, 2'dir: *Kapitalist* sınıfı da, *Büyük Emlâk Sahipleri* sınıfı da üst sınıftırlar. *Finans-Kapital*, yalnız *Kapitalist sınıfının* değil; *Büyük Emlâk Sahipleri* sınıfının da *en kodamanlarının* Bankalar tapınağında kaynaşmasından türemiştir.

Böylece MDD teorisi, *Finans-Kapital* olayının hem **neçeliğini** (kantitesini [niceliğini]), hem *niteliğini* (kalitesini) kapsayamamıştır. Bütün teori o yüzden aksar, durur. O yüzden, kalitesi ve önemi iyice kavranılmayan *Finans-Kapital*, ister istemez *yadırganmış* (yeni deyimyle: *Yabancılaşmış*) kalır. *Yadırganmaktan, yabancılaşmaya* yani Emperyalizmi sırf Türkiye *dışında yad* bir kategori saymaya geçilmiştir. Türkiye Toplumunun içinde bir *Finans-Kapital* olayının bulunabileceği düşünülmemiştir yahut düşünülme istenmemiştir. O zaman bilimsel *Finans-Kapital* terimi yerine, gelişigüzel ajitasyona yararlı, nereye çekilse giden bir "*İşbirlikçi Sermaye*" deyimini kolaylığına kayılmıştır.

DEVRİMLER TARİHÇESİNDE YANILGI

MDD'cilik "**Devrim**"i "**Evrım**"le, "**SosyalDevrim**"i "**Politik Devrim**"le, 1930 *Finans-Kapital Devletçiliği*ni "**Sosyalizm**"le karıştırır. Çünkü 1945'ten öncesini bilmez. Öğrenmek de gücüne gider.

Finans Kapital'in doğru anlaşılması, Türkiye'de *Birinci Kurtuluş Savaşı*'ndan beri geçen bütün ekonomik, sosyal ve politik olayların *Tarihcil* anlamlarına şaşılacak şaşılı bakışlar getirir. Neçe Tarihten ve gerçeklikten *"tam bağımsız"* sonuçlara varmak kaçınılmaz kılınır. Bunun en tipik örneği, Türkiye'de *Karşıdevrim* üzerine yapılmış **zamana** ve *gerçeklere* hayli aykırı keskin yakıştırmalardır.

MDD teorisinin, hep aynı temayı harman ederek tekrarlayan açıklamaları, öyle çok yakıştırmalarla yüklüdür ki, bunların hepsini ele almak hiçbir okuyucunun sabrına sığdırılmaz. Daha ilk 1966 *"Demokratik Devrim"* tartışmasında, Türkiye'nin Sosyal *Sınıflar* yapısı duruca konulmadığı için, Birinci Emperyalist Evren Savaşına Türkiye'nin baş-tankara girişi, *kişi* olayı gibi konmuştu:

"Mustafa Kemal gibi gerçekleri görebilen asker, sivil aydınlar, daha çok olupbittiyi kabullenmek yolunu yeğ saydılar." (E. Tüfekçi, **ay**) denilmişti. Saymasalar ne olacaktı? Hiç. Olan gene olacaktı.

Aynı *individüalist* (bireycil) metot, kimi kişicil gösterişleri dramati-ze ederek 1969 başında şu kaniyi resmen yayınladı:

"Devrimi kalıp olarak ele almazsak, üretim tarzı değişikliği olarak, üretim tarzı değişikliği doğrultusunda ileriye doğru adımlar mecmuası olarak ele alırsak, Türkiye'de son çeyrek yüzyılda olan karşıdevrimdir. Çünkü Türkiye Devrim açısından ileriye doğru gitmedi, geriye doğru gitti. Eğer nihai amaç sosyalizm ise (ki sosyalizmdir), 1930'lar Türkiye'si Sosyalizme bugünden daha yakındı."(M. Belli, **Türkiye'de Karşıdevrim**)

Yeni Sosyalizm böylesine atak! Bir cümlede kaç eğri?

Devrim ne imiş?

"Üretim tarzı doğrultusunda ileriye doğru adımlar" imiş. "Evrim" de *"ileriye doğru adımlar"*dır. Demek *Evrim* de bir *Devrim*. Sonra, anlaşılan, *Sosyal Devrim* konuşuluyor. Oysa *Siyasi Devrimler* de *"ileriye doğru adımlar"*dır. Hatta *"devrim"* olmayan *evrimler* de hep *"İleriye doğru adım"dırlar*. Demek üzerinde en çok gürültülüce durulan *"Devrim"* sözcüğü, MDD teorisyenlerince henüz *belirli* bir kavram değildir. *Evrimle Devrim* birbirine karıştırılır. Oysa *Sosyal Devrim: Üretici güçlerle Üretim ilişkileri* arasındaki çelişkinin volkanlaşmasıdır. Geçelim.

"1930'lar Türkiyesi Sosyalizme bugünden daha yakın" mıydı?

Böyle bir *"teori"*, 35 yıl önce birkaç Sosyalizm hainine ismarlanmış bulunan *"Kadroculuk"* tezinin tâ kendisi olurdu. Kadrocu şarlatanlar, Türkiye'nin her göze görünmeyen en zorbaca Finans-Kapital tahakkümüne geçişini, 35 yıl önce *"Sınıfsız, imtiyazsız"* bir gelişim diyerek, bütün Küçükburjuva *Kapıkulu* "Kadro"larına yutturabilirlerdi. Ama her şeyin, hatta *"Karşıdevrim"* denilen şeyin oportada durduğu 35 yıl son-

ra, Kadrocu şarlatanlığı haklı gösterirce atmasyonlar yapmak, bugün sağlam bir "Stratej"lik olur mu?

O gibi atmasyonlar, en hafifinden, Küçükburjuva hayalciliğini Bilimcil Sosyalizm ile karıştırmak olur. Tarihi, Devrimleri: Kaçınılmaz *ekonomik* ve *sosyal* ilişki-çelişkiler yerine, Kapıkulu okşaması "Olsaydı-bulsaydı"larla yorumlamaya düşmek olur. Olmamıştır.

1930'larda *İktidar*, İşçi Sınıfında bulunsaydı: Paris Komunası için yapıldığı gibi, kaçırılmış fırsatlar, geleceğe ders olmak üzere eleştirilebilirdi. Yukarıki yakıştırmada ise öyle en ufak bir eleştiri yok. Kallâvi bir "Buyruldu" var: "*Sosyalizme daha yakındık!*" İnanmayan MDD kâfiri olur!

TARİHİ KAHRAMANLARA YAPTIRTIŞ METAFİZİĞİ

Sınıf "Rotası" elden gidince, MDD'ci, Tarihi, Devrimi, Karşıdevrimi ulu kişilere mal edip çıkar. Marksizmin sınırı atlanmıştır! Bireycil Metafizik başlar.

Niçin o koca Tarih'e mini küçükburjuva eteklerini giydirdi? Çünkü MDD'cilik, 1930 Türkiye'sinde hangi *ekonomik* temelin ve *sosyal* yapının, hangi politik *İktidarın* egemen olduğunu *besbelli* bilmiyor. Yeni Sosyalisttirler, bilmeyebilirler. Rastladıkları kimi "*Eski*" Sosyalistlerden de "*Maşırk'ı âzamılık*" taslamaktan ve "*Eneski*" Sosyalizmi hasıraltı etme "*Aşağılık Kompleksi*"nden başka bir şey öğrenememişlerdir. Bizde pek olağan şey...

Lâkin aslında bu bir "*teknik arıza*" değildir. MDD'ciliğin *Birinci Kuveyimilliyeciliği* bir (*Burjuva* değil de) *Küçükburjuva* yönetiminde sayma "*teorileri* ve *eğilimleri*, öyle abrakadabran yakıştırmalara kapı açmıştır. Yani,

"Kemalist Türkiye'yi gerçekleştiren devrim, küçükburjuva radikalizmi"dir. (M. Belli, MDD, 4. Versiyon, s. 25) sayan anlayış, temelden yanlıştır. Sınıf karakterinde yanılığdan yola çıkıldı mı, her türlü siyaset körlüğü beklenebilir.

Yoksa, böyle yanlış *sınıf* ilişkilerinden yola çıkılmasa, "*Eneski*" sosyalizme karşı "*Eski*" sosyalizmin: *Yeni Sosyalistlerde* kaşarlandığı "*şartlanma*" o denli etken olamazdı. *Yeni Sosyalistler* için Türkiye'nin 1930 *Ekonomi Politikası* üzerine, (başkaları "*yok edilmiş*" bulunsa bile), *yazılı-basılı* olan etütler o kerte "*yabancılaşmayla*" ve dilsiz afo-konla karşılanamazdı.

MDD teorisi bir şeyi görüyor:

"Türkiye'de son 25 yıl içinde bir karşıdevrim olmuştur. Ve biz bunu anlamadıkça iktisadî ve siyasi yaşantımızdaki gelişmeleri doğru olarak değerlendiremeyiz. Evet olan bu karşıdevrimdir ve bunun en inandırıcı kanıtı; işbirlikçi sermayenin ve feodal kalıntıların politika alanında baş temsilcisi olan Adalet Partisi'nin şu anda iktidarda bulunmasıdır." (M. Belli, **MDD**, 3. Versiyon, s. 15)

MDD'ciler, "son 25 yıl"dan ötesini nasıl görüyorlar?

Her sözlerinin başında Marksist bir "formülçük" harcıyorlar:

"Türkiye'de ne olmuştur 1945'ten bu yana? Hatta daha önce, eğilimler olarak, ne gibi karşıdevrimci belirtiler vardır? Bunu iyi bilirsek meseleyi doğru koymuş oluruz. Ve meseleyi doğru koymak, toplumsal sınıf ve zümreler açısından koymak demektir."(M. Belli, **Türkiye'de Karşıdevrim**)

Eh! diyorsunuz. En sonra "doğru koyma"ya geliyoruz, belki. Bir de, şu ezberlenmiş yukarıki "Marksist'çe" öğüdün altında ne işitiyorsunuz?

"1930'larda Atatürk sağ... Von Papen... Türkiye'ye teklif ediliyor. Atatürk'ün cevabı red cevabıdır."**(ay)**

"Gene 1930'larda, Irak, İngiliz mandasıdır... Nuri Sait, Türkiye'yi ziyaret etmek istemektedir... Atatürk'ün cevabı kesindir: "Sınırı geçmez geçmez asker kaçağı olarak yakalatıp kurşuna dizdiririm" diyor Atatürk". **(ay)**

Bir yol daha Mütareke yılı Nuri Sait bir İngiliz teklifi ile Türkiye'ye gelmişti. Tevkif edilmiş miydi Atatürk'çe? Hayır. Geçelim.

Hani "Toplumsal sınıf ve zümreler"?.. Yok. Hani "İktisadî ve siyasi yaşantımız"?.. Yok. Yalnız kişicil jestlerden ahkâm kesiliyor. Oysa Von Papen de Türkiye'yi Ege kıyılarında üs yapmıştır; Nuri Sait de Türkiye'yle Bağdat Paktı kurmuştur. "Atatürk'ün ölümünden sonra" **(ay)** deniyor.

Yani Türkiye'nin "derin çelişkileri baştan savuluyor" (Lenin, **Dönek Kautsky**). Sosyal yapının kiremitliği olan *Politikada* kişi "Mart kedileri" ile "Devrimci" geçiniliyor.

TÜRKİYE SOSYALİZMİNİN TRAJEDİSİ

Türkiye, Finans-Kapital tahakkümüne girmekle, **20. yüzyıla** çoktan girmiş bir **Ulus**'tur. MDD'ciler, sosyalist kuşaklar trajedisine kurban olurlar.

Tam 1930 yılları, Türkiye'nin egemen (ağır basan) *Ekonomi* ilişkileri ve *Politikası* kaç *Şirketin* tekelindeydi? Finans-Kapitalizmin Türkiye

Büyük Millet Meclisinde kaç koltuğu, nasıl işliyordu? MDD İdeologları için öyle bir problem yok. Eneski Sosyalizmin nalla mih arasında o problemlere getirdiği açıklamalar ise *Tabu!* MDD'ciler Turfa müneccim usulü gökte "*İlim adamı!*"denilen yıldızı aramaktadırlar...

"Teorikleri "Paye"peşindedir:

"Türkiye halkını ULUSAL PAYESİNE YÜKSELTME anlamında demokratik devrimi gerçekleştirme amacı" (M. Belli, Türkiye'de Karşı-devrim)... "*TİP'in gerçek bir sosyalist örgüt PAYESİNE YÜKSELTİLE-BİLMESİ için*" (M. Belli, MDD, 4. Versiyon, s. 73, Majüskülleyen - H. K.) kan teri dökerler. "*Ülkemizi 20. YÜZYILIN İÇİNE sokacak*" (ay, s. 78)'turlar. Ama kendileri?

Ne iflah olmaz "*Şâir*" milletiz! Edebiyat olarak yukarıki sözler kulağa hoş gelir. Ama, Bilimcil Sosyalizmin en korktuğu şey "*şairanelik*" veya "*İşçilerin gözlerine basbayağı 'B/lg/nc/' kül atmaktır*". TİP'i "*sosyalist payesine*" çıkaracak Sultan Fermanı belki yoldadır. *Türkiye Halkı Saltanatı* kaldırmakla "*Ulus payesine*" yükselmedi mi? En sonra: "*Ülkemiz 20. yüzyılın içinde*" değil mi? *Komprador* tahakkümü yerine *Finans-Kapital* tahakkümünü geçirdiğine göre, en domuzuna "*20. yüzyılın içinde*". Ne yazık ki, hem fazlasıyla, aşırıca içinde...

Yeni Sosyalistleri çokça kınamıyoruz. *Eneski Sosyalizme* karşı pek şahbaz pozlarla "*Susuş Kumkuması*" olmakta Burjuvaziye taş çıkartmış Eski-Sosyalizm cüceliğinin gelenek-göreneğini güdüyorlar. Ama her arkadan gelen kuşak, önceki kuşakların izlerini kazımdan başka "*Teori*"ye önem vermez ise *-Devrim* lafı bir yana- en basit *evrim* nasıl başarılır?

"*Sosyalizmin Bilimi*" dedikleri şey de her *bilim* gibi ister istemez önce *Birikim Bilimi* aşamasından geçmek zorundadır. Her gelen kuşak, kendinden önceki kuşağın *savaşlarını* ve bilimcil *araştırmalarını* -sırf "her şey bizimle başladı" demek için- yok sayarsa, Sosyalizmin Bilimi nasıl birikir? Her ülkenin kendi *orijinal* ekonomik ve sosyal ilişkileri iyice işlenmezse, sırf dünya sosyalizminin genel formüllerini tekerlemek, bir ülkenin düşünce ve davranışlarını nasıl sosyalizmin bilimi "*payesine yükselte*"bilir?

Türkiye Sosyalizminin trajedisi bu.

AYRIM VII

MDD'CİLİĞİN ÖRGÜT ANLAYIŞI

Ayağı yerden (sosyal ekonomi ve gerçek sınıflardan) kesilenin yapacağı ne olabilir? Sosyalizmi ipe serip, üzerinde "*cambazlık*" yapmak!.. Her şey gibi "*Proletarya Partisi*" şartlara, "*Şartlar*": MDD'nin "*bütün*" "*Mevzileri zapt*" etmesine, Mevzi zabitleri da sırf *Propaganda*-ya bırakılır. Böylece günümüzün en yakıcı problemi *Parti*: masaldaki suya düşmüş baltaya "*dönüştürülür*".

TÜRKİYE'DE KOMÜNİST PARTİSİ İSTEYENLER

27 Mayıs Başkanı Cemal Gürsel ile Hükümet Başkanı S. H. Ürgüplü, Türkiye'ye bir Komünist Partisi gerektiğini söylediler. "Bu ortamda" en çok kullanılan "Sosyalizm sözü"nü ağza almak için "cambazlık" yapmaya gerek yoktur.

MDD'cilerin "*Teori*" alanında bütün aksayışlarını "Yen/"liklerine, "*uzun çıraklık*" aşaması yaşamamış ve çetin "sınav"lar geçirememiş yahut o gibi şeylere *katlanamamış* olmalarına başışlayabilir miyiz? Öyle de olsa sonuçlar ortadan kalkmaz.

Türkiye'de, *Üretici güçler* ile Üretim ilişkileri, yani *Mülkiyet ilişkileri* üzerine, *Ekonomik yapı* ile *Sosyal sınıflar* üzerine gerçek ve duru Teorik Formasyon almaksızın "*Devrimci*"adını alabilecek *Pratik'in* başına nelerin geleceği o denli anlaşılmayacak problem olmasa gerektir.

Bu durumu, MDD'cilerin özellikle "*Örgüt*" alanındaki anlayışları kadar hiçbir şey açığa vurmaz. Teori alanındaki *disiplinsizlik*, sıra pratik örgüte geldi mi, İş, MDD'cilerden en irisinin deyimi ile: "*cambazlığa*" dek götürülür. Şöyle konuşulur:

"TİP'in Programında sosyalizm sözü geçmez. Bu ortamda geçemezdi de. CAMBAZLIK YAPARAK meramımızı anlatmak zorundayız." (M. Belli, **Türkiye'de Karşıdevrim, ay, 18/2**)

Önce *"Bu Ortam"* denilen yer neresidir?

Tek parti çağının o *"sosyalizme daha yakın"* ilân edilen zılgıt ortamı değil. 27 Mayıs'ın 9. yılıdır. O "kediye göre budu" Politik *Devrimin* Baş Gen. C. Gürsel aşağı yukarı şöyle demişti: *"Türkiye'de Komünizmin başarı sağlayacağını ummam. Ama, bir Sosyalist Partisi mutlak lâzımdır."* Aynı Başkan Gürsel, Amerika'da komaya sokulmadan birkaç gün önce de: *"Türkiye'ye bir Komünist Partisi gerekt/ğ/n/"* ünlü açık sözlülüğü ile, hem de Devlet Başkanı sıfatı ile ortaya atmıştı.

Bir Devlet Başkanının, Türkiye'de Komünist Partisi gerektiğini ilan etmesi ne tesadüftür, ne patavatsızlıktır. Rahmetli *"Cemal Ağa"* bir şeyler denemiş, görmüş ki, zamanın Başbakanı S. H. Ürgüplü ile aynı günlerde Türkiye'ye Komünist Partisi lüzumundan söz etmiştir. Böyle bir teklifi Türkiye Cumhurbaşkanı ile Başbakanı (Ürgüplü)nün aynı günlerde yapmaları, bir şeyin artık canlarına tak ettiğini gösterir. Doğrusu da, Finans-Kapital soygunculuğunun en azgın uygulamaları: Gerek Dünya'da, gerekse Türkiye'de hep sistemlice *"Komünizm düşmanlığı"* denilen duman perdesi ardında oynanmış ve oynanacak bir *"kasap oyunu"*dur. Bunu elleriyle tutan *Devlet* ve *Hükümet* Başkanları -kimsenin kendilerine *"Moskova Ajanı"* diyemeyeceğine güvenip- artık ne olursa olsun, Türkiye'de Finans-Kapitalci korkunç sömürüye karşı *"bir Komünist Partisinden"* başka panzehir bulunamayacağı kanılarını açıklamak zorunda kalmışlardır.

MDD "Teorici"lerinin işaret ettikleri *"bu ortam"*o günlerdir. Türkiye bu ortama gelmiştir. Ama, içtenlik dereceleri bilinmeyen o *Devlet* ve *Hükümet* Başkanları, (daha Komünist Partisi gereği üzerine resmî bildirilerini yazmış gazetelerin mürekkebi kurumadan), apar topar tantuna götürülmüşler. O da olağandır. *"Cambazlık"* sözü edenler, Komünistlik sözü değil, *"sosyalist sözü geçmez"* oluşundan konuşuyorlar. 1969 yılı Türkiye'si: *"sosyalist sözü"*geçmeyen bir *"ortam"* mıdır?

Türkiye'nin Tarihinde belki en yaygınca *"Sosyalist sözü"* geçen aşama 27 Mayıs sonrası oldu. Hem gelişigüzel Sosyalizm de değil, Bilimcil Sosyalizmin, en belirli pek çok klasikleri de çevrildi, en alevli orijinaleri de... Tut ki TİP liderleri yağurdu üflemeğe istediler. Biz, Sosyalizm sözü için: *"Bu ortamda geçemezdi de"*diyebilir miyiz? Dersek, o TİP liderleri (ABA'cılar) ile o bakımdan ne fark kalır?

Bir dil kayması diyelim.

SOSYALİZM CAMBAZLIĞI OLUR MU?

1930-1935 yılları Bilimcil Sosyalizm eserleri yayılmışken, 1969 yılı Sosyalizmi ağza almak için cambazlık gerektiğini söylemek bir dil kayması mıdır?

Ancak, 27 Mayıs Türkiye'de Sosyalizm sözünü "protokol"e soktuk-tan (hemen sonra değil) 9 yıl sonra MDD ideolojisi hâlâ ne söylüyor? 5 Aralık 1968 günü, hem de Ankara *Siyasal Bilgiler Fakültesi* gençlerine "Türkiye'de Karşıdevrim" anlatılıyor. Hem bu anlatış, pek çok benzerleri gibi bir "tekrar"dır yani "geçen yıl, (1967 olacak!) Belli'nin gene SBF'de yaptığı... konuşmanın bazı yönlerini açıklığa kavuşturmak" içindir. O "açıklık" da şöyle açıklınıyor:

"Sosyalizm sözü... geçemezdi. CAMBAZLIK YAPARAK meramımızı anlatmak zorundayız." (M. Belli, **Türkiye'de Karşıdevrim**, 4 Şubat 1969, Majüskülleyen - H. K.)

Aradan "dokuz ay on gün" geçiyor. Neden sonra, anlaşılan savrulmuş "cambazlık"ın gene "bazı yönlerini açıklığa kavuşturmak" isteniyor. Sözde rötuş yapılarak aynı şeyler tekrar "doğuruluyor":

"İşçi Partisi emekçi örgütüdür. Programında Sosyalist sözü geçmez. Ve GEÇMEZDİ DE yazıldığı günlerde Programın. Yani bir CAMBAZLIĞIN sonucu, çok sınırlı özgürlüklerden faydalanılarak kurulmuş ve yürütülmüş bir örgüt." (M. Belli, **"Bugünün Türkiye'sinde Devrimci Eylem Nedir?"**, Türk Solu, 11 Kasım 1969, s. 10)

Bu sözler yalanlanmadı. Demek "CAMBAZLIK" bir "sürç'ü lisan" dedikleri *dil kayması* değil, "tastamam" yahut "basbayağı" bir "Teori"dir! 9 ay 10 gün önce "biz" (meramımız), yani MDD'cilik "Cambazlıktı. Sosyalizme bakarak; 9 ay 10 gün sonra "Cambazlık" TİP'e mal edilir ve haklı çıkarılır. "Sosyalizmin Biliminde"öyle "devrimci"bir "Cambazlık" terminolojisi var mı? Yok. Bu MDD ideologları ya öğrendikleri Batı dillerinde alafrangalığa çok alıştıkları için Türkçeyi unutmuşlar; yahut Bilimcil Sosyalizm klasiklerini anlamadan Türkçeye çeviriyorlar.

Türkçede "Cambazlık" bir kötüleme deyimidir. Başka dillerde de "pejoratif" dedikleri sövgü anlamına gelir. MDD teorisyenleri kime sövüyorlar? TİP ideologlarına mı, kendi kendilerine mi? Belki pek sevdikleri -ama hiç gelemedikleri- "Özeleştirî" deyimli "otokritik" yapıyorlar. Türkçe'de ve tüm insancada olduğu gibi, *Marksistçe*'de de *Cambazlık*: Otokritik değil bir sövgü anlamı taşır, inanmazlarsa, iki yıldır çevirisi yapıldı yapılab, adını anmaksızın Stratejik uğrunda metinlerine işken-ce yapılan şu Marksizm klasiklerinden okuyalım:

"Eylemlerini (daha doğrusu, alışverişlerini), filen gerçekleşmiş belirli ilişkilere dayandırmak zorunda kalan burjuva liberalleri, en sonra devrimi tanımak gereğini duydular. Devrimci oldukları için değil, devrimci olmamalarına rağmen bunu yaptılar. Onlar, bunu, devrimin başarısını öfkeyle görerek pazarlığa yanaşmayan ve ölüm kalım savaşı isteyen Otokrasiyi devrimcilikle suçlayarak mecbur kaldıkları için yaptılar. ANADAN DOĞMA CAMBAZ (Majüskülleyen - H. K.) oldukları

için, hem devrime lânet ediyorlar, hem de şartlar onları zorladığı için ve başka yol bulunmadığı için devrim alanında yerlerini alıyorlar." (Lenin, **İki Taktik**, s. 135)

Demek "*Cambazlık*" ancak "*burjuva liberallen*"nin devrim önünde adam kandırmak için takla atışlarıdır. Bilimcil Sosyalizmin öyle taklalara ihtiyacı yoktur. Sosyalizm, düşünce ve prensip olarak hiçbir yerde, hiçbir zaman "*Nâmahrem*" (kaçgöçlü) Nanemolla değildir. Türkiye'de bile daha 1930-1935 yılları Lenin'in "**Devlet ve Devrim**"i, Stalin'in "**Leninizm**"i, Marks'ın "**Kapital**"i, "**Emperyalizm, Geberen Kapitalizm**", "**Barbüs: İnkılâpçı Münevver Nedir?**" gibi sosyalizm eserleri çıkmıştır. 1969 yılı "*Cambazlık*" sözü bir dil kayması olsa gerek.

NE YANLIŞLAR, NE SOSYALİZM SAKLANMAZ

*Sosyalizm: İşçi Sınıfının Toplum B/l/m/d/r. Bir ülke-
de **Demokratik Devrim** şartlarını değerlendirmek de,
uygulamak da İşçi Sınıfının, yani Sosyalizm'in /ş/d/r.*

Pekiy, oturup Marksizmi Dünya'da ve Türkiye'de savunulduğu biçimleriyle: "*Alfabesinden cebr'i âlâsına dek etüt etmek*" sabrını ve gönülalçaklığını *teoride*, uzun, acı, çok yanlı, çok çeşitli, çok nankör "*çetin çiraklık*" gereğini ve yiğitliğini *pratikte* göze alamayanlara ne denir? Hayır, dil sürçmelerinin de bir sınırı olmalıdır. Hepsi de, kimi henüz yumurtasının kabuğunu delmemiş, kimi henüz kabuğunu sırtından atamamış, yalnız inkâr etmekle meşgul olan sürüyle Sosyalizm "Üstâd"ları var.

Bunlar gezdikleri, yürüdükleri yerde uluorta saçmalayacaklar. Biz de, dost-düşman aman görmesin, ayıp olur, diye, onların artlarından dök-türdükleri kakaları süpürüp kaldıracamız... Kıyamete dek sürer mi bu? *Hizaya gelmek* hiç mi istenmeyecek? Hep mi, herkes başkasını hizaya getirecek, ama kendisi gelmeyecek? Hiç kendiliklerinden düzeldiler mi?

"*Hiza*" istememeye çok çalıştık. Gün günden kametler [yüksek perdeden konuşmalar] arttı. Tekerlenenler "*dil sürçmesi*" çapında kal-sa, görmezliğe gelip, "*Eneski*" usulüyle düzeltilmesine çalışılsın. Ama, ortada bir *sürçmeden* öte *Teorik-Pratik* yasaklamalar kol geziyor.

Bu yasaklamalar bilinçli bilinçsiz, üstü açık veya kapalı olmuş: sonuçta pek bir şey değiştirmez. Söyleyen ve yapanların (eğer bir gerçek *Proletarya Örgütünün*, yerinde kararına uyulmuyorsa) kişicil kasıt ve niyetlerine de bakılmaz. Taksim'deki sütçü beygirinin de "Yüreciği temiz"dir: ama, çocukları ısıyorsa, ağzına bir ağ konulmalıdır.

Teorik alanda, gördük, en yaygın MDD yasakçılığı: "Sosyalizmi ağzına alamazsın! Henüz buna lââyık değilsin!" "ideoloji"sidir. Kim bu "sosyalizmi ağzına alamayacak" olanlar? Ya "Millî Demokratik Devrim" formülü ile "Kelime'î şahadet" getirip ruhunu "Şih hazretlerine teslim" etmeyen İşçi Partisi üyesi yahut her köşe başında her gün bir tanesi Finans-Kapital ajanlarınca "Komünist" diye kurşunlanıp yere serilen gençlik...

Neden? Çünkü "Yeni" bir "MDD" mezhebi "icat" edildi... Oldu mu? Sosyal düşünce ve davranışları şemalaştıran Strateji ve Taktik formülleri bu kadar softaca anlaşılır!

Sosyalizm nedir?

Modern İşçi Sınıfının bağımsız "Sosyoloji"si (Toplumbilimi)dir. Burjuva Demokrasinin ikiyüzlü gaddarlığından usanmış bulunan İşçi Sınıfı, Sosyalizmi benimsemiştir. Bir İnsanın veya Partinin Sosyalist olması, onun: ne [çevresindeki devrimci şartlar Minima (Asgari) Program gerçekliğinde ise] Demokratik Devrim gerçekliğini unutmaması, ne de Sosyalizmden başka hiçbir şeyin sömürüyü ve ezgiyi kaldıramayacağı gerçeğini "Karatavuğun yumurtası gibi saklaması" anlamına gelmez.

DEMOKRATİK DEVRİM VE SOSYALİZM

Sosyalizm politikasında prensipler saklanmaz. Yalnız, halkın ihtiyaçlarına ve anlayışına uymayacak düşünce ve davranışlar ortaya vakitsiz atılmaz. Sosyalizm, yığınlardan kopmamakla gerçekleşir.

Daha 19. yüzyılın birinci yarısı bitmeden, *Manifesto*, gerçek sosyalistlerin kanılarını saklayacak insanlar olmadıklarını bayraklaştırmıştır: "Gerçek sosyalistler görüşlerini ve niyetlerini gizlemeye tenezzül etmezler." (K. Marks, **Manifesto**)

20. yüzyıl başında, *Demokratik Devrim* aşamasını en bilimcil devrimcilikle koymuş ve uygulamış bulunan Devrimci ne yapar?

En somut biçimi ile: "Müstebit (Otokratik) düzenin yerini Demokratik Cumhuriyete bırakması" günün tek yakıcı meselesi iken, "Asgari (Minima) Programın tümünü" şöyle tanımlar:

"Sosyalizme doğru gidişte gerekli kısa vadeli ekonomik ve politik reformlar (dönüşümler)" "Yaşadığımız ekonomik ve sosyal düzen içinde pekâlâ gerçekleşebilir." "Azami (Maksima) Programımızın hemen uygulanması ve sosyalist devrimi gerçekleştirmek için iktidarın ele geçirilmesi yolunda Anarşistçe saçmalıkları" (Lenin, **İki Taktik**, s. 20)

yapılmamalıdır. Ama *Geçici Hükümete* katıldığı zaman bile: "*Sosyalist devrimi hiçbir zaman gözden yitirmemek*" (**agy**) şartı unutulamaz.

Marksizm için "*Demokratik Devrim*", Sosyalizmi ağza aldirtmamak değildir: "*Devrimin halkın tümünün ihtiyaçlarına ve isteklerine karşılık vermesi*"dir. (Lenin, **İki Taktik**, s. 36) "*İhtiyat kaydı olmaksızın, kuşku ve duraksamalara kapılmaksızın, devrimci sınıfın temsilcileri olarak, demokratik devrim meselesini, bütün Ulusun önüne, mümkün olduğu kadar geniş olarak, yürekle ve aktif olarak koymasını bilmeliyiz.*" (Lenin, **İki Taktik**, s. 120)

"*Devrimci sınıf*" Proletaryadır. Onun "temsilcileri" *Sosyalistlerdir*.

Devrim zaferinde, İşçilerle Köylülerin ittifakı uğruna Sosyalizm gene "*hiçbir zaman gözden yitirilmez*". Bunu ters anlayanlara şöyle bahirilir:

"*Demedim Program* sırf olandan başka bir şeyi içine almasın. Sağlamca yerleşik olandan yola çıkmalıyız, dedim. Gerçek Sosyalist devrimin kaçınılmaz olduğunu söylemeliyiz. Kim demiş burada onu söylememeli diye? Eğer biri kalkar da öyle bir teklif yaparsa, ona yanıldığı ispat edilirdi. Böyle şeyi kimse söylemedi ve söyleyemeyecektir; çünkü Partimiz yalnız gerçek sosyalist Proleterlere değil, fakat bütün Köylülüğe de yaslanarak iktidara gelmiştir. Şimdi bizimle birlikte yürüyen bu yığınlar; "*Partinin işi sırf Sosyalist yapılışı isdâr (promouvoir: hükmen ilân) etmekten ibaretti. Gerçek Sosyalist Devrim yapılmıştır, Gerçek Sosyalizmi gerçekleştirmek size düşer*" demekle mi yetineceğiz sahidin? Böyle bir bakış, mutlak surette ayakta duracak şey değildir, teorik bir hatadır. Partimiz, doğrudan doğruya ve daha çok da dolayısıyla milyonlarca insanı kendine çekti: bu insanlar şimdi sınıflar mücadelesini, Kapitalizmden Gerçek Sosyalizme geçişi duruca görüyorlar.

"Biz, bilimcil olarak, bu gerçek sosyalist devrimimizin nasıl olup biteceğini göstermek zorundayız. Bu bakımdan yapılacak başka bütün teklifler piçtir." (Lenin, **VII. Kongre Söylevi**, 19 Mart 1919)

Bu sözler iktidar zamanı söylenmiştir. Demek o zaman bile "*Halk ihtiyaçlarının*" Sosyalizme sığmayacağını sananlar çikacaktır.

MDD'CİLERİN ÖRGÜT KÖTÜMSERLİĞİ

Teoriyi de Pratiği de Örgüt, yani Siyasi Parti yoluna kor. Gerek Eski Sosyalistlerin, gerek TİP ABA'cılarının, tersine çevrilmiş (Disiplin+Hiyerarşi) sapıklıkları yüzünden Örgüt ve Parti gereği tavsatlamaz.

Midyeciler bütün teorik eksikleri, ne ile iki uca sapmaktan korunup düzelebilir? *Pratikte*. Onlar pratiği de, teori gibi "sui generis" (kendilerine has) anlıyorlar. *Pratik* deyince *Eneski Sosyalizmin* bir disiplini ve hiyerarşisi vardır. Orada her şey *Örgüt* sentezi içindir; örgüt ise ancak ve yalnız Politik iktidar savaşı yapacak *Siyasi Parti* motoru çevresinde sistemleşebilir. Yeni Sosyalistler ne o disiplini ve ne de o hiyerarşiyi gereği gibi önemsemiyorlar.

Bu eğilimleri, kendi deyimleri ile: "*Küçükburjuva bürokrasisi*"dir. "*Hepimiz bu kökenden gelmekteyiz.*" (M. Belli, **Bugünkü ve ilh..., ay**) diye açıklanan kaynaklarından gelir. O kaynaktan sızan eğilimleri -belki haklı çıkarabilecek- iki kanalla yorumlanabilir:

1- *Yeni Sosyalistler*, özellikle *Eneski Sosyalizmi* hasıraltı etmekte ve gıyaben sömürmede pek "beceri" gösteren *Eski-Sosyalistlerin* "*kemer küşeste, perakende küşe'i şelvâr*" gidişleri önünde pek tedirgin kalmışlardır. Bu onlarda *örgütcül* (disiplin+hiyerarşi) saygısını esnetmiştir.

2- *Türkiye İşçi Partisi* denilen örgütün, (*Aristokrat Amele+Romantik Aydın*) küçükburjuvaların Parlamentocu tekelinde ve 141-142. T. Ceza Kanunu maddeleri gölgesinde, "*Filipin Demokrasiliği*" oyununu oynaması ve aşırıca soysuzlaştırması, *Yeni Sosyalistleri* pek tedirgin etmiştir. Bu onları, gerçekten saygıdeğer bulunmayan o tersine işler *örgütcül* (Disiplin+Hiyerarşi) yapmacılığına karşı isyan ettirmiştir.

Gerçi papaza kızıp oruç bozulmamalıdır. Ama olan olmuştur. *Yeni Sosyalistler*, genellikle gerçekten *Proletarya Örgütü* ve özellikle *Siyasi Parti* alanlarında kolay başı alınamaz bir *kötümserliğe* ve silinemez bir *septikliğe* (kuşkuculluğa) kaymışlardır. Bunu, en ciddi ve "dokt" tezlerinde okumamak elden gelmez. Denilebilir ki, en yakıcı ve en düzelen yanları *Örgütcül* yanlıgıdır.

OPORTÜNİZM NEDİR? NASIL EZİLİR?

Oportünizm: İşçi Sınıfına ve yığına karşı, işçi de olsa, bir zümrenin baskın çıkma eğilimidir. Bu eğilimi ancak Sınıf Partisi ama İşçi Sınıfı Partisi önleyebilir. "İnisiyatif (...) asker-sivil aydın zümrede" de olsa, o bir "Zümre"dir. Onu da yaratacak şey, dua değil, İşçi Sınıfı Partisi olabilir.

Oysa bütün MDD teori, hipotez ve davranışlarını birer birer ele alınca nasıl hep aynı çıkmaza girildiğini anlamanın zamanı, çoktan gelmiş, geçmiştir. Gelişigüzel birkaç örnek verelim.

Daha 1966 ortasında, "Demokratik Devrim" tezi Yeni Sosyalistlerce mücevher bulmuş çocuk sevinciyle ilk ele alınırken, henüz adı konulmamış bir geniş *Strateji* planı ortaya atılır. *Planın* (Türkiye'deki Sınıf ilişkileri üzerindeki "çevirici" kavramları ne olursa olsun) uygulanma biçimleri üzerine bir genel söz bile edilmez. Bütün kaygı: "Devrimci teoriyi sulandırma çabalarını" önlemektir; "Oportünizm diye nitelendirilmemiz gereken tutumu... sosyalizmin bilimi açısından eleştirerek yanlışlarını ispat etmek"tir. (E. Tüfekçi, Yön)

"Oportünizm" nedir? Onun bir tanımlaması bile yapılmaz. Yalnız "Türk toplumundaki kurumları da doğru değerlendirmek" öne sürülür. O "kurumlar" nedir? Adı verilmez. Yalnız, gelecek üzerine şöyle bir dua ile "Sosyalizm tartışmaları"na son verilir:

"Türk Sosyalistleri, sosyalist teoriyi ve metodu benimsemiş olarak ana ilkelerde görüş birliği hâlinde, Türk toplumundaki güçleri ve kurumları devrimci olanakları açısından doğru değerlendirirken en doğru devrimci görüş ve şiarları ileri sürebildikleri ölçüde tarihsel gelişme üzerinde etkili olacaklar ve önümüzdeki demokratik devrime damgalarını vuracaklardır."**(ay)**

Bu duaya "Âmin!" denebilir. Ama, Oportünizmin ne olduğunu bilmeli.

"Oportünizm, işçilerden ufacık bir azınlığın bir anlık çıkarına yığının ikincil çıkarlarını kurban etmekten ibarettir; oportünizm, bir bölük işçilerin, yığına karşı burjuvazi ile ittifakı içindedir." (Lenin, **II. Enternasyonalin Krahi** (Paldır küldür yıkılışı), 1915, s. 170)

Türkiye'de hangi "kurum"da, hangi bölük işçiler, "yığına karşı" geliyorlar? Onu Yeni Sosyalistlerden sormayın. Onlar, "İlkelerde görüş birliği" için "doğru değerlendirme"yi ve "en doğru devrimci görüş ve şiarlar"ı "eleştiri" ile bulmak yolundadırlar. Pekiy... Kimse kendi eleştirisini "eğri değerlendirme" saymaz. Doğruyu eğriden kim ayıracak? "Sosyalizmin bilimi" değil, alfabeti için dahi, *İşçi Sınıfı...* adına *Proletarya Partisi* ayıracak. Ve "Yeniler, önlerinde 50 yıllık deneyler yokmuş gibi konuşurlar.

Yeni Sosyalistler "Bu konuda hayallere kapılmamak" için kestirme giderler. "(...) Proletaryanın en devrimci sınıf olarak devrimci çizgiyi sonuna kadar izlemesi ve tarihsel gelişmeye damgasını vurması mukadderdir."

Nasıl?

Partisi ile.

Yoksa "kendiliğinden" bir Sınıf tarihi ne izler, ne geliştirir. MDD'ciye göre ise:

"İçinde bulunduğumuz aşamada tarihsel inisiyatife sahip bulunan asker-sivil aydın zümre kesin olarak demokratik devrimden yanadır.

Sosyalist devrime karşı olması için de sınıf açısından bir neden yoktur." (E. Tüfekçi, ay)

Sınıf yani Proletarya yerine: "Asker-sivil aydın zümre Demokratik devrim öncüsü olur" gibi karmakarışık görünüşte parlak sözler. Proletarya "mukadder"dir. "Asker-Sivil kesim": Demokratik devrimcidir. Ama Devrim ne ile yapılır? "Aydın"ğilin "tarihsel inisiyatif"i olan 27 Mayıs bile örgütle oldu. Proletaryanın örgütü nerede? TİP, oportünizme (Amele Aristokrasisine) kardığına göre, Proletarya Partisi ne olacak?

SİYASİ PARTİ PROBLEMİ VE DEVRİMCİ LAFANLIK

Karşıdevrimi, "devrimci laf" değil, **Devrimci Parti** önleyebilir. Onun **"İmkânsız olduğunu"** tekerlemek, ondan **"Demokratik bir ortam"** beklemek, "Legal Marksizm"ın çukurunda ABA'cılarla buluşmak olur.

Bu sorun 2 yıldır "gargaraya" getiriliyor. O yüzden ne düşünce, ne kavranış disiplini ve hiyerarşisi kurulamıyor. Tersine, o yönde her teklif, özellikle *Yeni Sosyalistlerin*, tekerleme, yadırgama kürsüleri haline getirdikleri "tahrikât için tahrikât" amorfizmi ile sistemlice ve sinsice baltalanıyor. En sonra, soyut kavram silahları ile bu baltalamanın, Proletarya Partisi kuruluşunu teorik temellerinde yıpratmanın "ideolojisi": bilerek, bilmeyerek şişirilmekten başka bir şey yapılmıyor.

Eneski Sosyalizm "Örgüt, Proletarya Partisi" dedikçe, *Yeni Sosyalizm* türlü "Cambazlık teorileri" saçarak, düşünce ve davranışlara duman perdesi yayıyor. "İşçilerin gözüne bilgincil kül" atan kallâvi laf dağıtıyor.

"(...) *Gerici parlamentarizmin kurucuları durumundaki partilerin tek bir karşıdevrim cephesinde yer tutmaları*" (M. Belli, **İlkelerde Birlik Şarttır**, Aydınlık, 15, s. 163) gerekli görülüyor. Bu manzara önünde ne yapılmalı? Artık her türlü boş veya dolu, sönük veya parlak lâkırdı kesilmeli, kesin örgüt işi başlamalı. Kesin işin de başı: *Karşıdevrim* Partilerine *Devrimci Proletarya Partisini* çıkarmak olmalı değil midir? Hayır, karşıdevrimin yarım yüzyıldır yaratamadığı paniği ruhlara sindirmek isterce, şu en kötüsünden fatalist [kaderci] sözde "doğrucu" kötümserliğin temaşasına parlak laflarla bilet kesiliyor:

"Filipin demokrasiciliği düzeninde ulusal güçlerin hiçbirinin, ne proletaryanın ne küçükburjuvazinin kendi öz siyasi örgütüyle politika alanında yer almasının İMKÂNSIZ OLDUĞUNU gittikçe daha iyi, daha açık seçik anlaşılması.." (ay, Majüskülleyen - H. K.) kabartılıyor.

Bu mudur devrimcilik?

Bu en sakar yanlı burjuvaca *objektivizm* yapmacığıdır.

Proletarya Partisinin "*İmkânsız olduğunu*", bırakalım, *karşıdevrim* ve emperyalist ajanları "*açık seçik*" ispatlasınlar. Devrimcilik, imkânsızlığın imkânlandırılmasıdır. Hani Mustafa Kemalci "*Tam Bağımsız, Gerçekten Demokratik Türkiye*" sloganı ile kırılıyorduk? Mustafa Kemal, Gençliğe Cumhuriyeti ismarlarken ne demiş ve kendisi "*Filipin demokrasıcılığı*" (Amerikan mandacılığı) karşısında ne yapmıştı?

"*Vazifeye atılmak için içinde bulunduğun vaziyetin imkân ve şeraitini düşünmeyeceksin!*" demişti **(Nutuk)**.

Hem bunu laf olarak söyleyip övünmeden önce, *işiyile* uygulamıştı. Emperyalizme teslim edilmiş bir ülkede, silahsızlandırılmak istenen Erzurum'daki tek örselenmemiş Türk Ordusuna sığınmıştı. İlk iş olarak Türkiye ölçüsünde "*Müdafaa-i Hukuk Cemiyeti*"ni, yani *Burjuva Demokratik Devrimi* yönünde *Birinci Millî Kurtuluş Savaşını* güdecek *Siyasi Parti*'yi tutundurmaya girişmişti. Ve bunu bir ay içinde Erzurum, Sivas *Kongreleriyle* taçlandırmıştı.

Bizim keskin nişancı *Yeni Sosyalistlerimiz* ne yapıyorlar? Derlenmek için bir teklif yapıyorlar, yapılan her toplantıyı baltalıyorlar. *İki üç yıldır*, "Protokole dâhil" Küçükburjuva yayın organlarında bol bol havyar keserce "*Strateji*"kesiyorlar. Osmanlı: "*Sen herkesi kör, âlemi sersem mi sanursun?*" derdi. Gerçek Sosyalist Proletarya Partisini "*Özörgüt-Mözörgüt*" palavraları ortasında tanınmaz duruma sok. 40 yıldır ipliği pazara çıkmış *Çetecilik, Mahfilcilik, Tarikatçılık* mistisizmi ile "Konferans, Parti biz istersek olur, yoksa olmaz" gibi zihinleri ve davranışları en yavan *Konfüzyonizm* darmadağınıklığına sok. Sonra, geç karşıma:

"*Bugün bu yolda önemli adımlar atılmıştır. Proleter hareketin siyasi ÇİZGİSİ ve STRATEJİSİ ana hatlarıyla saptanmıştır*" (ay, s. 169) de. Ne denli çok "*Devrimci*" sözcüğünü harcarsan, kendini ve çevrendeki samimi insanları trans haline getirerek "*Karşıdevrim*" önünde: "*Saflarımızda arkadaşça eleştiri-özeleştiri ortamını yaratma yolunda çabalarımızı ESİRGEMEMİŞ*" olduğunla ev sahibini şaşirt. *Eneski Sosyalizmin* teorik ve pratik bütün kazançlarını, ciddî olarak bir kerecik bile ele almaksızın: "*Hareketimizin yarım yüzyılı aşan bir tarihi olan sosyalist birikimin mirasçısı ve geleneğinin sürdürücüsü*" olmuş, "*tecübeleri saptamış*" görün!..

O sözde "*devrimci*" gevezelikler arasına sıkıştırdığın eğilim hep şudur:

"*Durum: Filipin demokrasıcılığı şartlarında bütün millî güçler gibi, proleter devrimci hareketin temsil ettiği güç de kendi ÖZ SİYASÎ ÖRGÜTÜNDEN YOKSUNDUR ve sahte demokrasıcılığın sınırlarını aşip DAHA DEMOKRATİK bir ortama varmak için gerekli mücadeleyi vermedikçe, bu YOKSUNLUĞUMUZ SÜRECEKTİR.*"(ay)

Proletarya Partisi için hangi "Daha Demokratik ortamı", kimden, nasıl bekleyeceksin?

Kimin evi soruluyor?

"Kanlı Pazarları, Konya, Kayseri, Tunceli ve ilh... irtica hareketlerini, devrimci öğrenci avları'nı, köylü (İşçi) hareketlerini kanla bastırmayı" (ay) sayan sensin. Bu somut gerçeklikler önünde "Daha demokratik bir ortam" beklemek, "Proletaryanın devrimde hegemonya olanaklarını DOĞRU OLARAK SAPTAMAK", "Hareketin saflarında âdil bir hiyerarşi kurmaya çalışmak, şehir ve köy emekçilerini SORUMLU Militanlar olarak saflara katmak için çaba harcamak, oportünistlerle pazarlıklara kesinlikle yanaşmamak" (ay, s. 165, Majüskülleyen - H. K.) Proletaryanın Siyasi Partisi olmaksızın ciddiye alınabilir mi?

TEORİYİ HERKES Mİ, PARTİ Mİ YAPAR?

Sınıflı Toplumda her militanın **eşitçe** Teori yapabileceği kuruntusu ikiye bölünmüş küçükburjuva hayalidir. Bu demagoji, 50 yıllık sosyalizmin kazançlarını hiçe sayan dükkâncı megalomanlığıdır. Yalnız dağınıklık tehlikesini arttırmaya yarar. Bir baltaya sap olamayış felsefesidir.

Yeni Sosyalizmin son "Devrimci doğru saptayışı" şöyle biter:

"Demek ki meseleyi ayrıntılı olarak koymuş değiliz henüz. Devrimci çizgimizi bütün ayrıntılarıyla koymak henüz başarılması gereken önümüzdeki bir görevdir. Ve bu görev, öyle bir-iki kişinin çabası ile başarılamaz." (ay, s. 165)

Bu, gönülalçaklık mı, yoksa: "Çekilin dostlar öteye, çün kaldı Meclis erteye" mi? Kendi yazılarıyla: "Meseleyi henüz koymamış" olan Yeni Sosyalist efendilerin mucize yumurtlamaları için yağmur duasına çıkılacak. Hani "yarım yüzyılı aşan... sosyalist birikimin mirasçısı" idik? O "miras" içinde hiç mi bir "ayrıntı" baycıklarımızca "saptanmamış"? İki yıla yakındır boyuna "çizi" çizerler. Bir de artlarına bakınca, arpa boyu yol aldıklarını görürler.

Nedir o "suret'i haktan" görünen demagojik küçükburjuva eşitçiliği ve sözde "kollektif" teori anlayışı? "Devrimci çizgi"yi: "Saflarımızdaki bütün militanlar, eylemleriyle ve yazılarıyla.. yerine getirmekle yükümlü" imişler. Bu Lapalisin hakikati ile ne "saptanmak" isteniyor? "Devrimci çizgi": "Öyle bir-iki kişinin çabası ile başarılamaz"mış? Öylesine teorik demokrasi ilan edilecektiye, 2 yılda 4 öğün tekrar tekrar çıkarılan "MDD"çizisi "öyle bir tek kişinin çabası"değil midir?

Söylenen yapıları tutmuyor. Tutamazdı. Çünkü kapitalist dünyanın hiçbir ülkesinde "*Devrimci çizgi*" "*bütün militanlar*"ca çizilmemiştir. Bilimsel Sosyalizmin ilk anıtsal ana çizgisini Marks-Engels adlı "*öyle bir-iki kişi*" başardı. Genel Bunalımlar çağıının en başarılı çizisini de gene V. İ. U. Lenin adlı "*öyle bir tek kişi*" çizdi. Bundan ötürü Marks-Engels-Lenin kişilerin çizilerine "*başarılamadı*" diyecek kabadayı anasından doğdu mu? Hayır. Sınıflı Toplum soysuzlaşmaları sürüp gittikçe bunun "*öyle*" sürüp gitmesi Anarko-megaloman küçükburjuvaların dükkânci kafalarından başka hiçbir yerde kınanamaz.

Bizim belki en büyük felâketimiz, önüne gelen "*militan*"ın üç beş kitap okur okumaz kaleme sarılıp herkesten daha iyi "*doğru devrimci çiziyi ben çizdim*" diyebilmiş olmalarından ileri geliyor. O yüzden ortalık sürü sürü kargacık burgacık "çizi"lerle arap saçına döndürülüyor. Ve yapılan çizi bulmacaları, kafaları, işleri ve insanları biraz daha birbirine kapıştırıp en basit düşünce ve davranışları en kötüsünden bilmeceleştiriyor.

"*Devrimci çizi*" apıksapık saçmalamalarına dünyanın her yerinde bulunmuş tek ilaç: "*Devrimci çizi*" çizmek ve izlemek yetkisini *Devrimci Parti çerçevesi* içine sokmak olmuştur. Düşüncede ve Davranışta esnaf yakıştırmaları, çete anarşileri ancak *Parti* ilâcıyla tedavi edilir. Nitekim en devce "*Devrim Çizisi*"ni çizmiş bulunan büyük usta devrimciler de, çizilerini *Parti* yörüngesine oturtmakla somutlaştırmış ve gerçekleştirmiştiler. Teorik yaratışta, hiçbir proleterin ciddiye alamadığı küçükburjuva "*egalitarizmine*" (sözde eşitçillığe) ve burjuva demokrasisine metelik vermemiştiler.

ÖRGÜT YERİNE "DEVRİMÇİ" LAF

Hem "**Tam örgüt**"süz çizi, uygulama olmaz, de, hem **Proletarya Partisi** için her teklife yan çizip, gökten Mehdi beklerce, hizaya gelecekleri ayart. Bu, 40 yıllık "**Fırsat kollayıcı denetleme**" sapıtmasının "*yeni*" yapışkanlığıdır.

Oportünizmi Teoride ve Pratikte silmek, onun dayandığı örgüt gücünü silmekle olur. Bu çok basit hakikat yıllarca savsaklandıktan sonra, "*Hepimizin kolektif çabası*" (M. Belli, **MDD**, 4. Versiyon, s. 5), "*Kolektif çalışma ürünü*" (**ay**, s. 30) örgüt oldu mu? Hayır. Belki her kafadan bir ses çıkmasına benzeyen, "*her telden çalar*" bir eklektizm (eklemecilik) altında kaç yıl önceki ana yanılıgyı biraz daha teyelle-

meye çalışmış görünülüyor. Yapma bir tümlük ve birlik gösterisinden öteye geçilemiyor.

Ana yanlışlığı nedir? 40 yıl önce Eneski Sosyalizmin karşısına dikilen Kuyrukçuluktan Legal Marksizm'e, oradan da maaşlı Finans-Kapital ideologluğuna giden sapıklığın "Müterakkip ve Muraakıp"(Fırsat kollayıcı denetleme) felsefesidir. Bu "felsefe", 40 yıl sonra meşhur "Şartlar müsait mi?" tekerlemesi kılığında karşımıza çıkarsa, kimi aldatabilir?

Mesele, açıkça: Türkiye'de, gerçekten sosyalist bir *Siyasi Parti* meselesidir. O noktada en belirgin MDD tezi şöyle konuşur:

"Şu anda Türkiye'de proleter devrimcilerin tam örgütlü olarak çalışma olanaklarına sahip bulunmayışları durumu, devrimci çizgimizin saptanmasında olsun, bu çizginin eylem alanında uygulanmasında olsun, bütün militanların, yetenekleriyle orantılı olarak, katkıda bulunmalarını engellemektedir."(M. Belli, **MDD**, 4. Versiyon, s. 74)

Önce, "olanaklar" gökten kudret helvası gibi yağmaz. İnsanlarca yaratılır.

Sonra, Osmanlıcada "İntak'ı hak"dedikleri bir "Doğrunun dile gelmesi" vardır. "Bu şartlarda" ne yapılacak? Yapılacak şeyin herkesçe bilinen bir tek adı vardır: *Gerçek Sosyalist Parti!*. Lenin'in 1905 Menşevikleri ve 1915 Kautsky'leri için kullandığı bir tasvir vardır. Burunlarını şuraya buraya sokuştura, değdire, en sonra gerçeğin bir parçası üzerine değerler. Darılmasınlar ama bizim MDD'ciler de öyle, gözleri görmezmişçe araştırma içindedirler. Bir türlü, sınırı, anlamı besbelli açık, duru *Proletarya Partisi* sözünü açık koymazlar. Hep o sözden kaçınmak isterce, daha doğrusu, o sözü ağza alır almaz gerekecek *hizaya gelme* davranışındaki kaçamakları haklı çıkarmak "uğruna" çuvaldar dolusu "devrimci laf" harcarlar.

KENDİ KENDİNİ CEZASIZ SUÇLAYIŞ

*Bir yanda Finans-Kapital'in "Gerçek demokrasi"yi engellediği, ötede Proletarya örgütü kurmayının sorumluluğu olduğu söylenir. Öyleyse ne bekliyorsun? Kerenki demokrasisini, belki. O "demokrasi" miydi, zılgıt mıydı? Engelleri ve Sorumlulukları kaldıran çoğunlukçu SD Partisi olmadan "**Sosyalizmin eşiği**"ne varılır mıydı?*

"Ülkemizde bugün bir proleter devrimci Parti, hatta radikal küçük-burjuva partisi yoktur." (M. Belli, **MDD**, 4. Versiyon, s. 14), derler.

Gerçekten yok mudur?.. O kanılarında samimi iseler ne yapmaları gerekir? Yokluğundan yakındıkları *Parti'yi* kurmak için yapılmış teklifleri ciddiyetle ele almaları gerekir. Hizaya gelmeleri gerekir. MDD'ciler hemen "*Yoktur*"un ardından "*sorumlu*" ararlar. Ve şu "*otokritiği*" (onlarca Özeleştiriyi) yaparlar:

"Elbette ki, burada sorumluluk sadece işbirlikçilerin tezgâhlamış oldukları bu antidemokratik düzene yüklenemez. Sorumluluk elbette ki, bir ölçüde hâlâ Filipin Demokrasiciliğinin sınırlarını aşarak, Türk Proletaryasının ve küçükburjuvazinin gerçek örgütlerini kurma yeteneğini gösteremeyen devrimci güçlerdedir."(ay, s. 14)

Bu dolambaçlı satırlar okunur okunmaz, insan: "Şükür, artık konuyu buldular" diyecek. "*Gerçek örgütleri kurma*" teklifleri bekleyecek. Çünkü bunu yazanlar da "*Devrimci güçler*"dendirler. Dolayısı ile "*sorumlu*" olmalıydılar... İçtenlikle "*kurma yeteneğini gösterme*" zorunda kalmalıydılar. Ne yazık ki öyle örgütle bir hizaya geliş yerine, 64 sayfalık daha "*Devrimci*" *öğütler* sıralanır durur. İşte bu asıl pratik ve teorik problemden sakınış örgütlerinden bir kaç eşantiyon.

Her şeyden önce sakro-sent MDD tezlerini bol bol öne sürerler:

"Bir Toplumun Sosyalist Devrim eşiğine varabilmesi için, onun gerçekten Bağımsız ve gerçekten Demokratik bir toplum durumuna yükselmesi, yani Millî Demokratik Devrimin bütün görevlerini yerine getirmiş olması şarttır."(ay, s. 20)

Bu "*şart*" ne zaman "*yerine gelir*?" Finans-Kapitalden gerçek *Bağımsız + Demokratik bir Türkiye* "yükseltmesi"ni beklemek kuruntu olur. Olaylar tersini gösteriyor. MDD'ciler de onu görüyor ve söylüyorlar. Egemen sınıflar "*Millî sınıf ve zümrelerin kendi öz siyasi örgütleriyle... etkili olmalarını engellemekte... oldukça başarı sağlamıştır.*" (ay, s. 13) deyişleri başka anlam taşımaz. Öyleyse?

"BÜTÜN" DEMOKRATİK DEVRİM BİTMEDEN SOSYALİZM OLAMAZ MI?

Demokratik Devrim, hiçbir zaman, hiçbir yerde "bütün görevlerini" yerine getirmemiştir. Türkiye'de mi getirecek? Ütopi. Ya onu engelleyenler mi gerçekleştirecek, yoksa Proletarya Partisi mi?

Finans-Kapitalden "*Millî Demokratik Devrimin bütün görevlerini yerine getirmesi*" beklenemeyeceğine göre, o "*şart*" kim başaracak?

Elbet Halk (İşçi-Köylü) yığınları adına *Proletarya Partisi!*.. MDD ideolojisi bu noktada gene uzun ve ağdalı devrimci sakızını çiğner ve "*Şartlar*"ın esrar parçalayan gölgesine sığır. Yoksa, dünyanın hiçbir yerinde "*MDD'in bütün görevleri*" ne kendiliğinden yerine gelir, ne de *sırf* ve *yalnız* MDD ile yerine gelir.

Nitekim, *Demokratik Devrim* ile *Sosyalist Devrim*'i 1905 Çarlık Rusyası şartlarında kesinlikle birbirinden ayıran Lenin, bu ayrımı yapar yapmaz şunu hatırlatır:

"*Ama, bu iki devrimin kısmî sınırlarının Tarihte birbirine karışıklarını inkâr edebilir miyiz? Batı Avrupa, Demokratik Devrimleri döneminde, çeşitli Sosyalist Hareketler, çeşitli Sosyalist Girişimler tanımadı mı? Ve gelecekte Batı Avrupa'da **Sosyalist devrimin, Demokratik Devrimin eserini tamamlamak için** (Altını çizen - H. K.) yapacak daha çok şeyi olduğu bir gerçek değil midir?*

"*Sosyal-Demokrat, hiçbir zaman, proletaryanın, olabildiği kadar demokrat ve cumhuriyetçi burjuvaziye ve küçükburjuvaziye karşı, SOSYALİZM UĞRUNA (Majüskülleyen - H. K.) kaçınılmaz mücadelesini unutmamıştır. Bu tartışma götürmez.*"(Lenin, **İki Taktik**, s. 88)

Demek ilkin "*bütün görevlerini*"MDD'den beklemek kuruntudur. Nitekim 1917 Demokratik Devrimi de, II. Emperyalist Evren Savaşı'ndan sonra gelen seri devrimler de, o görüşün doğruluğunu ispatladı. Pek çok ülkede *Demokratik Devrimin* nerede bittiği, *Sosyalist Devrimin* nerede başladığı kesince ayrılmadı. Her yerde Demokratik Devrim "*bütün görevlerini*" hiçbir zaman yerine getiremedi, onları *Sosyalist Devrim* uzun yıllar sonra gerçekleştirmek zorunda kaldı.

Öyleyse, bugünkü *acil görev*: "Proletarya Örgütü" dururken, onun üstünden atlayıp, gelecekteki "*varsayımlar*" üzerine Medrese kavgası patlatmanın anlamı nedir?

GÜNÜN GÖREVİNİ "ŞARTLARIN" KUYUSUNA ATIŞ

*Demokratik Devrim de, İşçi-Köylü İktidarı da diyalektik momentlerden (anlardan) bindir. **"Demokratik Devrimin bütün görevlerini yerine getirmesi"**ni beklemek, Skolastik **"dondurma"** satmak olur. **"Şartlar"**ı küçükburjuva yakıştırmaları değil, Proletarya Partisi belirtebilir.*

"*Ama bunlardan, içinde yaşadığımız anın, geçici de olsa, bir anlık da olsa, görevlerinin unutulması, bilinmemesi, ya da küçümsenmesi*

sonucunun çıkarılması, gülünç ve gerici bir davranış olur. Otokrasiye (istibdada) karşı mücadele, SOSYALİSTLER için geçici, bir anlık bir görevdir, ama bu görevi görmezlikten gelmek ya da küçümsemek, sosyalizme ihanet ve irticanın oyununa gelmek olur. Hiç şüphe yok ki Proletaryanın ve Köylülerin Demokratik-Devrimci İktidarı da Sosyalistler için geçici, bir anlık bir görevdir, ama Demokratik Devrim döneminde, bu görevi unutmak açıkça gericilik olur.

"Somut Siyasi hedefler, somut bir ortam içine yerleştirilmelidir. Her şey izafidir, her şey geçer, her şey değişir." (Lenin, **İki Taktik**, s. 88)

Gerçekte Demokratik Devrim böylesine diyalektik konursa anlam taşır. Ve her konulduğunda, mutlak, ortamın Somut Şartları ile değerlendirilir. Bizim MDD teorisi, Proletarya Partisinin gerçekleştirilmesi "anın görevi" iken, onu sözde "objektif" davranmak duman perdesi ardında, "Demokratik Devrimin BÜTÜN GÖREVLERİNİ yerine getirmiş olması şartı"na bağladı mı, çıkmaz ayın son çarşambasına erteledi demektir.

Acep yanlış mı anlıyoruz? Yoksa bir "dil sürçmesi" mi yapıyor? Daha önceki "tekerrür"lerini bir yana bırakalım. En son turfanda 4. MDD broşürü baştanbaşa o "dondurma" ile yüklüdür. Art arda hep aynı tema, Proletarya Partisini erteleme tırmanışları içindedir.

"Şartlar gerektiğinde (şu anda gerektirmemektedir) yeni bir Siyasi örgüt kurma girişiminde, Proleter devrimcilerin gösterecekleri başarı da vermekte oldukları demokrasi uğruna savaşta zaptettikleri mevzilerin sayısına bağlıdır." (M. Belli, **MDD**, 4. Versiyon, s. 73)

"Şartlar" dedikleri nedir? Niçin "Yeni bir Siyasi Örgütü" gerektirmemektedir? O "Belli" imişçe konur. Adı bir yana bırakılırsa, en az "Belli" olan şey: o "şartlar" kuyusudur.

MARKSİST OBJEKTİFLİK YOĞU VAR ETMEKTİR

Marksist **Objektif** (nesnecil) olmak: Var olan şartlar önünde donakalmak veya paniğe uğramak değildir. Devrimci **Sübjektiflik** (kimesnecillik) ile devrim objektifliği çelişkinin birbirine girişidir. Devrimci Sübjektiflik, eğer aşiret çağında değilsek, **Devrimci Parti'nin kararları demektir.**

Hep o "Objektif olma" özeni pozlaştırılır. Oysa objektif olmak, "Var olmayan" şartları gösterip bir şeyin "yok oluş"unu haklı çıkarmak değildir. Tam tersine, "Var olan" şartlar ortasında olacak olanı yakala-

yıp geliştirmektir. Söзде **İki Taktik**'ten aktarılmış gibi yapılan MDD'ci "Objektivizm" ile, Diyalektik Maddeci Objektiflik arasında dağlarla uçurumlar arasındaki kadar farklar vardır. Yanlış taklit edilen Marksist objektiflik nedir?

"(...) *Var olan şartların ve objektif sosyal gelişmenin sonucu önemli siyasi kapsamı olan meseleyi ele almalı, bunları çözümlenmeli.*" denir. (Lenin, **İki Taktik**, s. 17)

Devrimcilik "*Var olan Şartlar*"önünde "*Objektif*"olacağız diye apı-şıp kalmak değil, "*çözümler*" getirmektir.

Ama yukarıki Gerçek Devrimci "**ele alış**" söze nasıl başlar?

"*Parti Kongreleri, bazı yazarların haklı veya haksız olarak işledikleri meseleleri değil...*"kaziyesiyle söze başlar.

Yani MDD ideolojisini **İki Taktik** kaç türlü örseler:

1- "*Objektif*"olmak ancak ve yalnız "*Parti'nin* harcıdır.

2- Parti yokken değil, varsa bile, "*şart*" kesmek şu veya bu "yazar"ın değil, ancak ve yalnız "Kongrelerin harcıdır.

3- O zaman da, "*meseleler*", "*objektif sosyal*" durumun karşısına geçip, kimi olumsuzlukları haklı çıkarmak için değil, teorik ve pratik "*çözümleme*" için ele alınır.

4- Çözülünecek mesele de gelişigüzel formüller tekerlemekle değil, o an için "*önemli kapsamı olan*", yani zinciri sürükleyecek olan halkaya basmakla "geliştirilir".

Yoksa "Objektif şartlar" üzerine her sivri akıllının fetva vermesi, Küçükburjuva ukalâliğinden başka bir şey olamayacağı gibi, Marksizmin Metodunu en kaba medrese cedelciliğiyle [diyalektikçiliğiyle] karıştırmak olur. Diyalektik için *Objektiflik* (nesnecilik), önünde taş kesilip susta durulacak bir Hitit Allah'ı değildir. *Sübjektiflik* (kimesnecilik [öznecilik]) ile her an birbirine geçen canlı bir çelişkidir. Hele, hiç dilden düşürülmeyen "*Devrimcilik*", Dervişin tespihle günde bir milyon kez çektiği "Esmâ-yı Hüsnâ" değildir. Devrim objektifliği içinde, insan sübjektifliğinin en ağır bastığı olaydır.

Bunu en iyi belirten durum, *Devrim* geldiği gün, ona karşı *İnsan'ın* (ama Don Kişot'un, Robenson'un yahut Mehdi'nin değil), en etkili insancıl eylem örgütü olan *Partinin* takındığı davranış ve düşünce gösterir. Onun için Lenin 1905 Devrimi için şunu yazdı:

"*Devrim bizi eğitecek, halk yığınlarını eğitecek, bunda şüphe yok. Ama dövüşmekte olan siyasi partilerin karşılaştıkları şimdiki mesele: Bizim Devrimi az buçuk eğitebilip eğitemeyeceğimiz meselesidir. Sosyal-Demokrat doktrinimizin doğruluğundan, Devrimi söзде değil, gerçekten kesin bir başarıya ulaştırmak için, demokrat Burjuvazinin istikrarsızlığını, etkisiz kılmamız için yararlanabilecek miyiz?"*

"Bütün çabalarımızı bu doğrultuda harcamalıyız." (Lenin, **İki Tak-tik**, s. 8-9)

Dedem de biliyor *Proletarya Partisini* engelleyen olanaksızlıkları. İş onları sayıp dökmekte değil, hiçbir küçükburjuva afur-tafuruna kapılmaksızın, yiğit ve yürekli her *devrim eri* gibi "Ol!" deyince sıraya girebilip girememekte, hizaya gelebilip gelememektedir. *İş olanaksızlıkları* boşuna devrim gevezeliği ile süsleyeceğine, *olanaklı kılmak* için dev aynalarında boy seyretmemektedir. Buna var mıyız? Katlanabilir miyiz?

Yoksak, suçu proletaryanın *objektif* veya *sübjektif* yetersizliğine, Militanların (o her gün biri alkan içinde bırakılan mücahitlerin) yeteneksizliğine yüklemek, kendi *kişicil* bozgunculuğuna *evrensel* nedenler uydurmaktır. Sıkılmıyorsa, açık konuşalım. Gölge etmeyelim. İşçi Sınıfı ve Halk ve Gençlik ve Gerçek Militanlar kimseden başka ihsan istemiyor. Endüstri şövalyeliği, Teksas krallığı, beynine turp sıkılmış Ağa Saltanatı yeter.

ORDUSUZ SAVAŞI KAZANMA DONKİŞOTLUĞU

Parti "yolunda mücadele" MDD'cileri kaç yıldır, örgüt sentezi dışında parçaladı. "Katki", "Mevziler zaptetmek", "Mücadele" çete savaşının ordulaşması (Partileşme) ile başarı kazanır. MDD'ciler önce Kaleleri zaptedecekler, sonra Ordu kuracaklar. Bu gülünçten de aşırı ne dediğini bilmemektir.

MDD teorisi ne yapıyor?

Bırakıyor *Parti* gereğini, bırakıyor *Kongre* gereğini... bunlar san-ki ikincil meselelerdir. Meseleye (Partisizliğe, Kongresizliğe) "çözüm" teklifini de pratik olarak ortaya atmayı küçümsüyor. Kendisinden gelmediği için... Hatta pundunu düşürdükçe, sureti haktan görünüp bal-talıyor. Yalnız şu "âkılâne" öğütleri tekrarlayıp duruyor:

"Proleter Devrimci Örgüt kurma yolunda mücadelenin başarısı... bağımsızlık davasına... katkımızla orantılı olacaktır." (M. Belli, **MDD**, 4. Versiyon, s. 74)

Sizin anlayacağınız:

"Proleter Devrimci Örgüt" kurmak girişimi yok: "Kurma yolunda mücadele" var... Bu "mücadele" Proletarya Partisi kurulmaksızın olur mu? Çetecilikle, başarılı mı? Çerkez Ethem giderilmedikçe Ordu zafere kavuştu mu?.. Bu yan, konulmuyor bile. "Atatürk, izin deyiz!" gibi: "Ey Parti, yolundayız!" çığılığı... Ve "Demokrasi uğruna savaşta mevziler zapt" edilecek.

Kardeşim, "Mevziler zapt" etmek için, önce Ordu gerek. Ordu Acem Şahının gemisinin istimi: Şahın gemisi hele bir kalksın. Şah öyle buyurur. İstim de arkadan gelir! Ordu (Parti) için "mücadele" ediliyor ya... Ordu ne zaman gelecek? "Mevziler zapt"edildikten sonra!.. Ve bu geliş, "yaya kalan Tatar ağası" gibi: MDD'cilerin "Bağımsızlık davasına katkılarıyla orantılı olacaktır"...

Fazla şaka değil mi?

MDD katkısı: "Anayasal hak ve özgürlükler"dir. (Bunlar Partisiz nasıl olur?)

MDD'cilere düşen: "Halkımızın güven ve saygısına lâyık örnek savaşçılar olmak"tır. (Bunlar Partisiz nasıl yapılır)

"Başarımız, özellikle proleter yoksul köylü yığınları içinde vereceğimiz mücadeleye bağlıdır." (MDD, 4. Versiyon, s. 74-75)

Bir "mücadele" düşünün. "Örnek savaşlar" ile "Yığınlar içinde"geçen harptir. Bu harbin Orduları Kurmaysız (Siyasi Partisiz) "başarı" hesaplar. Bu bir katmerli Donkişotluk değilse nedir?

ÇETECİLİK PROVOKASYONUN 40 YILLIK KAYNAĞIDIR

Türkiye'de 40 yıl önce Fraksiyon = Provokasyon'dur dengesi belirtildi. Hele başı kum içinde devekuşu Yuvar (Mahfil) kafası yalnız provokasyon yetiştirir. Çaresi, provokasyona en az elverişli Proletarya Partisi'dir.

MDD'cilerin *Proletarya Partisi* için yapılan her pratik davranış önünde o denli allerji gösterişleri nereden geliyor?

Bu allerjinin *Tarihcil* (Yeni Sosyalizmin Eneski Sosyalizme yadlanışı) ve *Sosyal* (Küçükburjuva dükkân rekabeti) kaynakları bir yana bırakılırsa, ideolojik ve pratik *mekanizması*: Diyalektik anı seçemeyişlerinde toplanır. Buna *Moment Skolastiği* de diyebiliriz.

Onlar, kendilerini her "an" bir "Devrim" içinde hissederler. Onun için sık sık "Önümüzdeki adım" derken, Türkiye'de patlamış bir "dinmeyen" (Permanan) *devrim* içinde "adım"attıklarına güvenirler. Hepsi -İki *Taktik* çevirisini okur okumaz- 1905 Temmuzundaki Lenin olmuşlardır.

Öyle bile olsalar, "Partileri" nerede?

Lenin, Parti adamıydı. Tek tek bunların her biri *başlıbaşına* birer... "pûlâd beden" Parti! Ya "kendileri" dışında Parti? "Yok"... olmasına da katlanamıyorlar, neden *var olamayacağını* "Sosyalizm Bilimi" adına harıl harıl "*Saptamak*" çabasına dalmış acayip alaturka "Lenin'ler"dir

bunlar. "Parti yok" deseler: Ne duruyorsunuz? Kursanıza!" karşılığı verilecek. Kurma "sorumluluğu" çok şey ister, iyisi mi: Parti kurmanın olanaksızlığı türlü yakıştırma nedenlere bağlanır. Bunların en tipik olanı "Saflarımızda disiplin" anlayışıdır. Şöyle yazılır:

"Bir örgüt çatısı altında bütün sosyalistlerin birleşememe durumu, saflarımızda disiplin yetersizliğinin, bazı en bilinçli militanlarda bile görülen kendi başına buyruk olma eğiliminin, provokasyonlara kadar varan bireysel tutumların baş nedenidir." (M. Belli, **MDD**, 4. Versiyon, s. 74)

Kanı bu ise, çözüm yolu: Sosyalistlerarası çağrılardan niçin fellek fellek kaçarsın?

Sonra, kanıda kaç aykırılık saklambaç oynuyor:

1- Önce Proletarya Partisi "*bütün sosyalistleri*" değil, orada adsız er gibi *fiilen* çalışacak olan *Bilimcil Sosyalistleri* birleştirebilir. Bunu göze almayı önce Parti içine almaz.

2- "*Disiplin*" hangi "*Saflarımız*" açısından dilenir? Besbelli, Yuvar (Mahfil) safları öneriliyor. Oysa "*Parti safları*" içinde "*disiplin*" olur. Yuvar safları, adları üstlerinde: dağınıklığın tâ kendisidir. *Parti* mi disiplinden çıkar, *Disiplin* mi Partiden? Her ikisi birbirinden çıkmakla birlikte, elbet son duruşmada *Parti* disiplini yaratır.

Oysa MDD teorisinin can damarı en çok *Siyasi Parti* alanında kanamaktadır. Parti denince hep şu mantık sonuçlarına varılır:

"Başarımız özellikle proleter ve yoksul köylü yığınları içinde vereceğimiz mücadeleye bağlıdır. Onun için, Proleter Devrimcileri olarak, görevimiz şehir ve köy emekçileriyle en sıkı bağları kurmak, onların günlük mücadelesine katılmak, bu mücadeleye yön vermek, katkıda bulunmaktır." (**MDD**, 4. Versiyon, s. 75)

Rüya mı görüyoruz? Ortada Parti olmadan "*sıkı bağ*" nasıl kurulur?

Bir "*Yön*" dergisi kaç yıl hep Türkiye'ye "*Yön*" vermeye çalıştı? Şimdi bir "*Yuvar*" çıkıyor, o, "*Yön*" verecek insanlarımıza, o "*katkı*" yapacak sosyalizme!.. Bu, dünyanın hiçbir yerinde *Yuvar'lar* mücadelesiyle elde edilememiştir. "*Başlangıç*" olarak *Yuvar'lar* da olumlu olamaz mı? Olur. Ama 40 yıl önceki Türkiye'de kesinlikle aşılması istenmiş *Yuvar'lar* aşamasını 40 yıl sonra "*Başarı*" gibi göstermek neye yarar? 40 yıl önce *Fraksiyon'culuğun* (Parti içinde ahbap çavuş işgüzarlıklarının) Türkiye'de nasıl *Provokasyon'a* kardığı örnekleriyle belirtilmişti. 40 yıl sonra *Yuvar* mücadelesinin başka sonuç vermemesi şaşılacak şey midir?

MDD ideolojisi hâlâ *Yuvar'lar* çağını uzatmaya vesile oluyor. Çünkü her *Yuvar* çabası, bölük pörçüklüğü ile her türlü provokasyona en

geniş ve en sürekli kaynak olmuştur ve olacaktır. Provokasyonları en aza (asgariye) indirmenin tek yolu: *Mahfil* çağı yerine *Parti* çağını geçirmektir. Genel ve özel *Örgütlenme'nin* kendisi (*çete savaşı*) kılığında kaldıkça *Parti'nin* bile ruhunu da, maddesini de soysuzlaştırmaktan, provokasyonlardan koruyamaz. Bu *eneski* hakikattir. İllâ "yeni söz" söylemek, illâ "*Katkı*" yapmak hevesleri bu inatçı Gerçeği değiştirmez. Geçmiş unutturmaz. "*Üstâd*" MDD'cilerin de, Delikanlılarının da zamanla teoride ve pratikte yetişmeleri için tek çerçeve *Siyasi Parti'dir..*

"ZAMANI GELDİ" Mİ? "GEÇTİ" Mİ?

*Proletarya Partisinin "zamanı": Türkiye'de 50 yıl önceye rastlar. Primitivizm'den (ilkellikten) kurtulmanın "zamanı", imkânı kuru **propaganda** ile sağlanamaz. Onun zamanı çoktan geçmiştir.*

MDD'ciler "*Yeni söz*" aramakta hürdürler. Yeter ki, "*Yeni söz*", yeni *gerçeklikleri* Diyalektik metoda uygunca işlemiş bulunsun. Yeter ki, ya *pratik işlerinde*, yahut *teorik çabalarında* Eskinin, hatta Eneskinin gerilerine düşmemiş bulunsunlar. *Eneskiler* de, *Eskiler* de *Siyasi Parti* kavramında göz kırpmadılardı. Onlarda her şey *Parti* ile başlar ve biterdi. Kendilerine:

"Arkadaş! "*Zaruret*"lere boyun ey,
"Olamaz bu memlekette hiçbir şey."

diyecek "*Paçalarından mucize akanlar* oldu mu, onlar şu karşılığı verirlerdi:

"O "gürûh'u lâ yuflihûn"a göre,

"Ne yapsan, ne etsen,

"Ya: "*zamanı gelmedi!*"

"Ya: "*zamanı geçti?..* "

"Alaturka S. S.'lerin,

"*Yâni: "Sapık Softaların tükürmüşüm*

"*Müsait "Zaman" ve "Şeraitlerine"* (Dede Hande [Hikmet Kivılcımlı'nın kullandığı takma adlardan biri], **Soğan Ekmek Kongresi**, 1955,s. 70-71)

Yeniler ve Enyeniler, şimdilik, hep: "*Örgüt uğruna...*", "*Proleter Devrimci örgüt kurma yolunda...*" hep "*zaman ve şartlar*"ın ayaklarına "protokollü başarı" ve **ün** Tahtırevanını getirip: "*Buyurun Baylar, binin!*" demesini önerirler. Buyur demedikçe ertelemeci kesilirler. Açık seçik "*Siyasi Parti*"sözünü "*Örgüt*", "*Özörgüt*", yahut "*Saflarımız*" gibi nereye

çekersen oraya giden lastikli, parlak, esrar patlatıcı sözcüklerle balonlaştırırlar. Bu yoldan ana problemi örtbas edişi bir "yaratıcılık" sayarlar.

"Ancak böyle yaratıcı bir ruhla Propaganda ve Ajitasyonumuzu en etkili bir düzene ulaştırabiliriz." (M. Belli, **MDD**), derler. Bu değişim altında ne yatıyor? Gene yalnız: *Propaganda-Ajitasyon* Partinin yerini tutar. Bu tezlerse, 52 yıl önce çürütülmüş, Bilimcil Sosyalizme aykırı bulunmuştur. Türkiye'de İlk Kuyrukçuları temizleyenler, Dünya'da o temizliği yapanların sözünü "eski" de olsa anarlar:

"Bu durumda, tek başına Propagandanın önyargıları kökünden söküp atmasını beklemek Marksizme büsbütün aykırı olur." (Lenin, **Pi-tirim Sorokin'in Kıymetli İtirafı**, s. 65)

Yeni'ler (ve de Enyeni'ler), *Siyasi Parti* konusunda yalnız *propaganda* ve *ajitasyon* yapmakla yahut *Siyasi Parti* "yönünde" her girişimi, şu veya bu bireycil açılardan kötülemekle *Marksizme* aykırı düşünüyorlar. Türkiye'de işçi hareketini soysuzlaştırmak için, Yerli, Yabancı Finans-Kapitalin gerçek sosyalistleri Parti-dışı bırakışından doğmuş anormalliği herkes biliyor. Ona karşı bilinçli sosyalistlerin görevi Parti "*olanak-sızlığını*" uluorta yaymak olmamalıdır; ikelliği savunmak olmamalıdır.

OPORTÜNİZM VE ONUNLA SAVAŞ ŞARTI

Oportünizm, elbet burjuvazi ayakta kaldıkça, kapıdan kovulsa bacadan girecektir. Ama onunla ciddi savaş, ülkemiz ve sosyal Tarihimiz ölçüsünde sistemli Proletarya Partisini ister.

Çünkü ancak Siyasi Parti -"uğrunda" değil- "*Parti içinde*" yapılan eleştiri *kişilerin kişilerle* yırtınması görüntüsünden kurtulabilir. Hem otokritiği sağlar, hem oportünizmi inmelendirebilir. Ancak *Siyasi Partinin* -gerçek Proletarya Partisinin- sınırları, her düşünceyi ve davranışı *keyfi* yahut *kişicil* yakıştırmalardan, *bireycil* görüntülerinden kurtarır. *Organ determinizmini*, "*demir disiplini*" yetkili katlarda *tartışma* ve *yargı* düzeyine çıkarır. Bu da ancak *Programı* ve *Tüzüğü* bilinçle benimsemiş *Üyeler* için olur.

Yalnız o zaman *Oportünizmle savaş* objektif (nesnecil) ölçülere girer. Gene kişiler etken olurlar. Ama pozları, yahut tekerleme itham ve taltifleriyle değil; herkesin elinde ve önünde bulunan *Parti Programı* ve *Parti Tüzüğü* çerçevesi ve İşçi Sınıfının kriteriyumu ile aydınlatıcı ve yönetici olabilirler. O zaman kimse şu veya bu *kişinin* uyduluğuna düşmez; *kolektif* çalışmada *arkadaş* güvencinden kuşkulanamaz. O za-

man, Oportünizmi temizlemek, provokasyona kaçan *Fraksiyon'culuğu* (Türkiye'deki 40 yıllık rezil çemberi) vaktinde teşhis ve tedavi etmek olağanlaşacaktır. Oportünizmin kökleri her yerde birdir:

"Siz kendiniz de teslim edersiniz ki, "ölen sosyalizm" burjuva fikirlerine dört elle sarılır (başka deyimle, burjuvazi tarafından beslenip cesaretlendirilir), belirli bir sosyalizm eğilimine (reformizme), belirli bazı sosyal tabakalara (parlamentoculara, aydın memurlara, kimi ayrıcalı işçi gruplarına ve ilh...ne) dört elle sarılır. Buradan, sizin formüleştirmedeğiniz bir mantık sonucu kaçınılmazca sızıp çıkar. Fizik şahıslar (bedenli kişiler), doğal denilen tabii ölümle "ölürler", ama ideoloj/k-pol/t/k eğilimler böyle ölemezler. Nasıl burjuvazi devrilmedikçe ölmeyecekse, tıpkı öyle, burjuvazinin desteklediği ve beslediği eğilim de, burjuva müttefiki küçük bir küme aydınların ve işçi hareketi aristokrasisinin çıkarlarını deyimlendiren eğilim de, eğer öldürülmezse, yani sosyalist proletarya üzerinde her türlü etkinliğinden (nüfuzundan) yoksun bırakılacak olan bu eğilim devrilmezse ölmeyecektir. Bu eğilim çok sarih olarak sırf burjuvazi ile ilişkilerinden ötürü güçlüdür. Bu grup, 1871-1914 barış çağının nesnecil (objektif) çevre şartları sayesinde, işçi hareketinin asalak bir güdücü tabakası haline gelmiştir.

"Bu durumda o asalak tabakayı sırası düştükçe yadırgamak (takbih etmek) yalnız mecburî değildir, onun ölüm çanını çalmak, maskesini acımaksızın düşürmek, vücudunu ortadan kaldırmak, işçi hareketi ile birliğini yok etmek de mecburîdir; çünkü o birlik gerçekte İşçi Sınıfının millî burjuvazi ile birliği olup, aynı zamanda uluslararası Proletaryanın ayrılışı (parçalanışı) anlamına da gelir; bu uğurların (haydutların) birleşmesi ve devrimcilerin bölünüşüdür."(Lenin, **İkinci Enternasyonal'in Krahi**, 1915)

Böylesine evrensel bir görevi küçük grupların dar, süreksiz, hot-zotçu, başıbozuk, alaturka ve toyca eylemleri yerine getirebilir mi?

AYRIM VIII

ANARŞİSTLİĞİMİZ Mİ? DAĞINIKLIĞIMIZ MI?

Sosyalist ortamın dağınıklığı nedendir? Tek sözle özetleyelim: *Anarşistlikten!*

TOPTAN ANARŞİZM

Ne demek, denecek, örneğin, ağzına *Sosyalizmi* bile salâvatla alan Sendikacı Anarşist midir? Sosyalizmi yasak etmekten vazgeçince de "*güteryüzlü*" veya "*demokratik*" boyasıyla makyajlamaksızın savunmayan Bay'lar ve benzerleri Anarşist midirler? Millî Demokratik Devrim sloganını çokça kullananları "*Devrimci metot*" kullanmakla suçlayarak iyi saatte olsunlara "*ihbar*" etmiş duruma düşen sayın Bayan'lar Anarşist midirler? Hatta daha ne bileyim, falan fare deliğinden İşçi Sınıfına en "*demir disiplinci*" "*Öz-Örgüt*"adına göz kırpan müthiş veya ünlü "*Komünist*"'ler Anarşist midirler?

Evet: Türkiye'miz için bütün bunların topu birden en onmaz *Anarşisttirler*. Gelin, yüreklerin bütün çirksiz ve çepelsizliği ile insafa gelip ikrar etmekten korkmayalım. İster, iki kişi ile bir araya gelip organlar içinde gündemli *tartışma*, *karar alma* ve *uygulama* yolundan gitmeyi idam cezasından korkunç bulan "*Bağımsız*" "Sosyalistlerimiz olsun, gerek bir yerden edindiği "yeterli sosyalizm" apoletini rastladığı yurttışa gösterip kendisine "*itaat*" etmeyi dünya ölçüsünde yıldırımlayabileceğine inanmış (mıntarafillah) "*yetkili*" "Sosyalistlerimiz olsun, hepsi bal gibi yahut zehir gibi Anarşisttirler.

Onların kendi kendilerine, yahut etrafın onlara vermiş bulunduğuşu, "*Sosyalist*", yahut "*Komünist*", yahut "Oportünist-Revizyonist" ve ilh... sıfatlarına bakmayın. Hepsinin içyüzlerine yani *ana düşüncelerine* ve *temel davranışlarına* bakın. Hepsi, yalnız kendi "*kişiliklerinde*" bir "*Otorite*" kabul edilirse, onlar da bir "*Otorite*" kabul ederler. Kendi dışlarında otorite mi? Böyle şeyi, yazdıysa bozsun. En "Majüskül"

geçineninden en "Miniskül"üne dek hiçbirisi -ne denli "beş vakit namazında *müttakî* sosyalist" görünürse görünsün- yeryüzünde hiçbir *Otorite* tanımazlar. "*Ben*" otorite isem otorite var; "*Benim otoritem*" yoksa hiçbir otorite yoktur. Teori ve pratikte kahrolsun otorite! Görünmez, dilsiz sloganları budur.

Demirel'lerin, İnönü'lerin "*Anarşi*" saydıkları şey anarşi değildir. Asıl, otoriteyi *sırf dış* ve yadırgı *zorlamalarla*, gerçek teori ve pratikten kopuşla, makamla, apoletle, rütbe veya para, yahut süngü, kurşun gücü ile sağlanır şey sayan kafa yok mu? İşte o, anarşistin domuzudur. Ve bu *domuzuna anarşistlik*, bize Tarihçil görevi bitmiş Osmanlı Tefeci-Bezirgân Derebeyi artıklarıyla aktarılıp gelmiş, iliklerimize işlemiş, ciğerimizi delmiş, anamızı ağılatmıştır.

OTORİTE GÖSTERİŞİ VE ANARŞİZM DİYALEKTİĞİ

Hiç değilse kendilerine başkaları "*Aşırı sol*" veya "*Kızıl komünist*", kendileri "*Sol*" veya "*Sosyalist*" diyenlerimiz, gerçekte boylu boyunca içine battıkları o Anarşizm batağından niçin kurtulamazlar? Neden bir baltaya sap olamazlar? Ömür boyu kendilerinden başka bir düşünce ve davranış otoritesi tanıyamadan, kendi etkisiz kişi böbürlenmeleriyle göçüp giderler?

Çünkü, çoğu *Otorite'nin* ne olduğunu bilmezler.

Yahut "bilirler", hem de çok iyi, herkesten daha iyi bildiklerine inanırlar. İnançlarında ve bilgilerinde aşırıca samimidirler bile. Hepsisi de "*Otorite'yi* ağababalarından görmüşler, paşa atalarından öğrenmişlerdir. Otorite de ne imiş ki? Takarsın efendim palabıyığı, yahut top sakalı suratının alt yanına, üst yana da geçirirsin mezar taşından iri kavuğu yahut silindir şapkayı, ya da bıçkın kasketi! Açarsın ikisi arasındaki aslan ağzını, gaz tenekesi gürültüsüyle ezberlediğin iki üç lafı kükredin mi? "*Hazâ*" otoritenin tâ kendisi olursun.

Karşı çıkan mı olur? Kolay. Çekersin kılıcı, uçurursun keleleri. Senden başka kimse kalmaz ortalıkta otorite. Sosyal anarşistin kılıcı mı? O da var: boyunu posunu görene "*Oportünist*" yahut "*Revizyonist*" dersin. "*Kuyrukçu*" yahut "*Likidatör*" dersin. O da olmadı. "*Maocu*" yahut "*Kastrist* [Kastrocu]" damgasını vurursun. Bunlar gerçek kılıç mıdır, yoksa tahta kılıç mıdır? Sen o kılıcı kullanmayı değil, kıcına takmayı olsun öğrenebilmiş, hele hak edebilmiş misindir? "Aldırma beyim, cambaza bak!"

Bütün sosyalistlerimizin kolayca Anarşist soysuzluğuna düşebilmeleri, ne teoride, ne pratikte, *Otorite* tanımamaktan da kötü olan, Otoritenin ne olduğunu bir türlü kavrayamamış olmaktan ileri gelir. Anarşistliğin birinci ve sonuncu maddesi ve özü: (*Otorite düşmanlığı* +

Otorite megalomanisi)dir. Her şey gibi, Anarşistlik de önce *objektiftir* yani bizim onu kabullenmiş olmamızla ortadan kalkmaz. Sonra, *diyalektiktir* yani hem otorite düşmanlığıdır, hem de otorite megalomanlığıdır. Ve bugün, Türkiye'nin hemen bütün sosyalistleri Anarşizmin bu iki çengelinde, ikisine birden takılarak yırtılmakta ve kanamaktadırlar.

OTORİTE VE SAVAŞÇILIK

Oysa Otorite (pabucu büyük Mevlâna çelebice Eyüp Sultan Camii'nde bunak pâdişâhın beline taktığı sırmalı kılıç gibi) herhangi bir kişiye veya kişilere, herhangi bir üfürüklü merasimle kuşanılacak bir elmaslı yahut kamış kılıç değildir. Bunak pâdişâhın dedesinin dedesi yalınkılıç savaşıla ülkeleri fethetmeseydi, kılıç takma gösterisini kimse ciddiye almazdı. Sosyalizmde de, *Otorite*, her şeyden önce namusu ile verilmiş kanlı *savaşların* ürünü olabilir. Bu en başta unutulmaması gereken birinci gerçekliktir. Yoksa sosyalizmin erkekliğini giderecek "*Fennî sünnetçiliklerle*, yahut "Ala ala hey!" curcunalı liderlik "*Sünnet düşümleri*" ile kılıç kuşanılmaz.

Sosyalizmde *Otorite* sağlayan, Anarşiye son veren *Savaş*, hem *teorik* hem *pratik* iki yüzü keskin *bilinç* ve *bilim* savaşdır. Sosyalizmin *pratiği*: biri ötekisinden zerrece ayrılrsa, hepsi sığırına inen (*Ajitasyon+ Propaganda+Örgüt*) üçüzüne dayanan savaştır. Dikkat edelim, bütün Otorite düşmanlıklarının veya Otorite megalomanyaklıklarının TEKNİK kökü: Hep bu sosyalizm pratiğindeki üçüzden birinin veya ötekisinin yeterince önemsenmeyişinden ileri gelir.

Adam eline bir *Örgüt* yahut *Ajitasyon* yahut *Propaganda* olanağı geçirir. Örgütün nasıl sosyalist örgüt, propagandanın nasıl sosyalist propaganda, ajitasyonun nasıl sosyalist ajitasyon olacağını henüz kavramadan, ansızın kazıklaşıp *Otorite* kesilir. Ve başka bütün otoriteleri "yere sermek"ten daha kestirme "*başarı*" yolu düşünemez. Bu *Osmanlı katırlığının* kaçınılmaz sonucu: Aydınlatıcı, derleyici, değiştirici, geliştirici olmak yerine köreltici, dağıtıcı, taşlaştırmaya varır. Kaş yapayım denilirken göz çıkarılır. Sözde otorite gösterisine girişilmekle, otorite bozulur ve anarşistliğe düşülür.

ANARŞİSTLİKLE SAVAŞTA: ÖRGÜT

Sosyalizmin sefaletinde Osmanlı katırlığı yani Bâbil çağından kalma Derebeyi artığı küçükburjuva soysuzluğu sosyal temeldir. O bakımdan, anadan doğma (*megaloman+otorite düşmanlığı*) ile savaşmak güçtür. Ama olanaksız değildir. *Türkiye'nin* bugünkü şartları ve *yeni kuşağın* yönelişi ortamında, anarşistliğe son vermek ve sosya-

list otorite denilen *bilinçli proleter disiplini* kurmak, ancak *Örgütçül* pratiğe ve gerçek *Teori* anlayışına dayanmakla gerçekleştirilir.

Sosyalist *Örgüt* pratiği matematik kuralı kadar kesin prensiplere uyar. *Örgüt* pratiği, *Proletaryanın Politik Partisini* çelik çekirdek yapmadıkça gerçekleşemez. Proletarya Partisi, *Tüzük* gücü ile yürür. *Tüzük*, *Amaç* maddesiyle bütün *Programı* özetledikten sonra, en çok *Üye olmak* bölümünde açık ve kesin olur. Programı iyice bilmek ve yaymak, hatta aidatını düzenlice ödemek, Parti üyesi için değil, Parti sempatzanı için bile yeterli olamaz.

Parti üyesi her şeyden önce bir Parti *Organı* içinde *canlı* ve *disiplinli* düşünüp davranan kişidir.

Organ: Belirli gün, belirli gündemle *toplanan*, belirli *işbölümü* yaparak, disiplinli *tartışma* sonucu çoğunlukla alınmış *kararı* mutlak *uygulayan*; ve bu canlı düşünce-davranışı hem yerce, hem zamanca, bir saat düzenliliği ile *sürdüren*; yukarıya ve aşağıya *bağımlılığı* *bağımsızlığı* ile yarışan bir *bilinçli* örgüt bölümüdür. Canlılığı: *Parti* içinde olduğu denli, *Yığın* içinde de bilimcil düşünce ve davranışta *öncülüğü* ile ölçülür.

Disiplin: Her şeyden önce, *girişim* (inisiyatif: teşebbüs kabiliyeti) temeline dayanır. Girişim gücünü körelten her kural, proletarya disiplini değil, "*körü körüne itaat*" isteyen, Partiyi inmelendiren burjuva otomatlığıdır. Girişim ışığı altında proletarya disiplininin başlıca 4 ayağı şunlardır:

- 1- Organda *eleştiri* hakkı sınırsız, oy hakkı her kişiye bir tektir.
- 2- *Yetki* ve *sorumluluk*: (*Sınam* + *Bilgi* + *Enerji*)ye, yalnız *kararla* verilir ve alınır.
- 3- *Tartışma*: Mutlak *organ* içinde, *şahsiyata dökülmeden*, *prensipçil* ve *yapıcı*, *pratik*, *somut*, *ilerletici*, *karara dek* yapılır.
- 4- *Karar*; gelecek karara dek ilgililer için mutlak uygulanan *kanundur*.

Partiden çıkarılma başlıca 4 nedene dayanır:

- 1- *Kariyerizm* (mevki hırsı),
- 2- *Organ dışı eleştiri*,
- 3- *Karara uymamak*,
- 4- *Program* ve *Tüzük dışılık* ve *Provokasyon*.

Bu en ilkel prensipleri göz önüne almayanın, bir proletarya partisinden söz etmesi veya proletarya partisine girmesi, eğer provokasyon ve bozgunculuk değilse, düpedüz anarşistliktir.

ANARŞİSTLİKLE SAVAŞTA: TEORİ

Örgüt, Teorinin Pratiğe uygulanmasıdır. *Örgütsüz* teori havada asılı kalır. Teorisiz *Örgüt*, havasız yaşamak isteyen canlıya benzer. *Örgüt*

bir lamba ise, Teori onun yağıdır. Ne yağsız lâmba ışık verir, ne de lâmbasız yağ ortalığı aydınlatır. Örgüt ampule, Teori elektrik akımına benzer. Ampulden geçmeyen elektrik de, elektriksiz ampul de ne ışık, ne ses, ne ısı, ne hareket vermeye yeterli olamaz.

Ancak, biliyoruz, bütün elektrik aletleri, cihazları, elektrik enerjisinin keşfinden sonra icat edilmişlerdir. Onun gibi, en iyi örgütler de ancak, en doğru teoriden sonra kurulabilmişlerdir. *Teori* ile *Örgütün* karşılıklı etki-tepki diyalektiği ne olursa olsun, *insan* denilen maddenin etken verimliliğinde *öncelik*, her zaman Teoriye düşer. Çünkü insan, Engels'in dediği gibi: Yerken, içerken bile, önce o işlemin düşüncesini kafasında tasarlar.

Türkiye'de sosyalizmi bir sürü *Derebeyi*, *Burjuva* ve *Küçükburjuva* anarşistlerinin türlü sapıklıklarından kurtaracak örgüt için de, birinci adım, önce kafa disiplini ve düşünce otoritesi yaratacak olan doğru ve sağlam *Teori* ile atılabilir. Türkiye'nin Sosyal Devrimler alanına en geç gelmesi, dünya ölçüsünde sınanmışları bir daha sınamasını olasılaştırabilir. Yeter ki, *Teori'nin* ne olduğunda yanılınmasın.

İnsanı bütün öteki hayvanlardan ayıran yanı, *Sosyal-Teorik* bir yaratık olmasıdır. Bunu Tarihin her aşamasında görmemek elden gelmez. Teori ile en az başı hoş olan Barbarlığın en etken olduğu çağlara dikkat edelim. O insanlığın en kargaşalı (en anarşik) ve en karanlık (en bilinçsiz) bulunduğu çağlarda, en çim çiy ham güce dayanan *Pratik Otoriteler* (Derebeylik Uluları) yalnız ve ancak *Teorik Otoriteye* (örneğin: Krallar *Hıristiyanlık* Kilisesine, Pâdişahlar *İslâmlık Şeriatına*) yaslanabildikleri ölçüde *Gerçek Otorite* (Kral veya Şah) olabilmişlerdir.

Onun için, Derebeyi artığı Türkiye'de (olmaz öyle şey ama); Sosyalizme Kral veya Pâdişâh mı olunmak isteniyor? Görünen budur. Her köşe başında Sosyalizmin Kralı yahut Pâdişâhı olmak isteyenlerin kulakları yahut kuyrukları titreşip duruyor. Bu gibilerin, kendilerini değilse bile, çevrelerini hastalığa bulaşmaktan kurtarmanın birinci ilâci şu gerçeklikte toplanır: Zamanı için ve kendine göre az çok oturaklı ve tutarlı bir *Teorik Taban* bulunmadıkça, insanoğlu, hiçbir yerde, hiçbir zaman oturaklı ve tutarlı bir *Pratik Otorite* kuramamış, hele hiç *sürdürememiştir*.

İnsancıl her alan için doğru olan bu kuralın, özellikle Proletarya Sosyalizmi için en büyük yamanlığı ve keskinliği büsbütün doğrudur. Sosyalizmde Türkiye'nin otoritesi olmak isteyenlerin çoğu o doğruyu genel ve soyut olarak az çok biliyorlar. Onun için hemen hepsi "*Teori*" adına konuşuyorlar. Bir eksikleri var: Teoriyi, herkesten iyi kavradıklarını sandıkları için, bilmiyorlar. Bilmemekten de kötü olarak, teoriyi *metafizik* ve *Skolastik* biçime sokuyorlar.

Dünya ölçüsünde otorite olmuş düşünür ve davranırların teorik yazılarını ne denli çok iyi ezberler, hele tekrarlarlarsa, *Türkiye* ölçüsünde o denli büyük, yanılmaz teorici olabileceklerini umuyorlar. Aldanıyorlar. Yalnız kendileri aldanmakla kalsalar, "*Yanılmaz* Papalıkları onlara helâl edilebilirdi. Ne yazık ki, o Skolastiği çevrelerine de yayararak, şimdiye kadarki kuşakların düştükleri çukura yeni kuşakları da düşürme istidadını körüklüyorlar. Bu kadarı "*aşırı*" oluyor.

Bilimcil Sosyalizm için, *Teori*, her şeyden önce, Derebeyi *Skolastiği* ile Burjuva *Metafiziğini* yok etmektir. Teori, her şeyden daha keskin *Diyalektik* metot ve mantıktır. Teorinin diyalektiği elbet *uluslararası* bir değer olmaktır. Ama uluslararası bir değer olmanın tek yolu da, her şeyden önce *ulusal* bir değer yaratmaktır. Kapitalizmde insanlık eşitsiz gelişim kanunu ile, ayrı ulus gerçekliklerine parçalanmıştır. Onun için, her ülke, ötekilerinin yarattığı bütün teorik değerleri iyice sindirecektir. Ama bu, uluslararası teoriyi sindirim, *Teori'nin* yalnız bir kanadıdır. Öbür kanat, her ülkenin *kendi sosyal or/j/nal/tes/nüe* yatar.

Bizde, bütün sosyalistlerimizin basamak basamak kendi çaplarında boyuna anarşistleşmeleri (otorite kırıcı megaloman disiplinsizlikleri) hep, yalnız derme çatma, *çıraklıkta pişmemiş*, uluslararası "teori" tek kanadı ile şahane uçuşlar yapmaya kalkışan acayip kuşlar oluşlarından ileri geliyor. Oysa, bu aşama, kırk yıl öncede kalmalıydı. "*Cin olmadan adam çarpmak*" modası artık geçmelidir. Yeraltı, dünyadan başka yıldız değildir.